ΟΥΤΕ ΦΑΣΙΣΜΟΣ, ΟΥΤΕ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΚΑΤΩ Ο ΚΡΑΤΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΑΝΑΡΧΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αρ.Φύλλου 89
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2009
1,5 ΕΥΡΩ

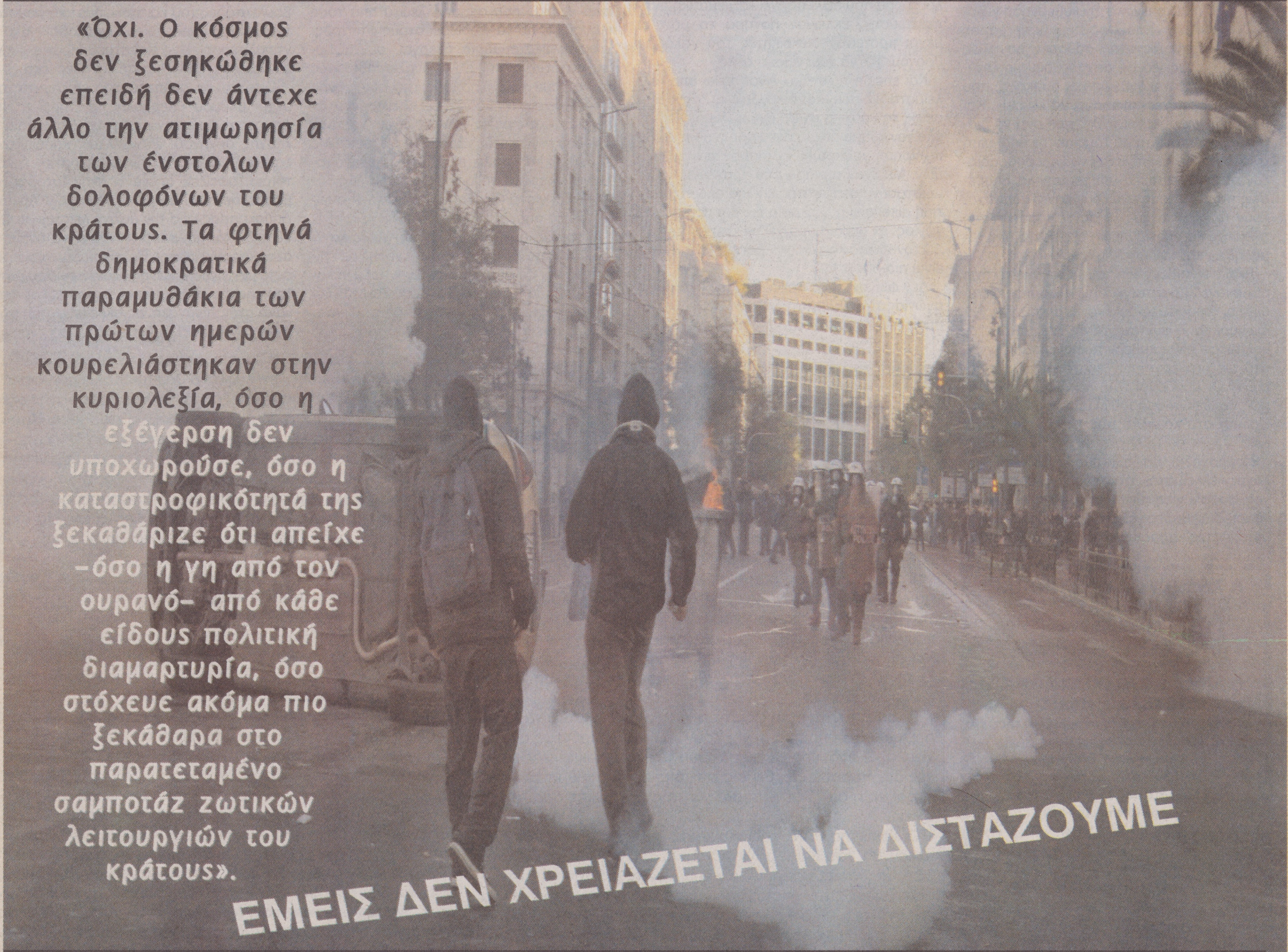
ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Δεκέμβρης 2008: Μέρες εξέγερσης, μέρες ελπίδας

«Όχι. Ο κόσμος δεν ξεσηκώθηκε επειδή δεν άντεχε άλλο την ατιμωρησία των ένστολων δολοφόνων του κράτους. Τα φτηνά δημοκρατικά παραμυθάκια των πρώτων ημερών κουρελιάστηκαν στην κυριολεξία, όσο η εξέγερση δεν υποχωρούσε, όσο η καταστροφικότητά της ξεκαθάριζε ότι απείχε

Μέρες εξέγερσης, μέρες ελπίδας !

Οι εξουσιαστές έχουν κάθε λόγο να ΦΟΒΟΥΝΤΑΙ ΜΙΑ

παραμυθάκια των πρώτων ημερών κουρελιάστηκαν στην κυριολεξία, όσο η εξέγερση δεν υποχωρούσε, όσο η καταστροφικότητά της ξεκαθάριζε ότι απείχε -όσο η γη από τον ουρανό- από κάθε είδους πολιτική διαμαρτυρία, όσο στόχευε ακόμα πιο ξεκάθαρα στο παρατεταμένο σαμποτάζ ζωτικών λειτουργιών του κράτους».

ΕΜΕΙΣ ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΔΙΣΤΑΖΟΥΜΕ

Οι εξουσιαστές έχουν κάθε λόγο να ΦΟΒΟΥΝΤΑΙ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ, που δεν ζητά ψίχουλα, αλλά ΑΠΑΙΤΕΙ ΤΑ ΠΑΝΤΑ

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

Συσπείρωση Αναρχικών

Αναρχικοί, αναρχικές μέσα κι έξω από σχολεία και σχολές

Απέσβετο το λάλον ύδωρ!

Είναι ώρες-ώρες να απορεί κανείς, με την αυταπάρνηση τόσο πλούσιων και επιτυχημένων ανθρώπων (και κομψών στην κυβέρνηση γιωργάκη) που αφήνουν μετά χάρας στην άκρη τις σοβαρές ασχολίες τους για να ασχοληθούν με ζητήματα ακανθώδη και δύσκολα, που κανένας δεν έχει καταφέρει να «λύσει». Και όμως. Οι καλοί αυτοί άνθρωποι, αντί να διασκεδάζουν στα κότερά τους με την υπόλοιπη υψηλή κοινωνία, επέλεξαν να ξημεροβραδιάζονται στις κρατικές υπηρεσίες για υποθέσεις που δεν τους αγγίζουν καν. Τι απασχολούν τους Δυνατούς τα συνταξιοδοτικά της πλέμπας και η οικονομική ευρωστία των χαμάληδων και των υπαλλήλων!

Ειδικά η κυβέρνηση του γιωργάκη το έχει παρακάνει. Είναι παγκόσμιο εξουσιαστικό έθιμο οι «θεραπείες-σοκ», οι καρατομήσεις, οι διωγμοί και η συντεταγμένη λεηλασία με το καλημέρα κάθε κυβερνητικής θητείας, γνωστό ως «τα έργα των εκατό πρώτων ημερών». Οι υπουργοί του γιωργάκη έχουν όμως βαλθεί να σπάσουν κάθε προηγούμενο. Πρώτοι στα κανάλια, πρώτοι και στην δουλειά.

Νομοσχέδια, ασφαλιστικά, κοινωνικοί διάλογοι, «ελλείματα», πτωχεύσεις, φοροδιαφυγές, φορολογίες, ιδιωτικοποιήσεις, εκλογικοί νόμοι, διαφθορές, αξιοκρατίες, δικαιώματα, μετανάστες, πράσινη ανάπτυξη, κλιματικές αλλαγές, διαχωρισμός της εκκλησίας από το κράτος, τοπικές κυβερνήσεις, γρίπη και περονόσπορος, όλα πάνω στο τραπέζι, όλα τώρα θα λυθούν. Τώρα που η «εντολή» είναι νωπή, συστήνουν οι κυβερνητικοί σύμβουλοι. Τώρα που δεν υπάρχει «αξιωματική αντιπολίτευση», έκλειναν πονηρά το μάτι οι μέχρι πρότεινος διεκδικητές του γαλάζιου θρόνου. Το 'να χέρι νίβει τ' άλλο.

Και επειδή η «υγεία» είναι πάνω από «ελλείματα, κρίσεις και οικονομικές καταρρεύσεις», τα κρατικά στίφη έχουν ξαμοληθεί σε όλο τον κόσμο σε μια άνευ προηγουμένου επιχείρηση μαζικού εμβολιασμού των ανθρώπων. Με έναν σμπάρο δύο τρυγόνια: και εμπιστοσύνη στο κράτος και μια ακόμα πολύτιμη οικονομική λεηλασία εις βάρος της κοινωνίας, αν βέβαια πετύχει το κόλπο.

Στον ελλαδικό χώρο βέβαια η κατάσταση είναι πιο σύνθετη.

Δεν φαίνονται να αρκούν ούτε οι κραυγές αγωνίας των τηλεγιατρών, ούτε οι εμβολιασμοί μελών της κυβέρνησης σε ζωντανή σύνδεση, ούτε η παχυλότατη κρατική διαφήμιση και οι παντοειδείς εκβιασμοί. Ούτε καν οι πολυδιαφημισμένοι «θάνατοι από την γρίππη» που σχεδόν χαιρέκακα διαλαλούνται από την κυβέρνηση –(*δεν σας τα λέγαμε;*)– το πιο κυνικό και μακάβριο μάρκετινγκ, δείχνει ικανό να καταπολεμήσει την επιδημία δυσπιστίας προς κάθε τι το κρατικό, που ενδημεί σε όλο και μεγαλύτερα κομμάτια του πληθυσμού.

Δεν φτάνει ούτε ο μπαμπούλας της γρίππης και το γνωρίζουν καλά οι παροικούντες την Ιερουσαλήμ.

Έτσι, επιχειρούν να τρομοκρατήσουν την κοινωνία οι «ευρωπαίοι εταίροι» για τα «ελλείματα», αμολούν μελάνι οι πασοκικές σουπιές για αυτά που «χρωστάμε» και πρέπει να «πληρώσουμε στο κράτος», εκβιάζουν διαπραγματευόμενοι τους όρους της νέας λεηλασίας με τους «κοινωνικούς συν-εταίρους».

Και η «κοινωνική συνοχή»; Εδώ έρχεται το καλό κράτος που αποσπά λεφτά από τους πλουσίους για να τα δώσει στους φτωχούς. Δυόμισυ εκατομμύρια άνεργοι, συνταξιούχοι, πολύτεκνοι και άλλοι αναξιοπαθούντες θα γευτούν τους καρπούς της σύγχρονης «σεισάχθειας», δηλαδή ένα ξεφτιλισμένο «επίδομα αλληλεγγύης», μια ευγενική χορηγία των Δυνατών σε δύο ισόποσες δόσεις. Με 500 ευρώ το κεφάλι ελπίζουν να εξαγοράσουν την συναίνεση, αφού μέχρι στιγμής δεν βρίσκεται ικανό ιδεολόγημα ή κρατική απειλή που θα αποτρέψει νέα κοινωνική έκρηξη.

Αν νομίζει, όμως, η κυβέρνηση ότι θα κάνει περίπατο στα λιβάδια της συναίνεσης με επιδόματα και φιλοδωρήματα, είναι πολύ γελασμένη. Οι παλαιοημερολογίτες του ΚΚΕ ξέθαψαν, μετά από τόσα χρόνια, τα κόκκινα λάβαρα και θα χαλούν τον κόσμο κάθε μέρα με πορείες και απεργίες. «Φάνηκε το αληθινό πρόσωπο της νέας κυβέρνησης». «Η συμμετοχή του πολίτη χτυπιέται αλύπητα, όταν ο εργάτης οργανώνεται ταξικά για να κερδίσει το δίκιο του». «Το ΠΑΣΟΚ είναι αδίστακτο στο τσάκισμα του δίκιου των εργατών». Όλα αυτά από τον «Ριζοσπάστη», ενώ κάποιοι με οργιαστική φαντασία το πάνε ακόμα παραπέρα και ονειρεύονται Γοργοποτάμους και σαμποτάζ σε κατοχικούς στρατούς. Τι κι αν η ιστορία επαναλαμβάνεται ως φάρσα, τα «ορφανά» του σταλινισμού δεν καταλαβαίνουν από τέτοια.

Από την άλλη ο ΣΥΡΙΖΑ βρίσκεται λίγα χρόνια πιο πίσω, λίγο μετα την μικρασιατική καταστροφή. Είδαν σε πόσα δεινά τους οδήγησε ο κινηματικός Μεγαλοϊδεατισμός του Αλαβάνου-Βενιζέλου και έχουν όλοι συμβιβαστεί με τον μικρό-πλην-τίμιο-συριζα που όμως θα έχει εξασφαλισμένο το 3%, τους βουλευτάδες του και τα κινηματικά ρουσφέτια που του αναλογούν. Λίγο Πασοκ, λίγο αντιπολίτευση, λίγο «αντιτρομοκρατία», λίγο δικαιώματα. Μην είμαστε και πλεονέκτες!

Ωστόσο τα σκήπτρα της επικαιρότητας, μέχρι βαθμού υπερβολής, διατηρεί η Νέα Δημοκρατία με την περίφημη διαδικασία εκλογής αρχηγού. Στο μέλλον, κάποια ανεξάρτητη «Αρχή για την Δημοκρατία» ή κάτι τέτοιο, οφείλει, απέναντι στην Ιστορία, να βραβεύσει την ΝΔ με το «Βραβείο Άμεσης Δημοκρατίας» για την άψογη λειτουργία των θεσμών και μηχανισμών. Αρκεί να αναλογιστεί κάποιος ότι οι Πασόκοι δεν ρίσκαραν ούτε μια ψήφο χαμένη βάζοντας για τα μάτια του κόσμου έναν αντίπαλο της πλάκας απέναντι στον γιωργάκη, ας σκεφτεί ακόμη ότι ο ηγέτης του ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι παρά ένας «α-

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Ένα χρόνο μετά την κοινωνική εξέγερση του περασμένου Δεκέμβρη το κράτος, οι κομματικοί σχηματισμοί, οι ειδικοί

Σ' αυτές τις συνθήκες η ευφορία θα έπρεπε να μας διακατέχει. Ο ενθουσιασμός για το ξέσπασμα της πρόσφατης εξέγερσης να καλύπτει τους όποιους προβληματισμούς. Και όμως όσο τουλάχιστον μας αφορά τα πράγματα δεν είναι έτσι. Γι' αυτό επιμένουμε με πάθος να αναζητούμε εξαντλητικά τη διεξοδική συζήτηση για κάθε τι που αφορά τις αναρχικές απόψεις και πρακτικές. Να μην επαναπαυόμαστε στις δάφνες κάποιων «μικρών» ή «μεγάλων» επιτυχιών. Να σκύβουμε με επιμονή επάνω στα «στραβά». Να μην κλείνουμε τα

ΣΚΗΝΙΚΟ

Απέσβετο το λάλον ύδωρ!

Είναι ώρες-ώρες να απορεί κανείς, με την αυταπάρνηση τόσο πλούσιων και επιτυχημένων άνθρωπων (και κομψών στην κυβέρνηση γιωργάκη) που αφήνουν μετά χάρας στην άκρη τις σοβαρές ασχολίες τους για να ασχοληθούν με ζητήματα ακανθώδη και δύσκολα, που κανένας δεν έχει καταφέρει να «λύσει». Και όμως. Οι καλοί αυτοί άνθρωποι, αντί να διασκεδάζουν στα κότερά τους με την υπόλοιπη υψηλή κοινωνία, επέλεξαν να ξημεροβραδιάζονται στις κρατικές υπηρεσίες για υποθέσεις που δεν τους αγγίζουν καν. Τι απασχολούν τους Δυνατούς τα συνταξιοδοτικά της πλέμπας και η οικονομική ευρωστία των χαμάληδων και των υπαλλήλων!

Ειδικά η κυβέρνηση του γιωργάκη το έχει παρακάνει. Είναι παγκόσμιο εξουσιαστικό έθιμο οι «θεραπείες-σοκ», οι καρατομήσεις, οι διωγμοί και η συντεταγμένη λεηλασία με το καλημέρα κάθε κυβερνητικής θητείας, γνωστό ως «τα έργα των εκατό πρώτων ημερών». Οι υπουργοί του γιωργάκη έχουν όμως βαλθεί να σπάσουν κάθε προηγούμενο. Πρώτοι στα κανάλια, πρώτοι και στην δουλειά.

Νομοσχέδια, ασφαλιστικά, κοινωνικοί διάλογοι, «ελλείματα», πτωχεύσεις, φοροδιαφυγές, φορολογίες, ιδιωτικοποιήσεις, εκλογικοί νόμοι, διαφθορές, αξιοκρατίες, δικαιώματα, μετανάστες, πράσινη ανάπτυξη, κλιματικές αλλαγές, διαχωρισμός της εκκλησίας από το κράτος, τοπικές κυβερνήσεις, γρίπη και περονόσπορος, όλα πάνω στο τραπέζι, όλα τώρα θα λυθούν. Τώρα που η «εντολή» είναι νωπή, συστήνουν οι κυβερνητικοί σύμβουλοι. Τώρα που δεν υπάρχει «αξιωματική αντιπολίτευση», έκλειναν πονηρά το μάτι οι μέχρι πρότεινος διεκδικητές του γαλάζιου θρόνου. Το 'να χέρι νίβει τ' άλλο.

Και επειδή η «υγεία» είναι πάνω από «ελλείματα, κρίσεις και οικονομικές καταρρεύσεις», τα κρατικά στίφη έχουν ξαμοληθεί σε όλο τον κόσμο σε μια άνευ προηγουμένου επιχείρηση μαζικού εμβολιασμού των ανθρώπων. Με έναν σμπάρο δύο τρυγόνια: και εμπιστοσύνη στο κράτος και μια ακόμα πολύτιμη οικονομική λεηλασία εις βάρος της κοινωνίας, αν βέβαια πετύχει το κόλπο.

Στον ελλαδικό χώρο βέβαια η κατάσταση είναι πιο σύνθετη.

Δεν φαίνονται να αρκούν ούτε οι κραυγές αγωνίας των τηλεγιατρών, ούτε οι εμβολιασμοί μελών της κυβέρνησης σε ζωντανή σύν-

την Ιερουσαλήμ.

Έτσι, επιχειρούν να τρομοκρατήσουν την κοινωνία οι «ευρωπαίοι εταίροι» για τα «ελλείματα», αμολούν μελάνι οι πασοκικές σουπιές για αυτά που «χρωστάμε» και πρέπει να «πληρώσουμε στο κράτος», εκβιάζουν διαπραγματευόμενοι τους όρους της νέας λεηλασίας με τους «κοινωνικούς συν-εταίρους».

Και η «κοινωνική συνοχή»; Εδώ έρχεται το καλό κράτος που αποσπά λεφτά από τους πλούσιους για να τα δώσει στους φτωχούς. Δυόμισυ εκατομμύρια άνεργοι, συνταξιούχοι, πολύτεκνοι και άλλοι αναξιοπαθούντες θα γευτούν τους καρπούς της σύγχρονης «σεισάχθειας», δηλαδή ένα ξεφτιλισμένο «επίδομα αλληλεγγύης», μια ευγενική χορηγία των Δυνατών σε δύο ισόποσες δόσεις. Με 500 ευρώ το κεφάλι ελπίζουν να εξαγοράσουν την συναίνεση, αφού μέχρι στιγμής δεν βρίσκεται ικανό ιδεολόγημα ή κρατική απειλή που θα αποτρέψει νέα κοινωνική έκρηξη.

Αν νομίζει, όμως, η κυβέρνηση ότι θα κάνει περίπατο στα λιβάδια της συναίνεσης με επιδόματα και φιλοδωρήματα, είναι πολύ γελασμένη. Οι παλαιοημερολογίτες του ΚΚΕ ξέθαψαν, μετά από τόσα χρόνια, τα κόκκινα λάβαρα και θα χαλούν τον κόσμο κάθε μέρα

φανά» του σταλινισμού δεν καταλαβαίνουν από τέτοια.

Από την άλλη ο ΣΥΡΙΖΑ βρίσκεται λίγα χρόνια πιο πίσω, λίγο μετα την μικρασιατική καταστροφή. Είδαν σε πόσα δεινά τους οδήγησε ο κινηματικός Μεγαλοϊδεατισμός του Αλαβάνου-Βενιζέλου και έχουν όλοι συμβιβαστεί με τον μικρό-πλην-τίμιο-συριζα που όμως θα έχει εξασφαλισμένο το 3%, τους βουλευτάδες του και τα κινηματικά ρουσφέτια που του αναλογούν. Λίγο Πασοκ, λίγο αντιπολίτευση, λίγο «αντιτρομοκρατία», λίγο δικαιώματα. Μην είμαστε και πλεονέκτες!

Ωστόσο τα σκήπτρα της επικαιρότητας, μέχρι βαθμού υπερβολής, διατηρεί η Νέα Δημοκρατία με την περίφημη διαδικασία εκλογής αρχηγού. Στο μέλλον, κάποια ανεξάρτητη «Αρχή για την Δημοκρατία» ή κάτι τέτοιο, οφείλει, απέναντι στην Ιστορία, να βραβεύσει την ΝΔ με το «Βραβείο Άμεσης Δημοκρατίας» για την άψογη λειτουργία των θεσμών και μηχανισμών. Αρκεί να αναλογιστεί κάποιος ότι οι Πασόκοι δεν ρίσκαραν ούτε μια ψήφο χαμένη βάζοντας για τα μάτια του κόσμου έναν αντίπαλο της πλάκας απέναντι στον γιωργάκη, ας σκεφτεί ακόμη ότι ο ηγέτης του ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι παρά ένας «α-

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ
***
Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
είναι ανοικτά Τετάρτη
5.30 – 8 το απόγευμα
και Σάββατο από 10.30πμ – 2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86
***
Ο Κύκλος Σύνταξης
της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Ένα χρόνο μετά την κοινωνική εξέγερση του περασμένου Δεκέμβρη το κράτος, οι κομματικοί σχηματισμοί, οι ειδικοί της οικονομίας, δημοσιογράφοι και κάθε είδους δημοσιολόγοι προσπαθούν να οδηγήσουν το «καράβι» σε απάνεμα λιμάνια. Αναγνωρίζουν συνεχώς τις δυσκολίες. Μιλούν για την «πολύπλευρη κρίση που χαρακτηρίζει σήμερα την ελληνική κοινωνία σε μια περίοδο μεγάλης ιδεολογικής σύγχυσης» και ακόμα για την ύπαρξη «κενού ιδεολογικής ηγεμονίας». Μ' απλά λόγια, εμφανίζονται αδύναμοι να εξασφαλίσουν τον κοινωνικό έλεγχο.

Παραδέχονται ότι η φουρτούνα όχι μόνο δεν λέει να κοπάσει, αλλά τα σημάδια συνεχίζουν να είναι αρκούντως ανησυχητικά. Ο κίνδυνος να εκδηλωθούν εκ νέου κοινωνικές ταραχές δεν παραπέμπει βέβαια σε κάποιες ανεπιθύμητες καταστροφές ή απλά στην παράλυση της εμπορικής δραστηριότητας.

Ο εφιάλτης τους, εδώ και καιρό, εστιάζεται στο ποιοι επί πλέον θα κατέβουν οργισμένοι και έτοιμοι να αντιπαρατεθούν με όσους θεωρούν ότι ευθύνονται για την κατάσταση απόγνωσης στην οποία έχουν περιέλθει ήδη ή περιέρχονται

Σ' αυτές τις συνθήκες η ευφορία θα έπρεπε να μας διακατέχει. Ο ενθουσιασμός για το ξέσπασμα της πρόσφατης εξέγερσης να καλύπτει τους όποιους προβληματισμούς. Και όμως όσο τουλάχιστον μας αφορά τα πράγματα δεν είναι έτσι. Γι' αυτό επιμένουμε με πάθος να αναζητούμε εξαντλητικά τη διεξοδική συζήτηση για κάθε τι που αφορά τις αναρχικές απόψεις και πρακτικές. Να μην επαναπαυόμαστε στις δάφνες κάποιων «μικρών» ή «μεγάλων» επιτυχιών. Να σκύβουμε με επιμονή επάνω στα «στραβά». Να μην κλείνουμε τα μάτια για να γίνουμε αρεστοί.

Να θυμόμαστε που και που τόσους και τόσους αναρχικούς που στο παρελθόν σε κάθε εποχή επεσήμαναν ότι όταν αποκτά θρησκευτική σημασία η αριθμητική αύξηση, η διείσδυση εξουσιαστικών απόψεων και πρακτικών πρέπει να θεωρείται δεδομένη. Τους τόσους και τόσους συντρόφους που κατέγραψαν με τα πιο μελανά χρώματα τις επιπτώσεις της έλλειψης ήθους, της απουσίας κριτικής διάθεσης, της παρατεταμένης σύγχυσης ακόμα και πάνω σε θεμελιακές αναρχικές απόψεις και θεωρήσεις, που οδηγεί τελικά στις πλέον κατάφωρες διαστρεβλώσεις.

Ανάμεσα σ' αυτούς τους συντρόφους είναι και ο Max Nettlau που έγραφε χαρακτηριστικά τον Οκτώβρη του 1932 στην Ιστορία της Αναρχίας: «***Η μελλοντική ελευθερία δεν θα είναι προϊόν ενός κατακτητικού πολέμου. Δεν ανήκει στον στρατό που εξασφαλίζει τη νίκη, ακόμη και αν νικητές είναι τα συνδικάτα, ούτε στους μεγάλους αρχηγούς που τα διευθύνουν. Δεν γνωρίζουμε αυτές τις κατακτή-***

παρακάνει. Είναι παγκόσμιο εξουσιαστικό έθιμο οι «θεραπείες-σοκ», οι καρατομήσεις, οι διωγμοί και η συντεταγμένη λεηλασία με το καλημέρα κάθε κυβερνητικής θητείας, γνωστό ως «τα έργα των εκατό πρώτων ημερών». Οι υπουργοί του γιωργάκη έχουν όμως βαλθεί να σπάσουν κάθε προηγούμενο. Πρώτοι στα κανάλια, πρώτοι και στην δουλειά.

Νομοσχέδια, ασφαλιστικά, κοινωνικοί διάλογοι, «ελλείματα», πτωχεύσεις, φοροδιαφυγές, φορολογίες, ιδιωτικοποιήσεις, εκλογικοί νόμοι, διαφθορές, αξιοκρατίες, δικαιώματα, μετανάστες, πράσινη ανάπτυξη, κλιματικές

Δεν φαίνονται να αρκούν ούτε οι κραυγές αγωνίας των τηλεγιατρών, ούτε οι εμβολιασμοί μελών της κυβέρνησης σε ζωντανή σύν-

σμένη. Οι παλαιοημερολογίτες του ΚΚΕ έθαψαν, μετά από τόσα χρόνια, τα κόκκινα λάβαρα και θα χαλούν τον κόσμο κάθε μέρα

του κόσμου έναν αντίπαλο της πλάκας απέναντι στον γιωργάκη, ας σκεφτεί ακόμη ότι ο ηγέτης του ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι παρά ένας «α-

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5–7μμ

***

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
είναι ανοικτά Τετάρτη
5.30 – 8 το απόγευμα
και Σάββατο από 10.30πμ – 2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86

***

Ο Κύκλος Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ συναντιέται κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας (Σαριπόλου 8, δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)

****

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες, εάν πρόκειται να στείλετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα, θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Αιδλιο, ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο
Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ

Η ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ μας διεύθυνση είναι: diadromi@revolution.gr, & το τηλέφωνο επικοινωνίας
69 73 79 92 07

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Ένα χρόνο μετά την κοινωνική εξέγερση του περασμένου Δεκέμβρη το κράτος, οι κομματικοί σχηματισμοί, οι ειδικοί της οικονομίας, δημοσιογράφοι και κάθε είδους δημοσιολόγοι προσπαθούν να οδηγήσουν το «καράβι» σε απάνεμα λιμάνια. Αναγνωρίζουν συνεχώς τις δυσκολίες. Μιλούν για την «πολύπλευρη κρίση που χαρακτηρίζει σήμερα την ελληνική κοινωνία σε μια περίοδο μεγάλης ιδεολογικής σύγχυσης» και ακόμα για την ύπαρξη «κενού ιδεολογικής ηγεμονίας». Μ' απλά λόγια, εμφανίζονται αδύναμοι να εξασφαλίσουν τον κοινωνικό έλεγχο.

Παραδέχονται ότι η φουρτούνα όχι μόνο δεν λέει να κοπάσει, αλλά τα σημάδια συνεχίζουν να είναι αρκούντως ανησυχητικά. Ο κίνδυνος να εκδηλωθούν εκ νέου κοινωνικές ταραχές δεν παραπέμπει βέβαια σε κάποιες ανεπιθύμητες καταστροφές ή απλά στην παράλυση της εμπορικής δραστηριότητας.

Ο εφιάλτης τους, εδώ και καιρό, εστιάζεται στο ποιοι επί πλέον θα κατέβουν οργισμένοι και έτοιμοι να αντιπαρατεθούν με όσους θεωρούν ότι ευθύνονται για την κατάσταση απόγνωσης στην οποία έχουν περιέλθει ήδη ή περιέρχονται με ταχύτητα. Μ' άλλα λόγια ποιοι είναι αυτοί που θα σταθούν δίπλα στους χαρτογραφημένους ως «παραδοσιακούς» ταραξίες, όπως άλλωστε έγινε και τον περασμένο Δεκέμβρη, με ποιους τρόπους θα αντιπαρατεθούν και, το πιο σημαντικό, τι θα τους σταματήσει ή που θα σταματήσουν οι ίδιοι. Και εδώ συνίσταται η ουσία της απειλής για την εξουσία, το μέγεθος της οποίας δεν μπορεί να υπολογιστεί, ούτε βέβαια οι συνέπειες της.

Θα το ξαναπούμε. Όσα καταλύθηκαν τον Δεκέμβρη ήταν στηρίγματα της εξουσίας γι' αυτό και οι πληγές είναι ακόμα ορθάνοικτες. Αυτό δεν σημαίνει ότι οι διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων δεν προχωρούν σε διορθωτικές κινήσεις. Δεν σημαίνει ότι δεν αναζητούν πίστωση χρόνου. Φαίνεται όμως ότι δεν την έχουν. Αυτό τους ξεκαθαρίζουν και οι ευρωπαίοι εταίροι τους. Και φυσικά το ζήτημα δεν αρχίζει ούτε τελειώνει στα περί οικονομίας ή πιθανής «χρεωκοπίας».

Σ' αυτές τις συνθήκες η ευφορία θα έπρεπε να μας διακατέχει. Ο ενθουσιασμός για το ξέσπασμα της πρόσφατης εξέγερσης να καλύπτει τους όποιους προβληματισμούς. Και όμως όσο τουλάχιστον μας αφορά τα πράγματα δεν είναι έτσι. Γι' αυτό επιμένουμε με πάθος να αναζητούμε εξαντλητικά τη διεξοδική συζήτηση για κάθε τι που αφορά τις αναρχικές απόψεις και πρακτικές. Να μην επαναπαυόμαστε στις δάφνες κάποιων «μικρών» ή «μεγάλων» επιτυχιών. Να σκύβουμε με επιμονή επάνω στα «στραβά». Να μην κλείνουμε τα μάτια για να γίνουμε αρεστοί.

Να θυμόμαστε που και που τόσους και τόσους αναρχικούς που στο παρελθόν σε κάθε εποχή επεσήμαναν ότι όταν αποκτά θρησκευτική σημασία η αριθμητική αύξηση, η διείσδυση εξουσιαστικών απόψεων και πρακτικών πρέπει να θεωρείται δεδομένη. Τους τόσους και τόσους συντρόφους που κατέγραψαν με τα πιο μελανά χρώματα τις επιπτώσεις της έλλειψης ήθους, της απουσίας κριτικής διάθεσης, της παρατεταμένης σύγχυσης ακόμα και πάνω σε θεμελιακές αναρχικές απόψεις και θεωρήσεις, που οδηγεί τελικά στις πλέον κατάφωρες διαστρεβλώσεις.

Ανάμεσα σ' αυτούς τους συντρόφους είναι και ο Max Nettlau που έγραφε χαρακτηριστικά τον Οκτώβρη του 1932 στην Ιστορία της Αναρχίας: ***«Η μελλοντική ελευθερία δεν θα είναι προϊόν ενός κατακτητικού πολέμου. Δεν ανήκει στον στρατό που εξασφαλίζει τη νίκη, ακόμη και αν νικητές είναι τα συνδικάτα, ούτε στους μεγάλους αρχηγούς που τα διευθύνουν. Δεν γνωρίζουμε αυτές τις κατακτήσεις. Μόνον εκείνες του Ναπολέοντα, του Λένιν ή του Μουσολίνι. Ο συνδικαλισμός αυτών που σκέφτονται διαφορετικά και αντίθετα από την Αναρχική ιδέα, είναι ένας συνδικαλισμός που αποβλέπει στον μιλιταρισμό, στον οικονομικό φασισμό, στις κατακτήσεις και τα αξιώματα. Ο πραγματικός επαναστατικός αγώνας γκρεμίζει τα εμπόδια, ξεβρωμίζει το έδαφος και, όταν είναι εφικτό, επιχειρεί την θεμελίωση του νέου έργου, που πιθανότατα διατρέχει τον κίνδυνο να είναι περιορισμένο, με καθυστερήσεις, όλο εμπόδια και αντιξοότητες, αν προσπαθήσουμε να το εντάξουμε στα παλιά πλαίσια, ακόμα και αν πρόκειται για τα συνδικάτα. «Ας ξεχάσουμε το παρόν». Αυτός είναι ο δρόμος του μέλλοντος»***.

Καλό Δεκέμβρη, σύντροφοι!

Δεκέμβριος 2009
Ο Κύκλος Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΕΑΝ ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΕΤΕ ΤΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ Ή ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ

παράτσικ»[1] μέσα από μια στημένη διαδικασία, και αν τέλος κατορθώσει να θυμηθεί πότε άλλαξε για τελευταία φορά ηγεσία το ΚΚΕ, ας ξαναχαρακτηρίζει την ΝΔ, «αντιδημοκρατικό» κόμμα.

Με δεδομένο ότι η άμεση δημοκρατία είναι ό,τι φαντάζεται ο καθένας μας, η ιστορική τούτη παράταξη έδωσε και νόημα, και ενδιαφέρον και χιούμορ σε μια εκλογική διαδικασία αρχηγού που φαινόταν να έχει κριθεί απ' τ' αποδυτήρια, στη συνέχεια έγινε ντέρμπυ και κατέληξε στην κατατρόπωση της κόρης του Μητσοτάκη από τον δισέγγονο της Πηνελόπης Δέλτα (Αντώνης Σαμαράς). Δεν ήταν μόνο ένα τηλεοπτικό σόου, ούτε μια άχαρη κρατική διεκπεραίωση. Ήταν κάτι πολύ ανώτερο, ήταν ένα φλας-μπακ στην ένδοξη ελληνική και παγκόσμια ιστορία, μια παρέλαση ονομάτων και συμβόλων, Κωνσταντίνος Καραμανλής, Ευάγγελος Αβέρωφ, Βόρειοι και Νότιοι, Ενωτικοί και Ανθενωτικοί, Δυναστείες, ίντριγκες και πάθη, προδοσίες και αποστασίες, εγκλήματα και τιμωρίες. Και ο «περιφρονημένος νεοδημοκρατής!». Και το «γκόλντεν μπόυ»! Και οι εθνικόφρονες! Και οι «ένδοξοι ακρίτες μας»! Και το κράτος των Αθηνών!

Και ο Κ. Καραμανλής (2004-2009); Αυτός ο συνήθως ράθυμος, δεν έβλεπε την ώρα να τον αλλάξουν, καρφί δεν του καίγεται, ο κόσμος να χαλάσει. Πάνω από όλα η κραιπάλη. Ο Καραμανλισμός πέθανε, «*απέσβετο και το λάλον ύδωρ*»! [2]

Μόνο ο Μιχάλης Λιάπης, ο Ανιψιός και Ξάδερφος δύο πρωθυπουργών αφήνει ευχή και κατάρα στην παράταξη του να μην γνωρίσει ξανά ...οικογενειοκρατία: «Αυτή η επαναλαμβανόμενη εναλλαγή προσώπων από πολιτικά τζάκια στην ηγεσία του τόπου θυμίζει τριτοκοσμικά καθεστώτα. Αυτό το φαινόμενο της πάνδημης(!) οικογενειοκρατίας δεν υπάρχει πουθενά στην Ευρώπη. Ας βάλουμε λοιπόν ένα τέλος στην οικογενειοκρατία, στα τζάκια και τις δυναστείες, στους εστεμμένους και στους πρίγκιπες».

Sic transit Gloria mundi…[3]

«Θ' απευθυνθώ προς τον Ζαβίνα πρώτα,
κι αν ο μωρός αυτός δεν μ' εκτιμήσει,
θα πάγω στον αντίπαλό του, τον Γρυπό.

Δεκέμβρης 2008-2009

«Οι άνθρωποι πολεμούν και χάνουν την μάχη, και αυτό για το οποίο πολέμησαν γίνεται πραγματικότητα παρά την ήττα τους, και τότε αποδεικνύεται πως δεν είναι αυτό ακριβώς που είχαν οραματιστεί, και πρέπει άλλοι άνθρωποι να πολεμήσουν γι' αυτό, κάτω από ένα άλλο όνομα».

William Morris

«Είτε βεβαιώσεις το αλάθητο και συναγάγεις από αυτό την κυριαρχία, είτε προϋποθέσεις την κυριαρχία και εξαγάγεις από αυτήν το αλάθητο, είσαι όπως και να 'χει αναγκασμένος να αναγνωρίσεις και να εγκρίνεις μιαν απόλυτη εξουσία. Και το ίδιο αποτέλεσμα επιβάλλεται είτε μέσω της καταπίεσης των κυβερνήσεων, είτε μέσω της λογικής των φιλοσόφων, είτε θεωρήσεις κυρίαρχο τον λαό, είτε το βασιλιά».

Francois Guizot

Είναι η εκδήλωση μιας κοινωνικής εξέγερσης ένα σημείο χωρίς επιστροφή; Μοιάζει μ' ένα λάστιχο, που όταν τεντωθεί από ένα σημείο και μετά χάνει τις προηγούμενες διαστάσεις του, αφού πλέον έχει μεταβληθεί η ελαστικότητά του; Ή μήπως μοιάζει περισσότερο μ' ένα τεντωμένο μεν λάστιχο, που όταν όμως το αφήσει κανείς διατηρεί ακριβώς όπως και προηγουμένως την ελαστικότητα και το σχήμα του; Ποια είναι η σχέση μιας κοινωνικής εξέγερσης με τα κοινωνικά κινήματα; Μπορεί αυτό που ονομάζει η εξουσία «εκδημοκρατισμό» να ευνοεί τα κοινωνικά κι-

ό,τι φαίνεται είναι ιδιαίτερα βολικό να χαρακτηρίζεται το σύνολο των «προβλημάτων», που ανακύπτουν, «εσωτερικά» ζητήματα και ως τέτοια πρέπει να συζητούνται, προφανώς υπό το φως του λυχναριού ή από μυστικές λέσχες ή τελικά διόλου.

Είχε και έχει λοιπόν, η κοινωνική εξέγερση που ξέσπασε τον προηγούμενο Δεκέμβρη προοπτική, μπορεί ακόμα να αποδεσμεύσει κοινωνικές δυνατότητες, μπορεί να διευρύνει τις κοινωνικές συνθέσεις; Και αν κανείς δεν εντάσσει το μεγαλύτερο μέρος αυτών που εκδηλώθηκαν το διάστημα που μεσολάβησε από τον προηγούμενο Δεκέμβρη μέχρι σήμερα σε κάποιου είδους εξεγερτική διεργασία, δικαιούται να περιμένει μια διαφορετική συνέχεια;

Ίσως από πολλούς να θεωρήθηκαν υ-

τό τον λόγο δεν κατεστάλθηκε με την σκληρότητα που έχει συνηθίσει το κράτος να αντιμετωπίζει τους εξεγερμένους στο παρελθόν. Μια καταστολή που ουδέποτε στο παρελθόν ήταν βασισμένη αποκλειστικά στις επιχειρησιακές δυνατότητες των κατασταλτικών δυνάμεων που διαθέτει το κράτος. Μια αιματηρή καταστολή με το σύνολο των υπόλοιπων θεσμών σε αδυναμία να στηρίξουν αυτή την επιλογή, θα οδηγούσε σε μια κατάσταση πραγματικά εκτός ελέγχου. Η επιδείνωση των όρων οικονομικής επιβολής, η ολοένα και αυξανόμενη κοινωνική αποστροφή στα κόμματα και στην πολιτική, ο βομβαρδισμός της λεγόμενης κοινής γνώμης με «σκάνδαλα», που έφθαναν μέχρι τα προκλητικά οικονομικά αλισβερίσια πολιτικών και παπάδων, η γενικότερη κοινωνική δυσφορία, που ολοένα και βάθαινε, ήταν πολύ πριν το Δεκέμβρη τα

λόπης Δέλτα (Αντώνης Σαμαράς). Δεν ήταν μόνο ένα τηλεοπτικό σόου, ούτε μια άχαρη κρατική διεκπεραίωση. Ήταν κάτι πολύ ανώτερο, ήταν ένα φλας-μπακ στην ένδοξη ελληνική και παγκόσμια ιστορία, μια παρέλαση ονομάτων και συμβόλων, Κωνσταντίνος Καραμανλής, Ευάγγελος Αβέρωφ, Βόρειοι και Νότιοι, Ενωτικοί και Ανθενωτικοί, Δυναστείες, ίντριγκες και πάθη, προδοσίες και αποστασίες, εγκλήματα και τιμωρίες. Και ο «περιφρονημένος νεοδημοκρατής!». Και το «γκόλντεν μπόυ»! Και οι εθνικόφρονες! Και οι «ένδοξοι ακρίτες μας»! Και το κράτος των Αθηνών!

Και ο Κ. Καραμανλής (2004-2009); Αυτός ο συνήθως ράθυμος, δεν έβλεπε την ώρα να τον αλλάξουν, καρφί δεν του καίγεται, ο κόσμος να χαλάσει. Πάνω από όλα η κραιπάλη. Ο Καραμανλισμός πέθανε, *«απέσβετο και το λάλον ύδωρ»*! [2]

Μόνο ο Μιχάλης Λιάπης, ο Ανιψιός και Ξάδερφος δύο πρωθυπουργών αφήνει ευχή και κατάρα στην παράταξη του να μην γνωρίσει ξανά ...οικογενειοκρατία: «Αυτή η επαναλαμβανόμενη εναλλαγή προσώπων από πολιτικά τζάκια στην ηγεσία του τόπου θυμίζει τριτοκοσμικά καθεστώτα. Αυτό το φαινόμενο της πάνδημης(!) οικογενειοκρατίας δεν υπάρχει πουθενά στην Ευρώπη. Ας βάλουμε λοιπόν ένα τέλος στην οικογενειοκρατία, στα τζάκια και τις δυναστείες, στους εστεμμένους και στους πρίγκιπες».

Sic transit Gloria mundi…[3]

«Θ' απευθυνθώ προς τον Ζαβίνα πρώτα,
κι αν ο μωρός αυτός δεν μ' εκτιμήσει,
θα πάγω στον αντίπαλό του, τον Γρυπό.
Κι αν ο ηλίθιος κι αυτός δεν με προσλάβει,
πηγαίνω παρευθύς στον Υρκανό.
Θα με θελήσει πάντως ένας απ' τους τρεις»,
(«Ας φρόντιζαν», Κ.Π. Καβάφης)

Λεόν

---

1. Άτομο του κομματικού μηχανισμού
2. Χάθηκε και το νερό που μιλούσε
3. Έτσι παρέρχεται η δόξα του κόσμου

πως δεν είναι αυτό ακριβώς που είχαν οραματιστεί, και πρέπει άλλοι άνθρωποι να πολεμήσουν γι' αυτό, κάτω από ένα άλλο όνομα».

William Morris

«Είτε βεβαιώσεις το αλάθητο και συναγάγεις από αυτό την κυριαρχία, είτε προϋποθέσεις την κυριαρχία και εξαγάγεις από αυτήν το αλάθητο, είσαι όπως και να 'χει αναγκασμένος να αναγνωρίσεις και να εγκρίνεις μιαν απόλυτη εξουσία. Και το ίδιο αποτέλεσμα επιβάλλεται είτε μέσω της καταπίεσης των κυβερνήσεων, είτε μέσω της λογικής των φιλοσόφων, είτε θεωρήσεις κυρίαρχο τον λαό, είτε το βασιλιά».

Francois Guizot

Είναι η εκδήλωση μιας κοινωνικής εξέγερσης ένα σημείο χωρίς επιστροφή; Μοιάζει μ' ένα λάστιχο, που όταν τεντωθεί από ένα σημείο και μετά χάνει τις προηγούμενες διαστάσεις του, αφού πλέον έχει μεταβληθεί η ελαστικότητά του; Ή μήπως μοιάζει περισσότερο μ' ένα τεντωμένο μεν λάστιχο, που όταν όμως το αφήσει κανείς διατηρεί ακριβώς όπως και προηγουμένως την ελαστικότητα και το σχήμα του; Ποια είναι η σχέση μιας κοινωνικής εξέγερσης με τα κοινωνικά κινήματα; Μπορεί αυτό που ονομάζει η εξουσία «εκδημοκρατισμό» να ευνοεί τα κοινωνικά κινήματα ή πότε τα τελευταία «αυτορυθμίζονται» και εναρμονίζονται στο γενικότερο πλαίσιο του «εκδημοκρατισμού»; Η πολιτική βία είναι μέσο πολιτικών διεκδικήσεων άρα και διαπραγματεύσεων και «λύσεων», μέρος των οποίων είναι και η πολιτική διευθέτηση του "ζητήματος" των χαρακτηριζόμενων ως πολιτικών κρατουμένων;

Είναι συνηθισμένη η προσφυγή σε απλουστεύσεις, άρα και αυθαιρεσίες, ώστε να δοθούν απαντήσεις σε παρόμοια ερωτήματα. Ιδιαίτερα όταν δεν πρέπει να θιγούν «ιερά και όσια». Όμως «η αλήθεια δεν είναι τα όμορφα λόγια. Τα όμορφα λόγια δεν είναι η αλήθεια». Ούτε αλήθεια είναι κάθε τι αρεστό στους πολλούς ή στους φίλους ή στους δικούς.

Ένα απλό παράδειγμα είναι η αναγόρευση οποιασδήποτε δραστηριοποίηό,τι φαίνεται είναι ιδιαίτερα βολικό να χαρακτηρίζεται το σύνολο των «προβλημάτων», που ανακύπτουν, "εσωτερικά" ζητήματα και ως τέτοια πρέπει να συζητούνται, προφανώς υπό το φως του λυχναριού ή από μυστικές λέσχες ή τελικά διόλου.

Είχε και έχει λοιπόν, η κοινωνική εξέγερση που ξέσπασε τον προηγούμενο Δεκέμβρη προοπτική, μπορεί ακόμα να αποδεσμεύσει κοινωνικές δυνατότητες, μπορεί να διευρύνει τις κοινωνικές συνθέσεις; Και αν κανείς δεν εντάσσει το μεγαλύτερο μέρος αυτών που εκδηλώθηκαν το διάστημα που μεσολάβησε από τον προηγούμενο Δεκέμβρη μέχρι σήμερα σε κάποιου είδους εξεγερτική διεργασία, δικαιούται να περιμένει μια διαφορετική συνέχεια;

Ίσως από πολλούς να θεωρήθηκαν υπερβολικοί ή να πέρασαν απαρατήρητοι εκείνοι οι δημοσιογράφοι που έκρουαν τον κίνδυνο, μετά το τέλος της εξέγερσης, επισημαίνοντας ότι η κατάσταση έχει ξεπεράσει κάθε προηγούμενο, αφού αυτό που συζητιέται πλέον ανοικτά «είναι τα αποδεκτά όρια επαναστατικής βίας, λες και ζούμε σε μια χώρα που βρίσκεται υπό κατοχή ξένης δύναμης ή σε συνθήκες λαϊκής εξέγερσης», ή άλλοι που έκπληκτοι σημείωναν ότι «είναι σαν να βρισκόμαστε όλοι στην ίδια πλευρά, σε μια σύγκρουση με αόρατο εχθρό, διαφέροντας σε μεθόδους και τακτικές (δεν σπάμε όλοι μαγαζιά), αλλά απέναντι μας έχουμε όλοι το κράτος, το κεφάλαιο, τον καταναλωτισμό» (βλ. Διαδρομή Ελευθερίας τ. 80, Φλεβάρης 2009, *Η τιμή της Εξέγερσης στην αγορά της Πολιτικής, επαναστατικής ή μη*).

τό τον λόγο δεν καταστάλθηκε με την σκληρότητα που έχει συνηθίσει το κράτος να αντιμετωπίζει τους εξεγερμένους στο παρελθόν. Μια καταστολή που ουδέποτε στο παρελθόν ήταν βασισμένη αποκλειστικά στις επιχειρησιακές δυνατότητες των κατασταλτικών δυνάμεων που διαθέτει το κράτος. Μια αιματηρή καταστολή με το σύνολο των υπόλοιπων θεσμών σε αδυναμία να στηρίξουν αυτή την επιλογή, θα οδηγούσε σε μια κατάσταση πραγματικά εκτός ελέγχου. Η επιδείνωση των όρων οικονομικής επιβολής, η ολοένα και αυξανόμενη κοινωνική αποστροφή στα κόμματα και στην πολιτική, ο βομβαρδισμός της λεγόμενης κοινής γνώμης με «σκάνδαλα», που έφθαναν μέχρι τα προκλητικά οικονομικά αλισβερίσια πολιτικών και παπάδων, η γενικότερη κοινωνική δυσφορία, που ολοένα και βάθαινε, ήταν πολύ πριν το Δεκέμβρη τα σημάδια μιας καταιγίδας που ήταν θέμα χρόνου να ξεσπάσει. Και όπως αποδείχθηκε όσο αργούσε τόσο περισσότερη διάρκεια και ένταση είχε.

Συμφωνούσε όλη η κοινωνία με την εξέγερση; Όχι βέβαια. Αλλά κάτι τέτοιο δεν αναιρεί ούτε τα κοινωνικά της χαρακτηριστικά ούτε την δυναμική και τις προοπτικές που ακόμα έχει. Το γεγονός, όμως, της πραγματικής πόλωσης που εμφανίσθηκε ανάμεσα στους συμμετέχοντες και στους υποστηρικτές της και στους πολέμιους της εκδήλωσης ή της τυχόν επανάληψής της δεν οδηγεί κατά την γνώμη μας σε άλλα «αυτονόητα».

Πολλοί βέβαια έχουν λύσει, όπως είπαμε, τέτοια προβλήματα. Με τον φανατισμό, την αλαζονική επίδειξη μίσους και ισχύος, και την χωρίς ήθος άσκηση βίας. Φάνηκε μάλιστα να πιστεύουν ότι η αύ-

κατάρα στην παράταξή του να μην γνωρίζει ξανά ...οικογενειοκρατία: «Αυτή η επαναλαμβανόμενη εναλλαγή προσώπων από πολιτικά τζάκια στην ηγεσία του τόπου θυμίζει τριτοκοσμικά καθεστώτα. Αυτό το φαινόμενο της πάνδημης(!) οικογενειοκρατίας δεν υπάρχει πουθενά στην Ευρώπη. Ας βάλουμε λοιπόν ένα τέλος στην οικογενειοκρατία, στα τζάκια και τις δυναστείες, στους εστεμμένους και στους πρίγκιπες».

Sic transit Gloria mundi...[3]

«Θ' απευθυνθώ προς τον Ζαβίνα πρώτα,
κι αν ο μωρός αυτός δεν μ' εκτιμήσει,
θα πάγω στον αντίπαλό του, τον Γρυπό.
Κι αν ο ηλίθιος κι αυτός δεν με προσλάβει,
πηγαίνω παρευθύς στον Υρκανό.
Θα με θελήσει πάντως ένας απ' τους τρεις»,
(«Ας φρόντιζαν», Κ.Π. Καβάφης)

Λεόν

1. Άτομο του κομματικού μηχανισμού
2. Χάθηκε και το νερό που μιλούσε
3. Έτσι παρέρχεται η δόξα του κόσμου

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
•ΧΡΟΝΟΣ 8ος•ΦΥΛΛΟ 89•
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2009

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.

ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 – ΑΘΗΝΑ – Τ.Κ. 10682

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

Αρ. Λογαριασμού Ενίσχυσης
(Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03

φή; Μοιάζει μ' ένα λάστιχο, που όταν τεντωθεί από ένα σημείο και μετά χάνει τις προηγούμενες διαστάσεις του, αφού πλέον έχει μεταβληθεί η ελαστικότητά του; Ή μήπως μοιάζει περισσότερο μ' ένα τεντωμένο μεν λάστιχο, που όταν όμως το αφήσει κανείς διατηρεί ακριβώς όπως και προηγουμένως την ελαστικότητα και το σχήμα του; Ποια είναι η σχέση μιας κοινωνικής εξέγερσης με τα κοινωνικά κινήματα; Μπορεί αυτό που ονομάζει η εξουσία «εκδημοκρατισμό» να ευνοεί τα κοινωνικά κινήματα ή πότε τα τελευταία «αυτορυθμίζονται» και εναρμονίζονται στο γενικότερο πλαίσιο του «εκδημοκρατισμού»; Η πολιτική βία είναι μέσο πολιτικών διεκδικήσεων άρα και διαπραγματεύσεων και «λύσεων», μέρος των οποίων είναι και η πολιτική διευθέτηση του «ζητήματος» των χαρακτηριζόμενων ως πολιτικών κρατουμένων;

Είναι συνηθισμένη η προσφυγή σε απλουστεύσεις, άρα και αυθαιρεσίες, ώστε να δοθούν απαντήσεις σε παρόμοια ερωτήματα. Ιδιαίτερα όταν δεν πρέπει να θιγούν «ιερά και όσια». Όμως «η αλήθεια δεν είναι τα όμορφα λόγια. Τα όμορφα λόγια δεν είναι η αλήθεια». Ούτε αλήθεια είναι κάθε τι αρεστό στους πολλούς ή στους φίλους ή στους δικούς.

Ένα απλό παράδειγμα είναι η αναγόρευση οποιασδήποτε δραστηριοποίησης απλά ακολουθήσε χρονικά την εξέγερση του Δεκέμβρη ως μέρος της ή συνέχειά της, ανεξαρτήτως των χαρακτηριστικών, ανεξαρτήτως των απόψεων των ανθρώπων, που συμμετείχαν σε κάθε περίπτωση. Το ίδιο συνηθισμένη, όμως, είναι πλέον και η άρνηση ενασχόλησης με τόσο «ταπεινά» ζητήματα, αφού ο πρακτικισμός όχι μόνο προβλήθηκε, αλλά απόκτησε πλέον ισχυρούς δεσμούς με τον φανατισμό, και δυστυχώς σε πολλές περιπτώσεις με τις πλέον μελανές εκφράσεις του, που καλύπτονται μονότονα πίσω από βαρύγδουπους διαφημιστικούς χαρακτηρισμούς περί «επιθετικής δράσης». Και βέβαια, απ'

Είχε και έχει λοιπόν, η κοινωνική εξέγερση που ξέσπασε τον προηγούμενο Δεκέμβρη προοπτική, μπορεί ακόμα να αποδεσμεύσει κοινωνικές δυνατότητες, μπορεί να διευρύνει τις κοινωνικές συνθέσεις; Και αν κανείς δεν εντάσσει το μεγαλύτερο μέρος αυτών που εκδηλώθηκαν το διάστημα που μεσολάβησε από τον προηγούμενο Δεκέμβρη μέχρι σήμερα σε κάποιου είδους εξεγερτική διεργασία, δικαιούται να περιμένει μια διαφορετική συνέχεια;

Ίσως από πολλούς να θεωρήθηκαν υπερβολικοί ή να πέρασαν απαρατήρητοι εκείνοι οι δημοσιογράφοι που έκρουαν τον κίνδυνο, μετά το τέλος της εξέγερσης, επισημαίνοντας ότι η κατάσταση έχει ξεπεράσει κάθε προηγούμενο, αφού αυτό που συζητιέται πλέον ανοικτά «είναι τα αποδεκτά όρια επαναστατικής βίας, λες και ζούμε σε μια χώρα που βρίσκεται υπό κατοχή ξένης δύναμης ή σε συνθήκες λαϊκής εξέγερσης», ή άλλοι που έκπληκτοι σημείωναν ότι «είναι σαν να βρισκόμαστε όλοι στην ίδια πλευρά, σε μια σύγκρουση με αόρατο εχθρό, διαφέροντας σε μεθόδους και τακτικές (δεν σπάμε όλοι μαγαζιά), αλλά απέναντι μας έχουμε όλοι το κράτος, το κεφάλαιο, τον καταναλωτισμό» (βλ. Διαδρομή Ελευθερίας τ. 80, Φλεβάρης 2009, *Η τιμή της Εξέγερσης στην αγορά της Πολιτικής, επαναστατικής ή μη*).

Και όμως. Εύκολα διακρίνει κανείς την ουσία της ανησυχίας τους. Δεν είναι πλέον το πλήθος των κατεστραμμένων τραπεζών, των πυρπολημένων κρατικών κτιρίων ή πολυτελών αυτοκινήτων, ή η δυσφήμηση της χώρας με αντίκτυπο στις επενδύσεις σε περίοδο οικονομικής «κρίσης» και άλλα παρόμοια που απασχολούν. Το πρόβλημα, γι' αυτούς, βρίσκεται στο ότι ένα μεγάλο κοινωνικό κομμάτι βρέθηκε απέναντι στο κράτος, στο κεφάλαιο και στον καταναλωτισμό.

Ας μην γελιόμαστε. Η κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη εξέφρασε πολλούς περισσότερους ανθρώπους από εκείνους που συμμετείχαν άμεσα. Γι' αυ το σύνολο των υπόλοιπων θεσμών σε αδυναμία να στηρίξουν αυτή την επιλογή, θα οδηγούσε σε μια κατάσταση πραγματικά εκτός ελέγχου. Η επιδείνωση των όρων οικονομικής επιβολής, η ολοένα και αυξανόμενη κοινωνική αποστροφή στα κόμματα και στην πολιτική, ο βομβαρδισμός της λεγόμενης κοινής γνώμης με «σκάνδαλα», που έφθαναν μέχρι τα προκλητικά οικονομικά αλισβερίσια πολιτικών και παπάδων, η γενικότερη κοινωνική δυσφορία, που ολοένα και βάθαινε, ήταν πολύ πριν το Δεκέμβρη τα σημάδια μιας καταιγίδας που ήταν θέμα χρόνου να ξεσπάσει. Και όπως αποδείχθηκε όσο αργούσε τόσο περισσότερη διάρκεια και ένταση είχε.

Συμφωνούσε όλη η κοινωνία με την εξέγερση; Όχι βέβαια. Αλλά κάτι τέτοιο δεν αναιρεί ούτε τα κοινωνικά της χαρακτηριστικά ούτε την δυναμική και τις προοπτικές που ακόμα έχει. Το γεγονός, όμως, της πραγματικής πόλωσης που εμφανίσθηκε ανάμεσα στους συμμετέχοντες και στους υποστηρικτές της και στους πολέμιους της εκδήλωσης ή της τυχόν επανάληψής της δεν οδηγεί κατά την γνώμη μας σε άλλα «αυτονόητα».

Πολλοί βέβαια έχουν λύσει, όπως είπαμε, τέτοια προβλήματα. Με τον φανατισμό, την αλαζονική επίδειξη μίσους και ισχύος, και την χωρίς ήθος άσκηση βίας. Φάνηκε μάλιστα να πιστεύουν ότι η αύξηση του ποσοστού βίας ή η σκληρότητα που «όφειλε» να την συνοδεύει μπορεί να λειτουργήσει εκβιαστικά για το κράτος!!! Φυσικά δεν πρόκειται μόνο για οικτρή αυταπάτη, ούτε απλά για ξεπεσμό. Μπορεί να υποστηρίξουν κάποιοι με νόημα ότι απέναντι στο κράτος όλα επιτρέπονται. Πράγματι, μπορούν να το υποστηρίξουν. Αλλά όχι ως αναρχική θεώρηση, όχι ως στήριξη αναρχικών πρακτικών. Και πως θα μπορούσε να είναι, όταν η «Κλιμάκωση» σ' ορισμένες περιπτώσεις επιδιώκεται με τον ορισμό ολοένα και πιο σκληρών τακτικών **επικράτησης**;

συνέχεια στη σελίδα 4

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΑ, ΚΑΘΕ ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

συνέχεια από τη σελίδα 3

Είναι, επίσης, σαφές όπως επανειλημμένα έχουμε αναφέρει ότι το κράτος δεν επιλέγει πάντα να «συρθεί» στα χωράφια της «στρατηγικής της έντασης». Είναι ακόμα πιο ολοφάνερο ότι το γεγονός αυτό δεν σημαίνει εκ μέρους του ούτε αδράνεια, ούτε ότι έχει περιέλθει σε μια κατάσταση αδιεξόδου. Θα πρέπει κανείς να είναι αφελής και ανιστόρητος αν νομίζει ότι το κράτος έχει διαλέξει ένα παθητικό ρόλο απέναντι σε εκείνους που εμφανίζονται έτοιμοι να αντιπαρατεθούν με ένα μηχανισμό του, όπως η αστυνομία και μάλιστα με καθαρά στρατιωτικούς όρους.

Και εδώ είναι απαραίτητη μια επισήμανση.

Το κράτος και οι τεχνικοί της εξουσίας είναι οι πρώτοι διδάξαντες στους εκβιασμούς και στην τρομοκράτηση. Η χρησιμοποίηση απειλών και η επιλογή τους ως το προσφορότερο μέσο υποδηλώνουν ή θέλουν να υποδηλώσουν, ότι η εξουσία ελέγχει απόλυτα την κατάσταση λόγω της επίδειξης δύναμης, που είναι διατεθειμένη να κάνει.

Ως εξουσιαστική τεχνική, **η απειλή** θεωρείται από πολλούς αποτελεσματικότερη από την προσφυγή σε **υποσχέσεις**, καθώς συνήθως το μήνυμα των απειλών περιέχει περισσότερες «πληροφορίες» γι' αυτό που ενδεχομένως θα συμβεί από το αντίστοιχο μήνυμα των υποσχέσεων. ποσχέσεων χωρίς αντίκρισμα αυτό που εισπράττεται είναι η αναξιοπιστία, η μη εμπιστοσύνη και η αφερεγγυότητα, στην περίπτωση που δεν πραγματοποιούνται οι απειλές, μπορεί κανείς να εμφανιστεί ως ανεκτικός, ανθρωπιστής, ευέλικτος ή ρεαλιστής.

Ας δούμε ένα παράδειγμα. Το 2003 στην περίπτωση της συνόδου κορυφής της Ε.Ε. στην Θεσσαλονίκη την επόμενη ημέρα από την πορεία για τους μετανάστες, στην οποία συμμετείχαν περίπου 5.000 αναρχικοί, αντιεξουσιαστές και ελευθεριακοί, ο Χρυσοχοΐδης είχε δηλώσει ότι ακόμα και αν είναι 5.000 οι ταραξίες θα προχωρήσει σε 5.000 συλλήψεις!!! Φυσικά κάτι τέτοιο δεν έγινε ποτέ.

Η αποτροπή μιας κοινωνικής σύγκρουσης, όπως έχουμε αναφέρει και με άλλες ευκαιρίες διεξοδικά, μπορεί να γίνει με πολλούς τρόπους. Εφ' όσον υπάρχουν και λειτουργούν ικανοποιητικά ενδιάμεσοι μηχανισμοί, η προσφυγή στην άμεση βία ελαχιστοποιείται, ή στρέφεται πλέον με ένταση σε όσους έχουν απομονωθεί ως ανεξέλεγκτοι.

Έχουν, λοιπόν, λόγο να ανησυχούν οι εξουσιαστές έναν χρόνο μετά τον Δεκέμβρη του 2008, όταν τα εξουσιαστικά «ρολόγια» έπαψαν έστω για λίγο να δείχνουν την «σωστή ώρα»; Είναι πιθανή η επανάληψη τέτοιων γεγονότων; Μπορούν να συναντηθούν, με αφορμή το κλείσιμο ενός χρόνου από τότε, όλοι εκείνοι

ρακτηρίσει την μετά την εξέγερση περίοδο.

Η εξέγερση του Δεκέμβρη χαρακτηρίστηκε έντονα από την διάθεση καταστροφής από ένα ετερόκλητο πλήθος ανθρώπων. Αυτό, όμως, δεν μπορεί από μόνο του να αποτελέσει το μοναδικό στοιχείο σύνθεσης για το μέλλον. Και αυτό αποδείχτηκε πολύ γρήγορα. Γι' αυτό επιμένουμε με κάθε τρόπο στην ανάδειξη των αναρχικών απόψεων και πρακτικών, αλλά και των διαφορών τους από εξουσιαστικές αντιλήψεις και κάθε είδους πολιτική.

Επίσης είναι γεγονός ότι πλήθος νέων ανθρώπων κινούνται συστηματικά έξω από κομματικές λογικές, ενώ αποστρέφονται την πολιτική και τους πολιτικούς. Αυτό για εμάς δεν φθάνει. Από μόνη της αυτή η διαπίστωση δεν οδηγεί πουθενά. Όπως και στο παρελθόν είναι πιθανό να αποτελέσουν κατά κύριο λόγο ένα περαστικό πλήθος πρόσκαιρα οργισμένων νέων, που θα οδηγηθεί στην ιδιώτευση και στην ενσωμάτωση, εφ' όσον δεν βρει λόγους και νόημα να συμβάλλει σε μια απελευθερωτική προσπάθεια από αναρχικής σκοπιάς. Η διάθεση, λοιπόν, για σύγκρουση α-

τητα, που προσπαθεί να διασφαλίζει τις πολυπόθητες κοινωνικές συναινέσεις, ήδη δείχνει τον τρόπο που επανα-κινούνται οι τωρινοί διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων. Οι πολίτες, λοιπόν, αποφασίζουν άμεσα μετέχοντας είτε σε μια ψηφιακού τύπου δημοκρατία καταθέτοντας την γνώμη τους ηλεκτρονικά, είτε παίρνοντας την «τύχη» της γειτονιάς στα χέρια τους, άλλοτε καθαρίζοντας την από τα οποία «μιάσματα» και άλλοτε εξωραΐζοντας τα «κακώς κείμενα».

Θα πιάσει το κόλπο; Υπάρχει χρόνος για να ψηθούν οι «πελάτες»; Με μεγάλη μας χαρά θα πούμε όχι. Γιατί είναι ολοφάνερο πλασματική η εικόνα μιας διάδοχης εξουσίας που έχει πιστωθεί με την λαϊκή συναίνεση. Γιατί οι πλάτες που πρόσφεραν μέχρι τώρα οι ευρωπαίοι εταίροι έχουν μικρύνει, αφού δεν επιδεικνύεται από το ελληνικό κράτος και τους διαχειριστές του μια ικανοποιητική ικανότητα κοινωνικού ελέγχου και διαχείρισης της κοινωνικής οργής. Οι πιέσεις, λοιπόν, σ' αυτήν την κατεύθυνση είναι σίγουρο ότι θα ενταθούν, οι οικονομικοί εκβιασμοί θα μεγαλώσουν αφού ήδη προβάλλεται με ένα πλήθος δημοσιευμάτων σε ευρωπαϊκές εφημερίδες το ενδεχόμενο «κατάρρευσης» και «χρεωκοπίας της ελληνικής

και μάλιστα με καθαρά στρατιωτικούς όρους.

Και εδώ είναι απαραίτητη μια επισήμανση.

Το κράτος και οι τεχνικοί της εξουσίας είναι οι πρώτοι διδάξαντες στους εκβιασμούς και στην τρομοκράτηση. Η χρησιμοποίηση απειλών και η επιλογή τους ως το προσφορότερο μέσο υποδηλώνουν ή θέλουν να υποδηλώσουν, ότι η εξουσία ελέγχει απόλυτα την κατάσταση λόγω της επίδειξης δύναμης, που είναι διατεθειμένη να κάνει.

Ως εξουσιαστική τεχνική, **η απειλή** θεωρείται από πολλούς αποτελεσματικότερη από την προσφυγή σε **υποσχέσεις**, καθώς συνήθως το μήνυμα των απειλών περιέχει περισσότερες «πληροφορίες» γι' αυτό που ενδεχομένως θα συμβεί από το αντίστοιχο μήνυμα των υποσχέσεων.

Σ' αυτές τις περιπτώσεις οι εξουσιαστές θεωρούν, ότι είναι ισχυρότερα τα κίνητρα κάποιου να αποφύγει μια ενδεχόμενη απώλεια, παρά να κερδίσει μια ενδεχόμενη αμοιβή και έτσι να δεχτεί να υποχωρήσει σε κάποιο ζήτημα. Οι απειλές για τους εξουσιαστές είναι πρόσφορες ακόμα και όταν ανακληθούν ή απλά δεν εφαρμοστούν, παρ' ότι δεν έχει επιτευχθεί η συμμόρφωση και η πειθάρχηση μέσω αυτών.

Ενώ, λοιπόν, στις περιπτώσεις των υ-

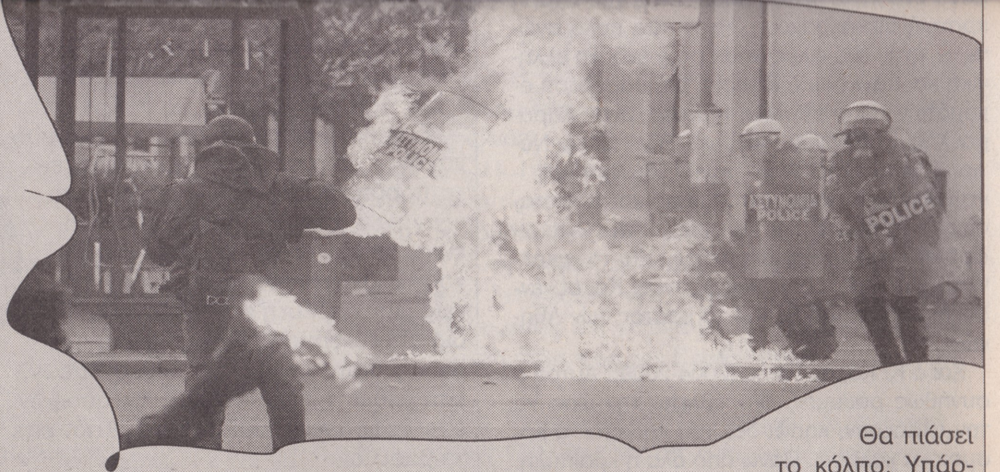
λώσει ότι ακόμα και αν είναι 5.000 οι ταραξίες θα προχωρήσει σε 5.000 συλλήψεις!!! Φυσικά κάτι τέτοιο δεν έγινε ποτέ.

Η αποτροπή μιας κοινωνικής σύγκρουσης, όπως έχουμε αναφέρει και με άλλες ευκαιρίες διεξοδικά, μπορεί να γίνει με πολλούς τρόπους. Εφ' όσον υπάρχουν και λειτουργούν ικανοποιητικά ενδιάμεσοι μηχανισμοί, η προσφυγή στην άμεση βία ελαχιστοποιείται, ή στρέφεται πλέον με ένταση σε όσους έχουν απομονωθεί ως ανεξέλεγκτοι.

Έχουν, λοιπόν, λόγο να ανησυχούν οι εξουσιαστές έναν χρόνο μετά τον Δεκέμβρη του 2008, όταν τα εξουσιαστικά «ρολόγια» έπαψαν έστω για λίγο να δείχνουν την «σωστή ώρα»; Είναι πιθανή η επανάληψη τέτοιων γεγονότων; Μπορούν να συναντηθούν, με αφορμή το κλείσιμο ενός χρόνου από τότε, όλοι εκείνοι και ακόμα περισσότεροι και διαφορετικοί άνθρωποι στο δρόμο με δυναμικό τρόπο;

Δεν θεωρούμε, όπως άλλωστε και στο παρελθόν, ότι η ιστορία επαναλαμβάνεται. Αντίθετα πολλές φορές οι εκδηλώσεις της κοινωνικής ανυποταξίας ξαφνιάζουν τόσο με την ένταση τους, όσο και με τις εκφράσεις τους σε χρόνους και τόπους απρόσμενους.

Θα επισημάνουμε και πάλι ότι η κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 δεν καταστάληκε από το κράτος και τους μηχανισμούς του. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν αντιμετώπισε την κρατική βία, αφού είναι γεγονός οι

τους από εξουσιαστικές αντιλήψεις και κάθε είδους πολιτική.

Επίσης είναι γεγονός ότι πλήθος νέων ανθρώπων κινούνται συστηματικά έξω από κομματικές λογικές, ενώ αποστρέφονται την πολιτική και τους πολιτικούς.

Αυτό για εμάς δεν φθάνει. Από μόνη της αυτή η διαπίστωση δεν οδηγεί πουθενά. Όπως και στο παρελθόν είναι πιθανό να αποτελέσουν κατά κύριο λόγο ένα περαστικό πλήθος πρόσκαιρα οργισμένων νέων, που θα οδηγηθεί στην ιδιώτευση και στην ενσωμάτωση, εφ' όσον δεν βρει λόγους και νόημα να συμβάλλει σε μια απελευθερωτική προσπάθεια από αναρχικής σκοπιάς. Η διάθεση, λοιπόν, για σύγκρουση από μόνη της δεν μπορεί να κινηθεί σε μια τέτοια προοπτική. Και μια αναρχική προοπτική δεν μπορεί να υπάρξει εάν δεν συζητιέται συνεχώς, με τον πιο διεξοδικό τρόπο, σε μια διεργασία συνεχούς εμπλουτισμού των απόψεων, απόρριψης «κεκτημένων» που, τελικά, δεν μπορούν ούτε κατά διάνοια ν' αποτελούν συστατικά των αναρχικών απόψεων και πρακτικών.

Η ευρύτερη περίοδος που διανύουμε πράγματι είναι πολύ σημαντική από πολλές πλευρές. Το κράτος εξακολουθεί να αντιμετωπίζει σοβαρότατο πρόβλημα κοινωνικού ελέγχου. Η πρόσφατη εκλογική διαδικασία και η παράδοση της εξουσίας εσπευσμένα στο Πασοκ έρχεται να δώσει μια πρόσκαιρη ανακούφιση στα ασφυκτικά συνολικά προβλήματα των εξουσιαστών στον ελλαδικό χώρο.

Το πράσινο κουτόχορτο περί περιβαλ-

Θα πιάσει το κόλπο; Υπάρχει χρόνος για να ψηθούν οι «πελάτες»; Με μεγάλη μας χαρά θα πούμε όχι. Γιατί είναι ολοφάνερα πλασματική η εικόνα μιας διάδοχης εξουσίας που έχει πιστωθεί με την λαϊκή συναίνεση. Γιατί οι πλάτες που πρόσφεραν μέχρι τώρα οι ευρωπαίοι εταίροι έχουν μικρύνει, αφού δεν επιδεικνύεται από το ελληνικό κράτος και τους διαχειριστές του μια ικανοποιητική ικανότητα κοινωνικού ελέγχου και διαχείρισης της κοινωνικής οργής. Οι πιέσεις, λοιπόν, σ' αυτήν την κατεύθυνση είναι σίγουρο ότι θα ενταθούν, οι οικονομικοί εκβιασμοί θα μεγαλώσουν αφού ήδη προβάλλεται με ένα πλήθος δημοσιευμάτων σε ευρωπαϊκές εφημερίδες το ενδεχόμενο «κατάρρευσης» και «χρεωκοπίας της ελληνικής οικονομίας». Φαίνεται, λοιπόν, ότι το τέλος της λεγόμενης μεταπολίτευσης που προφητεύθηκε τόσες και τόσες φορές για να σημανθεί η κατά περίπτωση εκσυγχρονιστική πορεία του κράτους μάλλον ήρθε για τα καλά.

Τα κάρβουνα, όμως, που πυρπόλησαν τις μέρες και τις νύχτες του Δεκέμβρη παραμένουν αναμμένα. Και τουλάχιστον οι αναρχικοί δεν θα πρέπει ούτε για μια στιγμή να σκεφτούν να αφήσουν τον γάμο και να πάνε να μαζέψουν κάθε λογής πουρνάρια. Ούτε να συμμετάσχουν με κανένα τρόπο σε «ενοποιητικές λύσεις» των διαφορών με την εξουσία, που σαν τέτοιες δεν μπορούν παρά να συμφιλιώνουν τους «εμπλεκόμενους» και να κινούνται στην κατεύθυνση μιας κοινής αντίληψης για την έκβαση του «προβλήματος» που πρέπει να διευθετηθεί. Και ούτε σ' αυτές τις περιπτώσεις θα πρέπει

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥ-

Σ' αυτές τις περιπτώσεις οι εξουσιαστές θεωρούν, ότι είναι ισχυρότερα τα κίνητρα κάποιου να αποφύγει μια ενδεχόμενη απώλεια, παρά να κερδίσει μια ενδεχόμενη αμοιβή και έτσι να δεχτεί να υποχωρήσει σε κάποιο ζήτημα. Οι απειλές για τους εξουσιαστές είναι πρόσφορες ακόμα και όταν ανακληθούν ή απλά δεν εφαρμοστούν, παρ' ότι δεν έχει επιτευχθεί η συμμόρφωση και η πειθάρχηση μέσω αυτών.

Ενώ, λοιπόν, στις περιπτώσεις των υ-νός χρόνου από τότε, όλοι εκείνοι και ακόμα περισσότεροι και διαφορετικοί άνθρωποι στο δρόμο με δυναμικό τρόπο;

Δεν θεωρούμε, όπως άλλωστε και στο παρελθόν, ότι η ιστορία επαναλαμβάνεται. Αντίθετα πολλές φορές οι εκδηλώσεις της κοινωνικής ανυποταξίας ξαφνιάζουν τόσο με την ένταση τους, όσο και με τις εκφράσεις τους σε χρόνους και τόπους απρόσμενους.

Θα επισημάνουμε και πάλι ότι η κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 δεν καταστάλκηκε από το κράτος και τους μηχανισμούς του. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν αντιμετώπισε την κρατική βία, αφού είναι γεγονός οι τουλάχιστον 1.000 προσαγωγές, οι εκατοντάδες συλλήψεις και οι δεκάδες προφυλακίσεις. Θεωρούμε ότι παραμένει ένα γεγονός που θα σημαδέψει ένα πλήθος ανθρώπων και όχι μόνο νεαρής ηλικίας. Πιστεύουμε ακόμη ότι μια πολύπλευρη δημιουργικότητα που τουλάχιστον εμείς περιμέναμε να εκφραστεί με κάθε τρόπο μετά την έκρηξη των «Δεκεμβριανών» δεν έχει χα-

ανθρώπων κινούνται συστηματικά έξω από κομματικές λογικές, ενώ αποστρέφονται την πολιτική και τους πολιτικούς.

Αυτό για εμάς δεν φθάνει. Από μόνη της αυτή η διαπίστωση δεν οδηγεί πουθενά. Όπως και στο παρελθόν είναι πιθανό να αποτελέσουν κατά κύριο λόγο ένα περαστικό πλήθος πρόσκαιρα οργισμένων νέων, που θα οδηγηθεί στην ιδιώτευση και στην ενσωμάτωση, εφ' όσον δεν βρει λόγους και νόημα να συμβάλλει σε μια απελευθερωτική προσπάθεια από αναρχικής σκοπιάς. Η διάθεση, λοιπόν, για σύγκρουση από μόνη της δεν μπορεί να κινηθεί σε μια τέτοια προοπτική. Και μια αναρχική προοπτική δεν μπορεί να υπάρξει εάν δεν συζητιέται συνεχώς, με τον πιο διεξοδικό τρόπο, σε μια διεργασία συνεχούς εμπλουτισμού των απόψεων, απόρριψης «κεκτημένων» που, τελικά, δεν μπορούν ούτε κατά διάνοια ν' αποτελούν συστατικά των αναρχικών απόψεων και πρακτικών.

Η ευρύτερη περίοδος που διανύουμε πράγματι είναι πολύ σημαντική από πολλές πλευρές. Το κράτος εξακολουθεί να αντιμετωπίζει σοβαρότατο πρόβλημα κοινωνικού ελέγχου. Η πρόσφατη εκλογική διαδικασία και η παράδοση της εξουσίας εσπευσμένα στο Πασοκ έρχεται να δώσει μια πρόσκαιρη ανακούφιση στα ασφυκτικά συνολικά προβλήματα των εξουσιαστών στον ελλαδικό χώρο.

Το πράσινο κουτόχορτο περί περιβαλλοντικής ανάπτυξης, οι εξαγγελίες περί εξυγίανσης του δημοσίου τομέα, ο διάλογος για το ασφαλιστικό με «ήπιους» τόνους, η φορολόγηση των «εχόντων και κατεχόντων» και η αριστερή συναίνεση που έχουν εξασφαλίσει οι «νέοι» διαχειριστές της εξουσίας, δεν αποτελούν παρά ασπιρίνες που δεν υπάρχει περίπτωση να βγάλουν από την εντατική, ούτε βέβαια την οικονομία της χώρας, όπως ισχυρίζεται ο όψιμα καταλληλότερος πρωθυπουργός, ούτε τους ίδιους τους εξουσιαστές, που αναζητούν πάση θυσία συνενόχους. Η συνταγή είναι παλιά. Η αμεσοδημοκρατικού τύπου συμμετοχικό-

ας που έχει πιστωθεί με την λαϊκή συναίνεση. Γιατί οι πλάτες που πρόσφεραν μέχρι τώρα οι ευρωπαίοι εταίροι έχουν μικρύνει, αφού δεν επιδεικνύεται από το ελληνικό κράτος και τους διαχειριστές του μια ικανοποιητική ικανότητα κοινωνικού ελέγχου και διαχείρισης της κοινωνικής οργής. Οι πιέσεις, λοιπόν, σ' αυτήν την κατεύθυνση είναι σίγουρο ότι θα ενταθούν, οι οικονομικοί εκβιασμοί θα μεγαλώσουν αφού ήδη προβάλλεται με ένα πλήθος δημοσιευμάτων σε ευρωπαϊκές εφημερίδες το ενδεχόμενο «κατάρρευσης» και «χρεωκοπίας της ελληνικής οικονομίας». Φαίνεται, λοιπόν, ότι το τέλος της λεγόμενης μεταπολίτευσης που προφητεύθηκε τόσες και τόσες φορές για να σημανθεί η κατά περίπτωση εκσυγχρονιστική πορεία του κράτους μάλλον ήρθε για τα καλά.

Τα κάρβουνα, όμως, που πυρπόλησαν τις μέρες και τις νύχτες του Δεκέμβρη παραμένουν αναμμένα. Και τουλάχιστον οι αναρχικοί δεν θα πρέπει ούτε για μια στιγμή να σκεφτούν να αφήσουν τον γάμο και να πάνε να μαζέψουν κάθε λογής πουρνάρια. Ούτε να συμμετάσχουν με κανένα τρόπο σε «ενοποιητικές λύσεις» των διαφορών με την εξουσία, που σαν τέτοιες δεν μπορούν παρά να συμφιλιώνουν τους «εμπλεκόμενους» και να κινούνται στην κατεύθυνση μιας κοινής αντίληψης για την έκβαση του «προβλήματος» που πρέπει να διευθετηθεί. Και ούτε σ' αυτές τις περιπτώσεις θα πρέπει να ξεγελά η διαφήμιση «άκαμπτων» θέσεων, που ουσιαστικά αποτελούν απλή βιτρίνα των διαπραγματεύσεων που θα φέρουν τους «χρήσιμους» συμβιβασμούς.

Γιατί οι αναρχικοί δεν είχαν ούτε πρόκειται να αποκτήσουν απλές διαφορές με την εξουσία, που μπορούν να διευθετηθούν, ούτε έχουν κανένα λόγο να δέχονται να λειτουργούν κάτω από την λογική ή την πίεση διλλημάτων. Και δεν έχουν λόγο να ξεχνούν ότι «όταν περπατώ, περπατώ. Όταν κάθομαι, κάθομαι. Πάνω απ' όλα όχι ταλάντευση».

Συσπείρωση Αναρχικών

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, συνεχίζεται. Πάνω σ' αυτό θέλουμε, για μια ακόμη φορά, να σας ευχαριστήσουμε για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Όσοι/ες θέλουν να μοιράσουν —χωρίς αντίτιμο— προηγούμενα φύλλα της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ στην πόλη τους ή την περιοχή που δραστηριοποιούνται και ζουν ή έχουν κάποια ιδέα που συμβάλλει στη μορφή και την ύλη της, ας επικοινωνήσουν μαζί μας στο τηλέφωνο 69 73 79 92 07 ή μέσω του email:

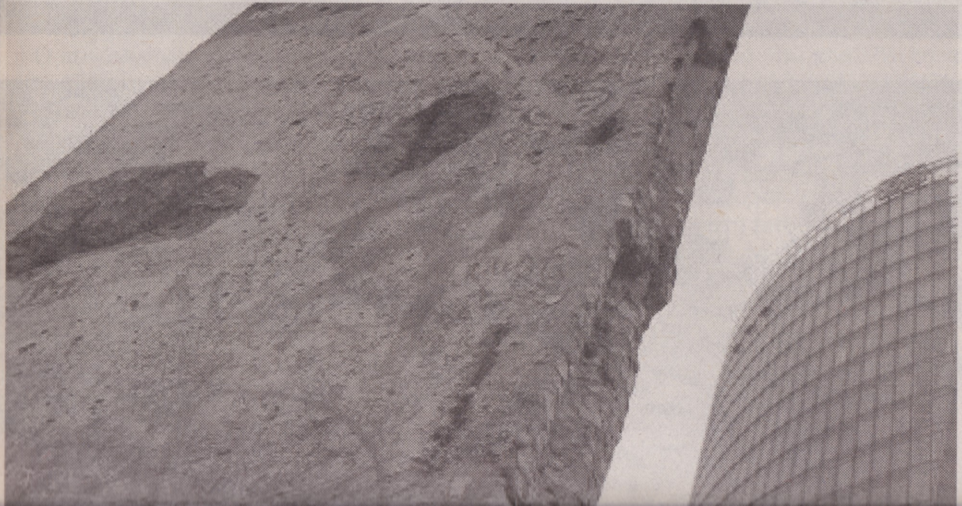
diadromi@revolution.gr

Το τείχος...

Πριν από ένα μήνα συμπληρώθηκαν 20 χρόνια από τη «πτώση» του τείχους του Βερολίνου. Πρόκειται για ένα «σύμβολο» που αξιοποιήθηκε για να στηριχθούν τα προπαγανδιστικά φληναφήματα των δύο πλευρών της κυριαρχίας που τότε είχαν την ονομασία Ανατολικό και Δυτικό μπλοκ. Αλλά οι εορταστικές εκδηλώσεις και οι αναπαραστάσεις είχαν μεγαλύτερη σημασία για την εξουσία, απ' ότι έχει μια εθιμοτυπική επέτειος.

Είκοσι χρόνια μετά, οι πανηγυρισμοί για την επέτειο της «πτώσης» συνοδεύονται με νοσταλγικές αναφορές για το παρελθόν, στην Α. Γερμανία. Δεν έχει σημασία αν αυτές οι αναφορές ασχολούνται με αυτό καθ' αυτό το καθεστώς που υπήρχε ή αν αναλώνονται σε μια εξιδανικευμένη εικόνα του επιθυμητού εκείνου, δηλαδή, που θα ήθελαν να υπήρχε.

Κι όμως δεν είχαμε κανενός είδους πτώση αλλά απλά το άνοιγμα συνόρων. Προμελετημένο και προαποφασισμένο. Τώρα, αν κάποιοι «προβοκάρισαν» την όλη κατάσταση ή όχι (προτρέχοντας χρονικά) έχει μια εντελώς δευτερεύουσα σημασία και σε κάθε περίπτωση εντάσσεται στο γενικότερο κλίμα της επανένωσης και στους ρυθμούς με τους οποίους θα γινόταν.

επιρροής καθώς διαφαινόταν ή ήττα του Άξονα και των συμμάχων του. Η επίγεια «ειρήνη» προετοιμαζόταν να οριστεί πάνω στα εκατομμύρια νεκρών της παγκόσμιας ανθρωποσφαγής.

Είναι συνηθισμένη πλέον πρακτική την κάθε φορά που οι κυρίαρχοι μοιράζουν τον κόσμο σε σφαίρες επιρροής τους, να διαλύουν κράτη, να τα ενώνουν σε ομοσπονδίες ή να τα χωρίζουν. Συνεπώς, η διπλή κατάληψη της Γερμανίας δεν σήμαινε παρά δύο διαφορετικά κράτη. Κι όπως συμβαίνει σε αυτές τις περιπτώσεις, τα κράτη χωρίζονται άλλοτε με νοητά κι άλλοτε με κανονικά σύνορα και τείχη.

Γι' αυτό δεν έχει κανένα άλλο νόημα –εκτός από την φτηνή προπαγάνδα που οπαδοποιεί και φανατίζει– όλη αυτή η ευαισθησία για το τείχος που κτίστηκε το 1961 από το κομμουνιστικό καθεστώς. Άλλωστε κάτω από αντιπαραθέσεις που άλλοτε έχουν διαφημιστικό χαρακτήρα κι άλλοτε εκφράζουν μια έντονη αντίθεση,

Τα δύο συστήματα κυριαρχίας χωρίστηκαν για να ενωθούν μετά από μερικές δεκαετίες. Αυτή είναι η αμείλικτη πραγματικότητα. Και δεν χρειάζεται να την σκεπάζουμε με ψευδείς απεικονίσεις του είδους «κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ» και άλλα παρόμοια.

Άλλωστε το Βερολίνο εκφράζει με τον πιο εύγλωττο και εντυπωσιακό τρόπο δυο διαφορετικές συνθήκες ενός και του αυτού πράγματος: Χωρισμός και επανένωση. Επειδή, πάντοτε υπάρχει σ' αυτές τις περιπτώσεις και ο αντίλογος –που δυστυχώς τις περισσότερες φορές εκφράζεται χωρίς προσπάθεια κατανόησης των κινήσεων, των τεχνικών και των προπαγανδιστικών μέσων της κυριαρχίας– θα πρέπει να σημειωθεί πως η επανενοποίηση της κυριαρχίας δεν ήταν μια επιφοίτηση της στιγμής.

Αποτελεί και αποτέλεσε μια μακροπρόθεσμη διαδικασία. Άλλωστε οι συμφωνίες που έγιναν και «προ των πυλών» βγαίνουν βαθμηδόν στην επιφάνεια αποκαλύπτοντας πως στα περισσότερα κράτη του τότε ανατολικού μπλοκ υπήρχαν συμφωνίες με τους εκφραστές του δυτικού μπλοκ, που στη συνέχεια τηρήθηκαν κατά γράμμα. Όπου δεν μπόρεσαν να στηθούν αυτές οι συμφωνίες είχαμε τα καλαμπούρια της δήθεν εξέγερσης (όπως για παράδειγμα στην Τιμισοάρα) και

ρευσης. Όμως η μόνη «κατάρρευση» αφορούσε τις ζωές των εκατομμυρίων ανθρώπων που τσαλαπατήθηκαν με μια κίνηση των ιθυνόντων της κυριαρχίας του λεγόμενου ανατολικού μπλοκ. Και γέμισε ο κόσμος ρώσους κροίσους και νεόπλουτους από τα άλλα «ανατολικά» κράτη. Για ποια κατάρρευση, λοιπόν, μπορούμε να μιλάμε αν όχι για αυτή των ανθρώπων που για μια ακόμη φορά είδαν το έδαφος να χάνεται κάτω από τα πόδια τους, την ίδια στιγμή που κάποιοι κροίσοι το άφηναν με κάποιο τζετ για να συνεχίσουν αυτό που είχαν στήσει μέσα στις σοσιαλιστικές και λαϊκές δημοκρατίες. Αυτές οι δύο καταστάσεις συνιστούν και την «εγγύηση» για την επανένωση, όπως και οι αντίστοιχες για τον χωρισμό, πριν από μερικές δεκαετίες.

Το θέμα είναι πολύ πλατύ και δεν θα μπορούσε να καλυφτεί σε τόσο λίγο χώρο, όπως αυτό μιας μηνιαίας εφημερίδας. Έχουμε ήδη αναφερθεί (στο φύλλο 6 της Αναρχικής Θεώρησης) για την διαδικασία επανασύστασης των όρων της κυριαρχίας σε ευρωπαϊκό και παγκόσμιο επίπεδο. Εδώ απλώς θα αναφέρουμε πως η **περεστρόικα** (μεταστροφή) δεν ήταν μια τυχαία λέξη στο στόμα ενός τυχαίου ατόμου. Εμπεριείχε την τελική φάση μια ολόκληρης διαδικασίας και το άνοιγμα μιας άλλης. Τις διαθέσεις και τους σχεδιασμούς των κυρίαρχων που έ-

Το τείχος...

Είκοσι χρόνια μετά, οι πανηγυρισμοί για την επέτειο της «πτώσης» συνοδεύονται με νοσταλγικές αναφορές για το παρελθόν, στην Α. Γερμανία. Δεν έχει σημασία αν αυτές οι αναφορές ασχολούνται με αυτό καθ' αυτό το καθεστώς που υπήρχε ή αν αναλώνονται σε μια εξιδανικευμένη εικόνα του επιθυμητού εκείνου, δηλαδή, που θα ήθελαν να υπήρχε.

Κι όμως δεν είχαμε κανενός είδους πτώση αλλά απλά το άνοιγμα συνόρων. Προμελετημένο και προαποφασισμένο. Τώρα, αν κάποιοι «προβοκάρισαν» την όλη κατάσταση ή όχι (προτρέχοντας χρονικά) έχει μια εντελώς δευτερεύουσα σημασία και σε κάθε περίπτωση εντάσσεται στο γενικότερο κλίμα της επανένωσης και στους ρυθμούς με τους οποίους θα γινόταν.

δεν σημαίνε παρά δύο διαφορετικά κράτη. Κι όπως συμβαίνει σε αυτές τις περιπτώσεις, τα κράτη χωρίζονται άλλοτε με νοητά κι άλλοτε με κανονικά σύνορα και τείχη.

Γι' αυτό δεν έχει κανένα άλλο νόημα –εκτός από την φτηνή προπαγάνδα που οπαδοποιεί και φανατίζει– όλη αυτή η ευαισθησία για το τείχος που κτίστηκε το 1961 από το κομμουνιστικό καθεστώς. Άλλωστε κάτω από αντιπαραθέσεις που άλλοτε έχουν διαφημιστικό χαρακτήρα κι άλλοτε εκφράζουν μια έντονη αντίθεση,

Η Επανένωση με το προαποφασισμένο του ανοίγματος των συνόρων αποτελεί την ωμή πραγματικότητα.

Μια πραγματικότητα που διευκολύνει να προσεγγίσουν την αλήθεια, όλοι όσοι θέλουν να απεμπλακούν από τα πολιτικά παιχνίδια και τις ασύστολες ψευδολογίες και τα ιδεολογήματα.

Όσοι, λοιπόν, κόπτονταν για το «τείχος του αίσχους», όπως χαρακτηριζόταν από τους υποστηρικτές του δυτικού μπλοκ κυριαρχίας, σίγουρα και ήταν συ-

ανάμεσα σε μπλοκ και ομάδες εξουσίας, κατασκευάζονται οι όροι για ακόμα περισσότερη καταπίεση των ανθρώπων. Η αντιπαράθεση των δύο στρατών, ανατολικού και δυτικού, στα σύνορα των δύο Γερμανιών έφερε την τσιμεντοποίηση των συνόρων από τη μεριά του ανατολικού τομέα. Πράγμα που σίγουρα βόλευε και τους άλλους. Από κει και πέρα οι «ευαισθησίες» έχουν πολλαπλές επιδιώξεις και καθόλου ειλικρίνεια.

Σ' ό,τι αφορά την υπεράσπιση του τεί-

αυτού πράγματος: Χωρισμός και επανένωση. Επειδή, πάντοτε υπάρχει σ' αυτές τις περιπτώσεις και ο αντίλογος –που δυστυχώς τις περισσότερες φορές εκφράζεται χωρίς προσπάθεια κατανόησης των κινήσεων, των τεχνικών και των προπαγανδιστικών μέσων της κυριαρχίας– θα πρέπει να σημειωθεί πως η επανενοποίηση της κυριαρχίας δεν ήταν μια επιφοίτηση της στιγμής.

Αποτελεί και αποτέλεσε μια μακροπρόθεσμη διαδικασία. Άλλωστε οι συμφωνίες που έγιναν και «προ των πυλών» βγαίνουν βαθμηδόν στην επιφάνεια αποκαλύπτοντας πως στα περισσότερα κράτη του τότε ανατολικού μπλοκ υπήρχαν συμφωνίες με τους εκφραστές του δυτικού μπλοκ, που στη συνέχεια τηρήθηκαν κατά γράμμα. Όπου δεν μπόρεσαν να στηθούν αυτές οι συμφωνίες είχαμε τα καλαμπούρια της δήθεν εξέγερσης (όπως για παράδειγμα στην Τιμισοάρα) και την φυσική εξόντωση ή απομάκρυνση όσων θεωρήθηκαν εκτός των πλαισίων που είχαν χαραχτεί. Αυτό δεν θα πρέπει να ξενίζει. Κάποιες μικρές παράπλευρες απώλειες των συστατικών της κυριαρχίας είναι αναμενόμενες ή επιθυμητές. Επειδή μ' αυτό τον τρόπο στήνονται τα διάφορα ιδεολογήματα και καλλιεργούνται μύθοι.

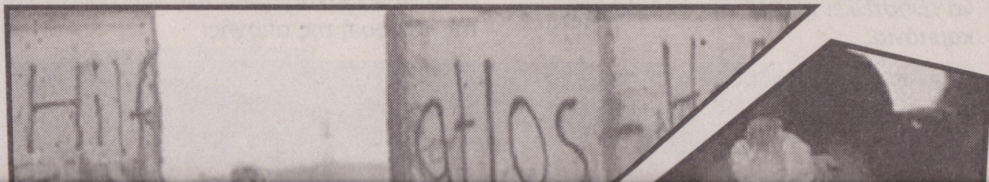
Αυτές οι παράπλευρες απώλειες ισχύουν τόσο στο πολιτικό όσο και στο οικονομικό πεδίο. Εκεί, λοιπόν, είναι που παίχτηκε εν πολλοίς το παιχνίδι της κατάρ-

τους, την ίδια στιγμή που κάποιοι κροίσοι το άφηναν με κάποιο τζετ για να συνεχίσουν αυτό που είχαν στήσει μέσα στις σοσιαλιστικές και λαϊκές δημοκρατίες. Αυτές οι δύο καταστάσεις συνιστούν και την «εγγύηση» για την επανένωση, όπως και οι αντίστοιχες για τον χωρισμό, πριν από μερικές δεκαετίες.

Το θέμα είναι πολύ πλατύ και δεν θα μπορούσε να καλυφτεί σε τόσο λίγο χώρο, όπως αυτό μιας μηνιαίας εφημερίδας. Έχουμε ήδη αναφερθεί (στο φύλλο 6 της Αναρχικής Θεώρησης) για την διαδικασία επανασύστασης των όρων της κυριαρχίας σε ευρωπαϊκό και παγκόσμιο επίπεδο. Εδώ απλώς θα αναφέρουμε πως η **περεστρόικα** (μεταστροφή) δεν ήταν μια τυχαία λέξη στο στόμα ενός τυχαίου ατόμου. Εμπεριείχε την τελική φάση μια ολόκληρης διαδικασίας και το άνοιγμα μιας άλλης. Τις διαθέσεις και τους σχεδιασμούς των κυρίαρχων που έχουν γίνει πλέον ξεκάθαροι. Ένα, ακόμη, χαρακτηριστικό στοιχείο αυτής της ενοποιητικής διαδικασίας είναι η αξιοποίηση όλων των διαθέσιμων μέσων που «παρήγε» η μία πλευρά για την ενίσχυση της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης.

Συνεπώς, η «πτώση» του τείχους του Βερολίνου δεν είναι παρά η σηματοδότηση της πλέον μαζικής και θορυβώδους διαδικασίας ενοποίησης και επανενοποίησης της κυριαρχίας σε ευρωπαϊκό, αλλά και σε παγκόσμιο επίπεδο.

Συσπείρωση Αναρχικών

Η Επανένωση με το προαποφασισμένο του ανοίγματος των συνόρων αποτελεί την ωμή πραγματικότητα.

Μια πραγματικότητα που διευκολύνει να προσεγγίσουν την αλήθεια, όλοι όσοι θέλουν να απεμπλακούν από τα πολιτικά παιχνίδια και τις ασύστολες ψευδολογίες και τα ιδεολογήματα.

Όσοι, λοιπόν, κόπτονταν για το «τείχος του αίσχους», όπως χαρακτηριζόταν από τους υποστηρικτές του δυτικού μπλοκ κυριαρχίας, σίγουρα και ήταν συνυπεύθυνοι. Άλλωστε αυτοί είναι που κάθισαν και μοίρασαν τον κόσμο σε ζώνες ανάμεσα σε μπλοκ και ομάδες εξουσίας, κατασκευάζονται οι όροι για ακόμα περισσότερη καταπίεση των ανθρώπων. Η αντιπαράθεση των δύο στρατών, ανατολικού και δυτικού, στα σύνορα των δύο Γερμανιών έφερε την τσιμεντοποίηση των συνόρων από τη μεριά του ανατολικού τομέα. Πράγμα που σίγουρα βόλευε και τους άλλους. Από κει και πέρα οι «ευαισθησίες» έχουν πολλαπλές επιδιώξεις και καθόλου ειλικρίνεια.

Σ' ό,τι αφορά την υπεράσπιση του τείχους από το ΚΚΕ είναι κατανοητή η πολιτική σπέκουλα που επιζητείται από εκείνους που παριστάνουν τους έκπληκτους ή τους αγανακτισμένους για τη στάση του κόμματος. Ένας εξουσιαστικός μηχανισμός με αδιαμφισβήτητα κρατιστική ιδεολογία και πολιτική δεν θα μπορούσε παρά να είναι υπέρ της ισχυροποίησης των συνόρων ενός κράτους. Άλλωστε είναι γνωστό πόσες χιλιάδες ανθρώπους οδήγησε στη σφαγή προκειμένου να ισχυροποιηθούν τα τείχη-σύνορα των κρατών του ανατολικού μπλοκ και ιδιαίτερα της «σοσιαλιστικής πατρίδας», της ΕΣΣΔ. Συνεπώς δεν χρειάζεται να δείχνεται έκπληξη για την υπερασπιστική, ως προς το τείχος του Βερολίνου, θέση της Παπαρήγα.

στιγμής.

Αποτελεί και αποτέλεσε μια μακροπρόθεσμη διαδικασία. Άλλωστε οι συμφωνίες που έγιναν και «προ των πυλών» βγαίνουν βαθμηδόν στην επιφάνεια αποκαλύπτοντας πως στα περισσότερα κράτη του τότε ανατολικού μπλοκ υπήρχαν συμφωνίες με τους εκφραστές του δυτικού μπλοκ, που στη συνέχεια τηρήθηκαν κατά γράμμα. Όπου δεν μπόρεσαν να στηθούν αυτές οι συμφωνίες είχαμε τα καλαμπούρια της δήθεν εξέγερσης (όπως για παράδειγμα στην Τιμισόαρα) και την φυσική εξόντωση ή απομάκρυνση όσων θεωρήθηκαν εκτός των πλαισίων που είχαν χαραχτεί. Αυτό δεν θα πρέπει να ξενίζει. Κάποιες μικρές παράπλευρες απώλειες των συστατικών της κυριαρχίας είναι αναμενόμενες ή επιθυμητές. Επειδή μ' αυτό τον τρόπο στήνονται τα διάφορα ιδεολογήματα και καλλιεργούνται μύθοι.

Αυτές οι παράπλευρες απώλειες ισχύουν τόσο στο πολιτικό όσο και στο οικονομικό πεδίο. Εκεί, λοιπόν, είναι που παίχτηκε εν πολλοίς το παιχνίδι της κατάρ-

μπορούσε να καλυφτεί σε τόσο λίγο χώρο, όπως αυτό μιας μηνιαίας εφημερίδας. Έχουμε ήδη αναφερθεί (στο φύλλο 6 της Αναρχικής Θεώρησης) για την διαδικασία επανασύστασης των όρων της κυριαρχίας σε ευρωπαϊκό και παγκόσμιο επίπεδο. Εδώ απλώς θα αναφέρουμε πως η **περεστρόικα** (μεταστροφή) δεν ήταν μια τυχαία λέξη στο στόμα ενός τυχαίου ατόμου. Εμπεριείχε την τελική φάση μια ολόκληρης διαδικασίας και το άνοιγμα μιας άλλης. Τις διαθέσεις και τους σχεδιασμούς των κυρίαρχων που έχουν γίνει πλέον ξεκάθαροι. Ένα, ακόμη, χαρακτηριστικό στοιχείο αυτής της ενοποιητικής διαδικασίας είναι η αξιοποίηση όλων των διαθέσιμων μέσων που «παρήγε» η μία πλευρά για την ενίσχυση της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης.

Συνεπώς, η «πτώση» του τείχους του Βερολίνου δεν είναι παρά η σηματοδότηση της πλέον μαζικής και θορυβώδους διαδικασίας ενοποίησης και επανενοποίησης της κυριαρχίας σε ευρωπαϊκό, αλλά και σε παγκόσμιο επίπεδο.

Συσπείρωση Αναρχικών

Η Αρχή του Τέλους: των αντι-εκλογικών θέσεων της CNT και

Το ζήτημα της κοινωνικής επανάστασης στην Ισπανία απασχόλησε και απασχολεί πολλούς συντρόφους. Μια ματιά από «τα μέσα» σίγουρα μπορεί να βοηθήσει σε μια ορισμένη αποσαφήνιση.

Στα τέλη του 1935 στην Ισπανία, με το σχηματισμό του Λαϊκού Μετώπου, η Αριστερά έριξε το δόλωμα στους αναρχικούς και αναρχο-συνδικαλιστές ώστε να αποποιηθούν την αντι-εκλογική τους στάση.

Ολέθρια λάθη, προσωπικές ματαιοδοξίες ή αφέλεια;

Ο Στιούαρτ Κρίστι στο βιβλίο του «Εμείς οι Αναρχικοί, μια μελέτη της FAI (Ιβηρική Αναρχική Ομοσπονδία)» μας περιγράφει όλο το σκηνικό της εποχής, το πώς οδηγήθηκαν κάποιοι αναρχικοί να απομακρυνθούν από θεμελιώδεις αναρχικές θέσεις. Γεγονός που συνέβαλε, μαζί με άλλες επιλογές και γεγονότα, στην αποτυχία της κοινωνικής επανάστασης. Θα χρησιμοποιήσουμε κάποια αποσπάσματα για να δείξουμε πώς ακριβώς έγινε αυτή η διαδικασία απομάκρυνσης από θεμελιώδεις αρχές από τη μεριά της FAI και της CNT.

«Η αριστερά, από την άλλη μεριά, πρόθυμη να πάει σε εκλογές διασπασμένη, σχημάτισε τη συμμαχία του «Λαϊκού Μετώπου» που αποτελούνταν από Σοσιαλιστές, Ρεπουμπλικάνους, Κομμουνιστές και άλλες μαρξιστικές ομαδοποιήσεις, όπως επίσης και το Καταλανικό κόμμα και άλλες μπουρζουάδικες εθνικιστικές ομάδες. Το πρόγραμμά του, η δουλειά του Αζάνια και του Πριέτο, ήταν μετριοπαθές, υποσχόταν πλήρη αποκατάσταση του συντάγματος, αναμόρφωση της φορολόγησης, της αστυνομίας κ.τ.λ., αλλά αποκήρυσσε το Σοσιαλιστικό πρόγραμμα για εθνικοποίηση της γης, των τραπεζών και της βιομηχανίας. Επίσης, πρόσφερε αμνηστία για όλα τα πολιτικά εγκλήματα που έγιναν από το Νοέμβριο του 1933. Αυτό ήταν το καρότο για τη CNT.

Ο Κομπανύ (ΣτΜ: γηγέτης του κόμματος Esquerra), εν τω μεταξύ, είχε περάσει «στη ζούλα» ένα γράμμα από τη φυλακή στο βοηθό του, Χοσέ Αντόνιο Τραμπάλ Σανζ, προ-

Πριν ενημερωθεί η Περιφερειακή Επιτροπή της CNT γι' αυτήν την προσέγγιση, ο Γκαρσία Όλιβερ κάλεσε μια συνάντηση με τους ομοϊδεάτες συντρόφους του της ομάδας Nosotros και της Συνομόσπονδης Επιτροπής Άμυνας της Καταλονίας (αυτές οι δύο υπερκαλύπτονταν σε σημείο που να ταυτίζονται) για να συζητήσουν την πρόταση του Esquerra. Κατά την άποψη του Όλιβερ, αν απέφευγαν τη συνάντηση με τους απεσταλμένους του Κομπανύ θα έψαχναν μια παρόμοια διευθέτηση με άλλους μαχητές της CNT, είτε στην Καταλονία είτε στη Μαδρίτη. Έπρεπε να πάρουν μια απόφαση γρήγορα.

Η κρίσιμη συνάντηση έγινε στο διαμέρισμα του Όλιβερ, απέναντι από το ποδοσφαιρικό γήπεδο Jupiter στη συνοικία Pueblo Nuevo της Βαρκελώνης. Όλη η ομάδα Nosotros παρευρέθηκε...

Όταν ο Βιβάντσος περιέγραψε τις προτάσεις που του έθεσαν το κόμμα Esquerra και η Μεγάλη Στοά, ο Γκαρσία Όλιβερ είπε την άποψή του για την κατάσταση. Αν η CNT βοηθούσε το «Λαϊκό Μέτωπο», θα τους έδινε τα μέσα να της επιτεθούν. Αν, από την άλλη, απείχε, οι αντιδραστικοί θα έμπαιναν μέσα και θα επιτίθονταν και σ' αυτούς και στους ρεφορμιστές μαζί, ηθικά θα ήταν το ίδιο σαν να τους ψήφιζαν, κάτι που κανένας αναρχικός δε θα έκανε, αν και οι ρεφορμιστές πιθανόν θα προσπαθούσαν να τους πουλήσουν στους αντιδραστικούς σαν μοχλό διαπραγμάτευσης. Η μόνη βιώσιμη επιλογή που είχαν οι αναρχικοί ήταν να υποστηρίξουν μια τακτική ψήφο για το «Λαϊκό Μέτωπο» σαν μέσο για να κρατήσουν τους φασίστες έξω ώστε να προετοιμαστούν γι' αυτό που προέβλεπαν, την αναπόφευκτη βίαιη αντιπαράθεση με το στρατό. Ο Όλιβερ πρότεινε να δοθεί στη CNT ο απαραίτητος οπλισμός για ν' αντισταθεί στο στρατό, με αντάλλαγμα την υποστήριξη προς το «Λαϊκό Μέτωπο» στις κάλπες».

Ο Όλιβερ, εδώ, χρησιμοποιεί ένα φρα-

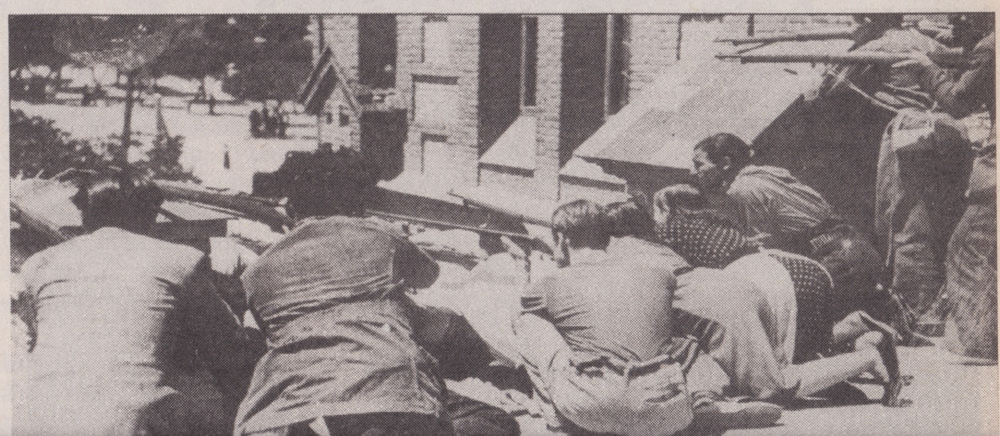
Αν η εργατική τάξη απέχει από την ψηφοφορία αυτή τη φορά, η εκλογική νίκη θα πάει στη φασιστική δεξιά. Αν επιτύχουν, θα πρέπει να βγούμε στους δρόμους να τους πολεμήσουμε με όλα τα διαθέσιμα όπλα.

Αν η εργατική τάξη ψηφίσει αυτή τη φορά, και ψηφίσει για την αριστερά, η δεξιά, με τη βοήθεια του στρατού, θα εξεγερθεί πριν περάσουν έξι μήνες, και πρέπει να τους πολεμήσουμε στους δρόμους με όπλα.

Έτσι δεν σας λέμε ότι ΔΕΝ πρέπει να ψηφίσετε. Αλλά ούτε σας λέμε ότι πρέπει να ψηφίσετε. Ας πράξει ο καθένας όπως του υπαγορεύει η συνείδησή του. Αλλά πρέπει όλοι να είστε έτοιμοι να πολεμήσετε στο δρόμο, όποιος κι αν νικήσει, είτε η δεξιά είτε η αριστερά».

σμένοι για πολλά χρόνια. Αν, από την άλλη, η CNT ετοιμαζόταν να αναστείλει την αντι-εκλογική της προπαγάνδα και να ενθαρρύνει τους Ισπανούς και Καταλανούς εργάτες να ψηφίσουν το «Λαϊκό Μέτωπο», η αριστερά θα κέρδιζε και θα εξασφάλιζε την απελευθέρωση των κρατούμενων. Ο Ασκάσο, ο Ντουρούτι και ο Όλιβερ παροτρύνονταν να ασκήσουν την επιρροή στους συντρόφους τους για να μετακινήσουν την αντι-εκλογική τους θέση.

Η απάντηση του Κομπανύ ήρθε μετά από 2 εβδομάδες [...] Ο εν δυνάμει Καταλανός πρωθυπουργός υποσχέθηκε, πάντως, να δώσει όπλα στους αναρχικούς επαναστάτες αν διασφαλιζόταν η νίκη στις εκλογές. Μη έχοντας άλλη επιλογή παρά να συμφω-

στάση.

Ολέθρια λάθη, προσωπικές ματαιοδοξίες ή αφέλεια;

Ο Στιούαρτ Κρίστι στο βιβλίο του «Εμείς οι Αναρχικοί, μια μελέτη της FAI (Ιβηρική Αναρχική Ομοσπονδία)» μας περιγράφει όλο το σκηνικό της εποχής, το πώς οδηγήθηκαν κάποιοι αναρχικοί να απομακρυνθούν από θεμελιώδεις αναρχικές θέσεις. Γεγονός που συνέβαλε, μαζί με άλλες επιλογές και γεγονότα, στην αποτυχία της κοινωνικής επανάστασης. Θα χρησιμοποιήσουμε κάποια αποσπάσματα για να δείξουμε πώς ακριβώς έγινε αυτή η διαδικασία απομάκρυνσης από θεμελιώδεις αρχές από τη μεριά της FAI και της CNT.

«Η αριστερά, από την άλλη μεριά, απρόθυμη να πάει σε εκλογές διασπασμένη, σχημάτισε τη συμμαχία του «Λαϊκού Μετώπου» που αποτελούνταν από Σοσιαλιστές, Ρεπουμπλικάνους, Κομμουνιστές και άλλες μαρξιστικές ομαδοποιήσεις, όπως επίσης και το Καταλανικό κόμμα και άλλες μπουρζουάδικες εθνικιστικές ομάδες. Το πρόγραμμά του, η δουλειά του Αζάνια και του Πριέτο, ήταν μετριοπαθές, υποσχόταν πλήρη αποκατάσταση του συντάγματος, αναμόρφωση της φορολόγησης, της αστυνομίας κ.τ.λ., αλλά αποκήρυσσε το Σοσιαλιστικό πρόγραμμα για εθνικοποίηση της γης, των τραπεζών και της βιομηχανίας. Επίσης, πρόσφερε αμνηστία για όλα τα πολιτικά εγκλήματα που έγιναν από το Νοέμβριο του 1933. Αυτό ήταν το καρότο για τη CNT.

Ο Κομπανύ (ΣτΜ: ηγέτης του κόμματος Esquerra), εν τω μεταξύ, είχε περάσει «στη ζούλα» ένα γράμμα από τη φυλακή στο βοηθό του, Χοσέ Αντόνιο Τραμπάλ Σανζ, προτείνοντας μια προσέγγιση στην Καταλανική CNT, για να της ζητήσει να σταματήσει την αντι-εκλογική της προπαγάνδα εν όψει των επικείμενων εκλογών.

Ο Γκαρσία Βιβάντσος, μασόνος και συνδεόμενος με την ομάδα Nosotros, προσεγγίστηκε από δύο άνδρες: τον Φαρέρας, αρχηγό της Μεγάλης Στοάς της Καταλονίας και των Βαλεαρίδων και τον Σαλβά εκ μέρους του Esquerra (ΣτΜ: Καταλανικό Μεσοαστικό Κόμμα). Κανονίστηκε να γίνει μια συνάντηση με τον Ασκάσο, το Ντουρούτι και το Όλιβερ (ΣτΜ: μετέπειτα υπουργό) για να συζητήσουν τις προτάσεις του Κομπανύ να αναστείλει η CNT την αντι-εκλογική της καμπάνια.

παρόμοια διευθέτηση με άλλους μαχητές της CNT, είτε στην Καταλονία είτε στη Μαδρίτη. Έπρεπε να πάρουν μια απόφαση γρήγορα.

Η κρίσιμη συνάντηση έγινε στο διαμέρισμα του Όλιβερ, απέναντι από το ποδοσφαιρικό γήπεδο Jupiter στη συνοικία Pueblo Nuevo της Βαρκελώνης. Όλη η ομάδα Nosotros παρευρέθηκε...

Όταν ο Βιβάντσος περιέγραψε τις προτάσεις που του έθεσαν το κόμμα Esquerra και η Μεγάλη Στοά, ο Γκαρσία Όλιβερ είπε την άποψή του για την κατάσταση. Αν η CNT βοηθούσε το "Λαϊκό Μέτωπο», θα τους έδινε τα μέσα να της επιτεθούν. Αν, από την άλλη, απείχε, οι αντιδραστικοί θα έμπαιναν μέσα και θα επιτίθονταν και σ' αυτούς και στους ρεφορμιστές μαζί, ηθικά θα ήταν το ίδιο σαν να τους ψηφίζαν, κάτι που κανένας αναρχικός δε θα έκανε, αν και οι ρεφορμιστές πιθανόν θα προσπαθούσαν να τους πουλήσουν στους αντιδραστικούς σαν μοχλό διαπραγμάτευσης. Η μόνη βιώσιμη επιλογή που είχαν οι αναρχικοί ήταν να υποστηρίξουν μια τακτική ψήφο για το «Λαϊκό Μέτωπο» σαν μέσο για να κρατήσουν τους φασίστες έξω ώστε να προετοιμαστούν γι' αυτό που προέβλεπαν, την αναπόφευκτη βίαιη αντιπαράθεση με το στρατό. Ο Όλιβερ πρότεινε να δοθεί στη CNT ο απαραίτητος οπλισμός για ν' αντισταθεί στο στρατό, με αντάλλαγμα την υποστήριξη προς το «Λαϊκό Μέτωπο» στις κάλπες».

Ο Όλιβερ, εδώ, χρησιμοποιεί ένα φραστικό τέχνασμα βάζοντας μια θεμελιακή αναρχική θέση σε πολιτική διαπραγμάτευση ανάμεσα σε εξουσιαστικές μερίδες και μ' αυτό τον εξουδετερώνει την ανεξάρτητη κοινωνική της υπόσταση.

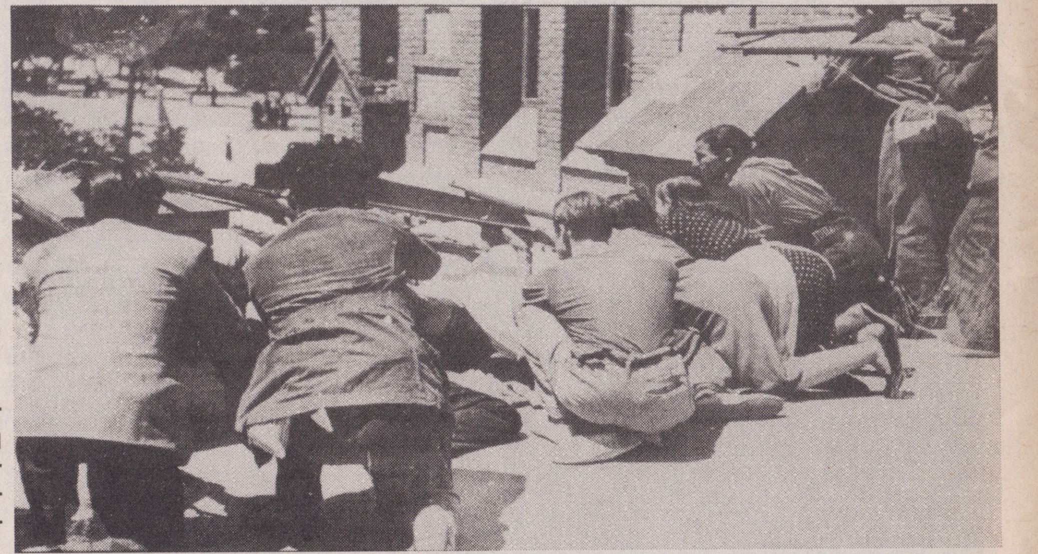
«Τίποτα, πάντως, δε θα συμφωνούνταν μέχρι να διασφαλίσουν τον οπλισμό πριν ή αμέσως μετά την εκλογική νίκη της αριστεράς.

Οι Καταλανοί αναρχικοί συμφώνησαν ότι όταν το θέμα της αντι-εκλογικής καμπάνιας θα συζητιόταν πριν τις εκλογές, το καθήκον τους σαν επαναστάτες ήταν να εκφράσουν αυτό που έβλεπαν σαν πιθανές συνέπειες της ψήφου ή της αποχής:

φίσετε. Αλλά ούτε σας λέμε ότι πρέπει να ψηφίσετε. Ας πράξει ο καθένας όπως του υπαγορεύει η συνείδησή του. Αλλά πρέπει όλοι να είστε έτοιμοι να πολεμήσετε στο δρόμο, όποιος κι αν νικήσει, είτε η δεξιά είτε η αριστερά».

Η απάντηση του Κομπανύ ήρθε μετά από 2 εβδομάδες [...] Ο εν δυνάμει Καταλανός πρωθυπουργός υποσχέθηκε, πάντως, να δώσει όπλα στους αναρχικούς επαναστάτες αν διασφαλιζόταν η νίκη στις εκλογές. Μη έχοντας άλλη επιλογή παρά να συμφω-

Η Αρχή του Τέλους: των αντι-εκλογικών θέσεων της CNT και

Το δίλημμα αυτό έμπαινε, όμως, μ' ένα περίεργο και πολιτικό τρόπο (δεχόμενοι ότι πολιτική σημαίνει εξαπάτηση των ανθρώπων): να ψηφίσουμε για να μη νικήσει η δεξιά, βγάζοντας έτσι τους φυλακισμένους μας έξω. Κάτι παρόμοιο έγινε πρόσφατα και στη Γαλλία, όπου διάφορες ομάδες καλούσαν κόσμο να ψηφίσει το Σιράκ για να μη βγει ο Λεπέν!

Πίσω στην Ισπανία του '35, το δόλωμα φαίνεται ότι έπιασε! Η CNT ήταν έτοιμη να αναστείλει τις αντι-εκλογικές της κινητοποιήσεις ή να τις απονευρώσει. Αλ-

νήσουν με κάπως αμφιλεγόμενη σιγουριά, οι Ντουρούτι, Ασκάσο, Όλιβερ συμφώνησαν να χρησιμοποιήσουν την επιρροή τους ώστε να αποτρέψουν τη CNT και τη FAI να διοργανώσουν αντι-εκλογική καμπάνια για τις επερχόμενες εκλογές του Φεβρουαρίου του 1936.

Ο Λάργκο Καμπαλέρο, ο ηγέτης της UGT (ΣτΜ: Γενική Εργατική Ένωση - σοσιαλιστικό συνδικάτο) -PSOE, όπως ο Λουί Κομπανύ και οι πολιτικοί του κόμματος Esquerra, ήταν εξίσου... ευαίσθητος για την εκλογική σημασία των 1.600.000 μελών της CNT. Η ε-

γραμμά του, η δουλειά του Αζάνια και του Πριέτο, ήταν μετριοπαθές, υποσχόταν πλήρη αποκατάσταση του συντάγματος, αναμόρφωση της φορολόγησης, της αστυνομίας κ.τ.λ., αλλά αποκήρυσσε το Σοσιαλιστικό πρόγραμμα για εθνικοποίηση της γης, των τραπεζών και της βιομηχανίας. Επίσης, πρόσφερε αμνηστία για όλα τα πολιτικά εγκλήματα που έγιναν από το Νοέμβριο του 1933. Αυτό ήταν το καρότο για τη CNT.

Ο Κομπανύ (ΣτΜ: ηγέτης του κόμματος Esquerra), εν τω μεταξύ, είχε περάσει «στη ζούλα» ένα γράμμα από τη φυλακή στο βοηθό του, Χοσέ Αντόνιο Τραμπάλ Σανζ, προτείνοντας μια προσέγγιση στην Καταλανική CNT, για να της ζητήσει να σταματήσει την αντι-εκλογική της προπαγάνδα εν όψει των επικείμενων εκλογών.

Ο Γκαρσία Βιβάντσος, μασόνος και συνδεόμενος με την ομάδα Nosotros, προσεγγίστηκε από δύο άνδρες: τον Φαρέρας, αρχηγό της Μεγάλης Στοάς της Καταλονίας και των Βαλεαρίδων και τον Σαλβά εκ μέρους του Esquerra (ΣτΜ: Καταλανικό Μεσοαστικό Κόμμα). Κανονίστηκε να γίνει μια συνάντηση με τον Ασκάσο, το Ντουρούτι και τον Όλιβερ (ΣτΜ: μετέπειτα υπουργό) για να συζητήσουν τις προτάσεις του Κομπανύ να αναστείλει η CNT την αντι-εκλογική της καμπάνια.

λήσουν στους αντιδραστικούς σαν μοχλό διαπραγμάτευσης. Η μόνη βιώσιμη επιλογή που είχαν οι αναρχικοί ήταν να υποστηρίξουν μια τακτική ψήφο για το «Λαϊκό Μέτωπο» σαν μέσο για να κρατήσουν τους φασίστες έξω ώστε να προετοιμαστούν γι' αυτό που προέβλεπαν, την αναπόφευκτη βίαιη αντιπαράθεση με το στρατό. Ο Όλιβερ πρότεινε να δοθεί στη CNT ο απαραίτητος οπλισμός για ν' αντισταθεί στο στρατό, με αντάλλαγμα την υποστήριξη προς το «Λαϊκό Μέτωπο» στις κάλπες».

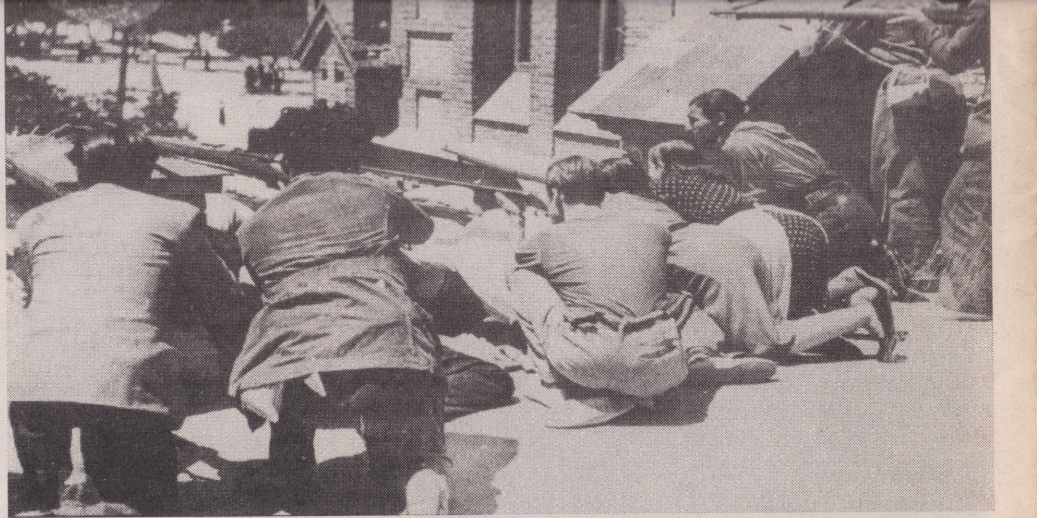
Ο Όλιβερ, εδώ, χρησιμοποιεί ένα φραστικό τέχνασμα βάζοντας μια θεμελιακή αναρχική θέση σε πολιτική διαπραγμάτευση ανάμεσα σε εξουσιαστικές μερίδες και μ' αυτό τον εξουδετερώνει την ανεξάρτητη κοινωνική της υπόσταση.

«Τίποτα, πάντως, δε θα συμφωνούνταν μέχρι να διασφαλίσουν τον οπλισμό πριν ή αμέσως μετά την εκλογική νίκη της αριστεράς.

Οι Καταλανοί αναρχικοί συμφώνησαν ότι όταν το θέμα της αντι-εκλογικής καμπάνιας θα συζητιόταν πριν τις εκλογές, το καθήκον τους σαν επαναστάτες ήταν να εκφράσουν αυτό που έβλεπαν σαν πιθανές συνέπειες της ψήφου ή της αποχής:

Στήνοντας ένα οδόφραγμα...

Το δίλημμα αυτό έμπαινε, όμως, μ' ένα περίεργο και πολιτικό τρόπο (δεχόμενοι ότι πολιτική σημαίνει εξαπάτηση των ανθρώπων): να ψηφίσουμε για να μη νικήσει η δεξιά, βγάζοντας έτσι τους φυλακισμένους μας έξω. Κάτι παρόμοιο έγινε πρόσφατα και στη Γαλλία, όπου διάφορες ομάδες καλούσαν κόσμο να ψηφίσει το Σιράκ για να μη βγει ο Λεπέν!

Πίσω στην Ισπανία του '35, το δόλωμα φαίνεται ότι έπιασε! Η CNT ήταν έτοιμη να αναστείλει τις αντι-εκλογικές της κινητοποιήσεις ή να τις απονευρώσει. Αλλοίωσε έτσι μια σημαντική αντι-κρατική θέση και την μετέτρεψε σε εμπόρευμα.

«Δύο μέρες αργότερα ο Γκαρσία Βιβάντσος κανόνισε τη συνάντηση ανάμεσα στους αντιπροσώπους του Κομπανύ, τους Τραμπάλ, Φαρέρας και Σαλβά, και τους αναρχικούς Ασκάσο, Ντουρούτι και Όλιβερ. Ένα γράμμα από τον Κομπανύ διαβάστηκε, ένα γράμμα στο οποίο ο Καταλανός εθνικιστής δήλωνε το θαυμασμό του για τους άνδρες της CNT και τις απολογίες του γι' αυτά που συνέβησαν τον Οκτώβριο του 1934. Τα προβλήματα που τους ένωναν τώρα, τόνιζε, περιελάμβαναν τους χιλιάδες πολιτικούς κρατούμενους σε όλη την Ισπανία. Αν η δεξιά, υπό τον Γκιλ Ρομπλς και τους συνεργάτες του της CEDA (ΣτΜ: δεξιό καθολικό κόμμα), κέρδιζαν τις εκλογές τότε οι πολιτικοί κρατούμενοι θα παρέμεναν φυλακινήσουν με κάπως αμφιλεγόμενη σιγουριά, οι Ντουρούτι, Ασκάσο, Όλιβερ συμφώνησαν να χρησιμοποιήσουν την επιρροή τους ώστε να αποτρέψουν τη CNT και τη FAI να διοργανώσουν αντι-εκλογική καμπάνια για τις επερχόμενες εκλογές του Φεβρουαρίου του 1936.

Ο Λάργκο Καμπαλέρο, ο ηγέτης της UGT (ΣτΜ: Γενική Εργατική Ένωση - σοσιαλιστικό συνδικάτο) -PSOE, όπως ο Λουί Κομπανύ και οι πολιτικοί του κόμματος Esquerra, ήταν εξίσου... ευαίσθητος για την εκλογική σημασία των 1.600.000 μελών της CNT. Η επιτυχής αντι-εκλογική καμπάνια που διοργάνωσαν οι αναρχικοί το 1933 είχε καταστροφικό αποτέλεσμα για τη δική του πορεία προς την εξουσία. Καταπίνοντας την εχθρότητά του, απευθύνθηκε στη CNT δημόσια ώστε να υποστηρίξει το «Λαϊκό Μέτωπο» στις επερχόμενες εκλογές».

Ανάλογες περιπτώσεις βλέπουμε ακόμα και σήμερα, με κομμάτια της αριστεράς να προσπαθούν να «προσεγγίσουν» αναρχικούς κι αντιεξουσιαστές, ιδιαίτερα μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 στην Ελλάδα.

Οι εκκλήσεις για «αποτελεσματικότητα», «μαζικότητα», «απεύθυνση» είναι κάτι γνωστό και μπορεί να ιδωθεί και στις μέρες μας άλλωστε. Διλήμματα όπως «να είμαστε εμείς κι εμείς ή να ανοιχτούμε;», «είμαστε λίγοι» κτλ. προβάλλονται

Η αλλοίωση και αντι-κρατικών της FAI στην Ισπανία

ακόμα και σήμερα από αγωνιστές που συμμετέχουν στον κοινωνικό πόλεμο και φαίνεται να έλκονται περισσότερο από την ποσότητα παρά από τις απόψεις και την κοινωνική δυναμική τους. Έτσι, ζητήματα που φαινομενικά μπορεί να απασχολήσουν πρόσκαιρα κάπως περισσότερο κόσμο, όπως π.χ. η «καταστολή», ο «αντιφασισμός», οι «φυλακές», τα «πολιτικά δικαιώματα» μπαίνουν στην ατζέντα διαφόρων πρωτοβουλιών. Γίνονται ένα χαρμάνι για την μερικοποίηση της δράσης.

Ποιο είναι όμως το τίμημα; Η πρόσκαιρη «μαζικοποίηση», αν και όταν γίνει, σύντομα θα ξεφουσκώσει... Οι δραστηριότητες θα ωφελήσουν ρεφορμιστικές και, ενισχυτικές του συστήματος κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης, διαδικασίες.

Ας δούμε, όμως, πώς εξελίχθηκε το θέμα στην Ισπανία και ποιές οι επιφυλάξεις άλλων αναρχικών και αγωνιστών για το πού μπορούσε να οδηγήσει αυτή η επικίνδυνη μετατόπιση θέσεων.

«Η Περιφερειακή Επιτροπή της CNT στην Καταλονία απάντησε γρήγορα. Διοργάνωσε ένα Περιφερειακό Συνέδριο στις 26-29 Ιανουαρίου 1936 για να συζητήσει το θέμα της υποστήριξης των υποψηφίων του «Λαϊκού Μετώπου» στις επερχόμενες εκλογές, ...ντας για τους κινδύνους μιας ακόμα και μόνο τακτικής συμμετοχής στην καπιταλιστική και κρατιστική εκλογική διαδικασία:

[«Οι επερχόμενες εκλογές που προγραμματίζονται για το Φεβρουάριο έχουν παράγει τη συλλογική παραίσθηση μιας εποχής πιθανής κοινωνικής επιτυχίας που θα προκύψει χάρη στη νίκη της αριστεράς. Από μετριοπαθείς Ρεπουμπλικάνους έως Κομμουνιστές, το αποκαλούμενο Αντι-φασιστικό Μέτωπο υπόσχεται να παλέψει ενάντια σε όλες τις δυνάμεις της αντίδρασης.

Σε διάφορα συνομόσπονδα σώματα στην Ισπανία το θέμα συζητιέται - «Είναι πρέπον να ψηφίσουμε; Πρέπει να ψηφίσουμε ή όχι; Είναι η ψήφος μας συνδεδεμένη με βασικές αρχές, ή μπορεί να ερμηνευτεί σαν απλή τακτική που μπορεί να μεταβληθεί καθώς μεταβάλλονται οι ανάγκες της στιγμής; Υπάρχει κίνδυνος στην αποχή, δίνοντας ώθηση στη δεξιά;» Όλα αυτά τα ερωτήματα δεν συζητιούνται επαρκώς στην αγκαλιά του Ισπανού συγγενή μας. Τέτοια αναποφασιστικότητα, «η διόρθωση θέσεων», πρέπει να αποδοθεί εξ ολοκλήρου σ' αυτή τη συλλογική ψύχωση που πηγάζει από τον επαπειλούμενο κίνδυνο.

Υπάρχουν μόνο δύο επιλογές: είτε πολλοί Ισπανοί σύντροφοι, πεισμένοι ότι η προπαγάνδα περί αποχής δε θα ήταν τόσο αποτελεσματική όσο το 1933, θα την κρατήσουν ... αναρχικών απείχαν όντως, αλλά η συντριπτική πλειοψηφία των μελών της CNT (απ' τους οποίους ίσως μισό εκατομμύριο αυτοπροσδιορίζονταν ως αναρχικοί), ειδικά στην Αραγωνία όπου η ψήφος είχε προταθεί, και στην Καταλονία, αγνόησε το πατρικό γράμμα της ΑΙΤ και ψήφισε για τους προοδευτικούς υποψήφιους. Έτσι οι μαχητές της CNT έπαιξαν αποφασιστικό ρόλο στην άνοδο στην εξουσία του «Λαϊκού Μετώπου» το 1936, όπως έκαναν και στη γέννηση της Δημοκρατίας το 1931 και τη δεξιά νίκη του 1933[2]. Είτε ψήφιζαν για να επιταχύνουν την επανάσταση, έπαιζαν με το χρόνο ή κατευθύνονταν από το δόλωμα του «Λαϊκού Μετώπου» για ολική αμνηστία για τους 15.000 περίπου πολιτικούς και κοινωνικούς κρατούμενους (πολλοί απ' τους οποίους ήταν αναρχικοί και cenetistas που φυλακίστηκαν για τη συμμετοχή τους στις εξεγέρσεις του Δεκεμβρίου του 1933 και του Οκτωβρίου του 1934) δεν μπορούμε να το εξακριβώσουμε· αυτό που είναι σίγουρο είναι ότι οι συνομόσπονδοι εργάτες δεν ψήφισαν το «Λαϊκό Μέτωπο» σαν λύση στα προβλήματά τους.

Αμέσως μετά το Συνέδριο της CNT, μια Ολομέλεια Χερσονήσου της FAI έλαβε χώρα στη Μαδρίτη στις 31 Ιανουαρίου και 1 Φεβρουαρίου. Οι αναφορές από τις διάφορες Περιφερειακές Ομοσπονδίες και Επιτροπές ήταν αποθαρρυντικές. Ο αριθμός των ομάδων που συνδέονταν με τη FAI είχε πέσει από το νούμερο-ρεκόρ του 1933 σε 469. Αυτή η πτώση θα μπορούσε να αποδοθεί εν μέρει στην καταστολή των δύο προηγούμενων ετών, αλλά επίσης αντανακλούσε την αυξανόμενη δυσαρέσκεια που ένιωθαν οι αναρχικοί με τη συγκεντρωτική κατεύθυνση που έπαιρνε η Επιτροπή Χερσονήσου της FAI κάτω από την επιρροή της ομάδας Nervio του ντε Σαντιγιάν»[3].

Ένα άλλο ζήτημα που αναδεικνύεται εδώ είναι και ο συγκεντρωτισμός, που μπορεί να οδηγήσει σε «επιτελεία», «εξειδίκευση» και εν τέλει στο διαχωρισμό...

Αναρχική Αρχειοθήκη Θεσσαλονίκης

---

1. Presencia, Παρίσι, 1967, σ. 46. Σύμφωνα με τον Πειρά, ο Γκαρσία Όλιβερ συμμετείχε σε μια «κλειστή» συνάντηση «επιφανών» αμέσως πριν το Περιφερειακό Συνέδριο της CNT τον Ιανουάριο. Αυτή η συνάντηση, που προφανώς «έγινε στην πλάτη της οργάνωσης», θα εμπόδιζε μια ενεργή και δυναμική αντι-εκλογική καμπάνια, όπως αυτή που κόστισε τις εκλογές στην Αριστερά το Νοέμβριο του 1933. «Απ' αυτήν», σημειώνει ο Πειρά, «αναμφίβο-

ντομα θα ξεφουσκώσει... Οι δραστηριό- Είναι η ψήφος μας συνδεδεμένη με βασικές τώπου» για ολική αμνηστία για τους 15.000 αυξανόμενη δυσαρέσκεια που ένιωθαν οι α-

Η αλλοίωση και αντι-κρατικών της FAI στην Ισπανία

τητες θα ωφελήσουν ρεφορμιστικές και, ενισχυτικές του συστήματος κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης, διαδικασίες.

Ας δούμε, όμως, πώς εξελίχθηκε το θέμα στην Ισπανία και ποιές οι επιφυλάξεις άλλων αναρχικών και αγωνιστών για το πού μπορούσε να οδηγήσει αυτή η επικίνδυνη μετατόπιση θέσεων.

«Η Περιφερειακή Επιτροπή της CNT στην Καταλονία απάντησε γρήγορα. Διοργάνωσε ένα Περιφερειακό Συνέδριο στις 26-29 Ιανουαρίου 1936 για να συζητήσει το θέμα της υποστήριξης των υποψηφίων του «Λαϊκού Μετώπου» στις επερχόμενες εκλογές. Ένα άλλο σημαντικό θέμα στην ατζέντα ήταν το θέμα μιας επίσημης επαναστατικής συνεργασίας με την UGT. Η συζήτηση αποκάλυψε ένα μεγάλο βαθμό σύγχυσης και ιδεολογικής αβεβαιότητας για το αν η αντιεκλογική στάση ήταν θέμα τακτικής ή θέμα θεμελιωδών αρχών. Το γεγονός ότι ακτιβιστές τέτοιου βεληνεκούς όπως ο Ντουρούτι, ο Ασκάσο και ο Όλιβερ, όπως και η Επιτροπή Χερσονήσου της FAI, προωθούσαν παρασκηνιακά τη στήριξη της τακτικής ψήφου έδωσε ιδιαίτερο βάρος σ' αυτή τη θέση[1].

Η γραμματεία της αναρχο-συνδικαλιστικής διεθνούς, της AIT, έστειλε ένα γράμμα στο Περιφερειακό Συνέδριο προειδοποιώ-

αρχές, ή μπορεί να ερμηνευτεί σαν απλή τακτική που μπορεί να μεταβληθεί καθώς μεταβάλλονται οι ανάγκες της στιγμής; Υπάρχει κίνδυνος στην αποχή, δίνοντας ώθηση στη δεξιά;» Όλα αυτά τα ερωτήματα δεν συζητιούνται επαρκώς στην αγκαλιά του Ισπανού συγγενή μας. Τέτοια αναποφασιστικότητα, «η διόρθωση θέσεων», πρέπει να αποδοθεί εξ ολοκλήρου σ' αυτή τη συλλογική ψύχωση που πηγάζει από τον επαπειλούμενο κίνδυνο.

Υπάρχουν μόνο δύο επιλογές: είτε πολλοί Ισπανοί σύντροφοι, πεισμένοι ότι η προπαγάνδα περί αποχής δε θα ήταν τόσο αποτελεσματική όσο το 1933, θα την κρατήσουν επειδή διατηρεί όλες τις αξίες της σαν δήλωση αρχών, ή η προπαγάνδα για άλλη μια φορά να οδηγήσει σε κοινοβουλευτικό και κυβερνητικό αδιέξοδο στη χώρα, οπότε η CNT πρέπει να εκμεταλλευτεί την κατάσταση... μέσω της κοινωνικής επανάστασης. Γιατί είναι κοινό μυστικό ότι υπάρχει μόνο ένας δρόμος για τον αγώνα εναντίον του φασισμού· η Επανάσταση...»]

Αν και το Συνέδριο επίσημα επανα-επιβεβαίωσε την αντι-εκλογική θέση της CNT, η αντι-εκλογική καμπάνια που οργάνωσε πριν τις εκλογές ήταν με μισή καρδιά, για να είμαστε επιεικείς. Ο ιστορικός της CNT Χοσέ Πείρά την περιέγραψε ως «τόσο απαθή που μετά βίας γινόταν αισθητή». Μια μειοψηφία

περίπου πολιτικούς και κοινωνικούς κρατούμενους (πολλοί απ' τους οποίους ήταν αναρχικοί και cenetistas που φυλακίστηκαν για τη συμμετοχή τους στις εξεγέρσεις του Δεκεμβρίου του 1933 και του Οκτωβρίου του 1934) δεν μπορούμε να το εξακριβώ-

αναρχικοί με τη συγκεντρωτική κατεύθυνση που έπαιρνε η Επιτροπή Χερσονήσου της FAI κάτω από την επιρροή της ομάδας Nervio του ντε Σαντιγιάν»[3].

Ένα άλλο ζήτημα που αναδεικνύεται εδώ είναι και ο συγκεντρωτισμός, που μπορεί να οδηγήσει σε «επιτελεία», «εξειδίκευση» και εν τέλει στο διαχωρισμό...

Αναρχική Αρχειοθήκη Θεσσαλονίκης

---

1. Presencia, Παρίσι, 1967, σ. 46. Σύμφωνα με τον Πειρά, ο Γκαρσία Όλιβερ συμμετείχε σε μια «κλειστή» συνάντηση «επιφανών» αμέσως πριν το Περιφερειακό Συνέδριο της CNT τον Ιανουάριο. Αυτή η συνάντηση, που προφανώς «έγινε στην πλάτη της οργάνωσης», θα εμπόδιζε μια ενεργή και δυναμική αντι-εκλογική καμπάνια, όπως αυτή που κόστισε τις εκλογές στην Αριστερά το Νοέμβριο του 1933. «Απ' αυτήν», σημειώνει ο Πειρά, «αναμφίβολα προέκυψε η σύγκληση του συνεδρίου που πρότεινε αναμφίβολα μιας χαμηλής έντασης καμπάνια ενάντια στις εκλογές». Τα μέλη της Επιτροπής Χερσονήσου της FAI είχαν επίσης δεσμευτεί να υποστηρίξουν την Αριστερά στις εκλογές. «Η πρωτοβουλία της καμπάνιας» έγραψε ο ντε Σαντιγιάν, «πήγαζε από την Επιτροπή Χερσονήσου της FAI». De Santillan, Contribucion a la historia del movimiento obrero espanol, Τόμος ΙΙΙ, σ. 267.

2. Το 1931 οι επαρχίες με παραπάνω από 35% αποχή ήταν: 35-40%, Οβιέδο, Βαρκελώνη, Σεβίλλη, Γρανάδα, Αλμερία, Μούρθια· 40-50% Καντίθ, Μάλαγα, Λα Κορούνια· 45% Ποντεβέντρα. Υπήρχε ισχυρή παρουσία της CNT σε όλες αυτές τις επαρχίες. Στις εκλογές του 1933 οι επαρχίες με πάνω από 35% αποχή ήταν: 35-40% Λεόν, Αλμερία, Τερουέλ, Λέριδα, Χερόνα, Βαρκελώνη. 40-45% Λα Κορούνια, Ποντεβέντρα, Σαραγόσα, Ταρραγόνα· 45%: Χουέσκα, Σεβίλλη, Καντίθ, Μάλαγα. Στις εκλογές του 1936 τα αποτελέσματα της αποχής ήταν: 35-45% Λα Κορούνια, Λούγκο, Ζαμόρα, Καντίθ, Αλμερία, Μούρθια· 40-45% Μπουργκός, Γκουανταλαχάρα, Μάλαγα· 45% Τερουέλ (Πηγή: Jean Becarud, La IIe republique espagnole, doctoral thesis, Fondation National des Sciences Politiques, Παρίσι, 1962).

3. Ο ντε Σαντιγιάν ρίχνει λίγο φως στο πώς έγινε αυτή η μετατόπιση: «Σιγά σιγά αρχίσαμε να επικεντρώνουμε την προσοχή σε πιο ουσιαστικό αγώνα (π.χ. συνωμοτικό αγώνα) και η FAI κινητοποίησε τους πιο εξοπλισμένους, πιο εκπαιδευμένους, πιο υπεύθυνους μαχητές. Οι διαφωνούντες κάθισαν στις πίσω θέσεις: δημοσιεύσαμε περιοδικά, βιβλία και φυλλάδια και διοργανώσαμε τοπικές, περιφερειακές και εθνικές συναντήσεις με συγκεκριμέ-

ενισχυτικές του συστήματος κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης, διαδικασίες.

Ας δούμε, όμως, πώς εξελίχθηκε το θέμα στην Ισπανία και ποιές οι επιφυλάξεις άλλων αναρχικών και αγωνιστών για το πού μπορούσε να οδηγήσει αυτή η επικίνδυνη μετατόπιση θέσεων.

«Η Περιφερειακή Επιτροπή της CNT στην Καταλονία απάντησε γρήγορα. Διοργάνωσε ένα Περιφερειακό Συνέδριο στις 26-29 Ιανουαρίου 1936 για να συζητήσει το θέμα της υποστήριξης των υποψηφίων του «Λαϊκού Μετώπου» στις επερχόμενες εκλογές. Ένα άλλο σημαντικό θέμα στην ατζέντα ήταν το θέμα μιας επίσημης επαναστατικής συνεργασίας με την UGT. Η συζήτηση αποκάλυψε ένα μεγάλο βαθμό σύγχυσης και ιδεολογικής αβεβαιότητας για το αν η αντιεκλογική στάση ήταν θέμα τακτικής ή θέμα θεμελιωδών αρχών. Το γεγονός ότι ακτιβιστές τέτοιου βεληνεκούς όπως ο Ντουρούτι, ο Ασκάσο και ο Όλιβερ, όπως και η Επιτροπή Χερσονήσου της FAI, προωθούσαν παρασκηνιακά τη στήριξη της τακτικής ψήφου έδωσε ιδιαίτερο βάρος σ' αυτή τη θέση[1].

Η γραμματεία της αναρχο-συνδικαλιστικής διεθνούς, της AIT, έστειλε ένα γράμμα στο Περιφερειακό Συνέδριο προειδοποιώ-

κτική που μπορεί να μεταβληθεί καθώς μεταβάλλονται οι ανάγκες της στιγμής; Υπάρχει κίνδυνος στην αποχή, δίνοντας ώθηση στη δεξιά;» Όλα αυτά τα ερωτήματα δεν συζητιούνται επαρκώς στην αγκαλιά του Ισπανού συγγενή μας. Τέτοια αναποφασιστικότητα, «η διόρθωση θέσεων», πρέπει να αποδοθεί εξ ολοκλήρου σ' αυτή τη συλλογική ψύχωση που πηγάζει από τον επαπειλούμενο κίνδυνο.

Υπάρχουν μόνο δύο επιλογές: είτε πολλοί Ισπανοί σύντροφοι, πεισμένοι ότι η προπαγάνδα περί αποχής δε θα ήταν τόσο αποτελεσματική όσο το 1933, θα την κρατήσουν επειδή διατηρεί όλες τις αξίες της σαν δήλωση αρχών, ή η προπαγάνδα για άλλη μια φορά να οδηγήσει σε κοινοβουλευτικό και κυβερνητικό αδιέξοδο στη χώρα, οπότε η CNT πρέπει να εκμεταλλευτεί την κατάσταση... μέσω της κοινωνικής επανάστασης. Γιατί είναι κοινό μυστικό ότι υπάρχει μόνο ένας δρόμος για τον αγώνα εναντίον του φασισμού· η Επανάσταση...»]

Αν και το Συνέδριο επίσημα επανα-επιβεβαίωσε την αντι-εκλογική θέση της CNT, η αντι-εκλογική καμπάνια που οργάνωσε πριν τις εκλογές ήταν με μισή καρδιά, για να είμαστε επιεικείς. Ο ιστορικός της CNT Χοσέ Πεϊρά την περιέγραψε ως «τόσο απαθή που μετά βίας γινόταν αισθητή». Μια μειοψηφία

περίπου πολιτικούς και κοινωνικούς κρατούμενους (πολλοί απ' τους οποίους ήταν αναρχικοί και cenetistas που φυλακίστηκαν για τη συμμετοχή τους στις εξεγέρσεις του Δεκεμβρίου του 1933 και του Οκτωβρίου του 1934) δεν μπορούμε να το εξακριβώ-

και ο συγκεντρωτισμός, που μπορεί να οδηγήσει σε «επιτελεία», «εξειδίκευση» και εν τέλει στο διαχωρισμό...

Αναρχική Αρχειοθήκη Θεσσαλονίκης

19 Ιουλίου 1936 οδοφράγματα στη Βαρκελώνη

---

1. Presencia, Παρίσι, 1967, σ. 46. Σύμφωνα με τον Πεϊρά, ο Γκαρσία Όλιβερ συμμετείχε σε μια «κλειστή» συνάντηση «επιφανών» αμέσως πριν το Περιφερειακό Συνέδριο της CNT τον Ιανουάριο. Αυτή η συνάντηση, που προφανώς «έγινε στην πλάτη της οργάνωσης», θα εμπόδιζε μια ενεργή και δυναμική αντι-εκλογική καμπάνια, όπως αυτή που κόστισε τις εκλογές στην Αριστερά το Νοέμβριο του 1933. «Απ' αυτήν», σημειώνει ο Πεϊρά, «αναμφίβολα προέκυψε η σύγκληση του συνεδρίου που πρότεινε αναμφίβολα μιας χαμηλής έντασης καμπάνια ενάντια στις εκλογές». Τα μέλη της Επιτροπής Χερσονήσου της FAI είχαν επίσης δεσμευτεί να υποστηρίξουν την Αριστερά στις εκλογές. «Η πρωτοβουλία της καμπάνιας» έγραψε ο ντε Σαντιγιάν, «πήγαζε από την Επιτροπή Χερσονήσου της FAI». De Santillan, Contribucion a la historia del movimiento obrero espanol, Τόμος III, σ. 267.

2. Το 1931 οι επαρχίες με παραπάνω από 35% αποχή ήταν: 35-40%, Οβιέδο, Βαρκελώνη, Σεβίλλη, Γρανάδα, Αλμερία, Μούρθια· 40-50% Καντίθ, Μάλαγα, Λα Κορούνια· 45% Ποντεβέντρα. Υπήρχε ισχυρή παρουσία της CNT σε όλες αυτές τις επαρχίες. Στις εκλογές του 1933 οι επαρχίες με πάνω από 35% αποχή ήταν: 35-40% Λεόν, Αλμερία, Τερουέλ, Λέριδα, Χερόνα, Βαρκελώνη. 40-45% Λα Κορούνια, Ποντεβέντρα, Σαραγόσα, Ταρραγόνα· 45%: Χουέσκα, Σεβίλλη, Καντίθ, Μάλαγα. Στις εκλογές του 1936 τα αποτελέσματα της αποχής ήταν: 35-45% Λα Κορούνια, Λούγκο, Ζαμόρα, Καντίθ, Αλμερία, Μούρθια· 40-45% Μπουργκός, Γκουανταλαχάρα, Μάλαγα· 45% Τερουέλ (Πηγή: Jean Becarud, La IIe republique espagnole, doctoral thesis, Fondation National des Sciences Politiques, Παρίσι, 1962).

3. Ο ντε Σαντιγιάν ρίχνει λίγο φως στο πώς έγινε αυτή η μετατόπιση: «Σιγά σιγά αρχίσαμε να επικεντρώνουμε την προσοχή σε πιο ουσιαστικό αγώνα (π.χ. συνωμοτικό αγώνα) και η FAI κινητοποίησε τους πιο εξοπλισμένους, πιο εκπαιδευμένους, πιο υπεύθυνους μαχητές. Οι διαφωνούντες κάθισαν στις πίσω θέσεις: δημοσιεύσαμε περιοδικά, βιβλία και φυλλάδια και διοργανώσαμε τοπικές, περιφερειακές και εθνικές συναντήσεις με συγκεκριμένη ατζέντα... Σήμερα όπως και χθες έχουμε θερμοκέφαλους, επαναστάτες που βιάζονται. Αλλά η FAI έπαψε να είναι υπέρμαχος τέτοιων θερμοκέφαλων τουλάχιστον από το 1934» (Γράμμα στον Φιντέλ Μιρό, Catalunya los trabajadores, ό.π., σς. 65-68).
Ο Προγκρέσο Φερνάντεθ ήταν ένας απ' αυτούς που «κάθισαν στις πίσω θέσεις» αποσυρόμενος από τη FAI (Bicicleta, ό.π.).
Ο Πεϊρά ήταν ένας άλλος μαχητής που ανησυχούσε γι' αυτή τη μετατόπιση κατεύθυνσης. Ενώ συμφωνούσε σε επίπεδο αρχών με την τακτική ψήφο «Παραιτήθηκα από την εκδοτική ομάδα της Solidaridad Obrera σε μια κίνηση διαμαρτυρίας. Είχα πειστεί ότι αυτή η αλλαγή βηματισμού έκρυβε την μυστική επιθυμία να κερδίσει η Αριστερά τις εκλογές. Είχα αρκετές βάσιμες αποδείξεις για να το πιστεύω. Οι πολιτικοί αποκαλούν αυτή την ακολουθία στη συμπεριφορά «πολιτική της αντι-πολιτικής». Όντως, εκτός αν είναι καθορισμένη θέση, που ισχύει για κάθε ενδεχόμενο, η α-πολίτικη στάση χάνει το κύρος της σαν αρχή και γίνεται καθαρός οπορτουνισμός». (Peirats, Examen critico-constructivo del movimiento libertario espanol, Μεξικό, 1967, σ. 27).

Αναρχικό διήμερο στο Πολυτεχνείο

Στις 15 και 16 Νοεμβρίου πραγματοποιήθηκε στο Πολυτεχνείο αναρχικό διήμερο. Όπως κάθε χρόνο το διήμερο περιελάμβανε προβολές, έκθεση φωτογραφίας και συζητήσεις.

Η έκθεση φωτογραφίας που ξεκινούσε από το πρωί αφορούσε δύο θέματα: την Κοινωνική Επανάσταση στην Ισπανία του 1936 και την κοινωνική εξέγερση του Δεκεμβρίου 2008 στον Ελλαδικό χώρο.

Στο διήμερο που διοργανώθηκε από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ στην αίθουσα Χημικών (Μπασκέτες) του Πολυτεχνείου της Αθήνας έγιναν και οι εξής συζητήσεις:

Την πρώτη μέρα (15/11) έγινε στις 5.15 προβολή βίντεο με τίτλο "Μακρονήσι, 60 χρόνια μετά" και στις 6.30 ντοκυμαντέρ με θέμα την Κοινωνική επανάσταση στην Καταλωνία και Αραγωνία το 1936.

Ακολούθησε συζήτηση με θέμα: 1939 - 1979, 70 Χρόνια από το τέλος της κοινωνικής επανάστασης στην Ισπανία.

Γύρω από αυτό το θέμα αναπτύχθηκαν απόψεις και εντοπίστηκαν οι αιτίες που οδήγησαν στην συντριβή αυτής της κοινωνικής επανάστασης. Είναι σημαντικό, μετά από τόσα χρόνια, οι εμπειρίες αυτές να αναλύονται μέσα από το πρίσμα της αναρχικής προοπτικής. Ακόμα περισσότερο χρειάζεται η απελευθερωτική προοπτική να συμπορεύεται με τρόπο σκέψης απαλλαγμένο από τις εξουσιαστικές αγκυλώσεις.

Εβδομήντα ολόκληρα χρόνια και οι κριτικές αναζητήσεις και τοποθετήσεις συνεχίζονται. Όμως στις περισσότερες περιπτώσεις παρ' όλες τις θαρραλέες προσπάθειες αναρχικών αγωνιστών η σκέψη και η κριτική δυσκολεύεται να ξεπεράσει κάποια εμπόδια. Πρόκειται για εκείνα τα εμπόδια που έχουν σχέση με ένα κακό προξενιό που προσπάθησε να παντρέψει την αναρχία με τις εξουσιαστικές λογικές και τεχνικές τόσο του Μαρξισμού, όσο και τις πολυκέφαλης αριστεράς. Αν δεν υπερπηδηθούν αυτά τα εμπόδια θα είναι αρκετά δύσκολο οι αναρχικές απόψεις και πρακτικές να αποδεσμευ- το όπλο όταν τα συμπεράσματα εξαχθούν με απελευθερωτικό τρόπο…

Τη δεύτερη μέρα (16/11) αφού προβλήθηκε η ταινία "Η εξέγερση δεν είναι ουτοπία", στις 6.30μμ, ακολούθησε συζήτηση με θέμα: Η εξέγερση του Δεκεμβρίου 2008, η Άμεση Δημοκρατία και η Αναρχική προοπτική.

Η συζήτηση κινήθηκε γύρω από το κατά πόσον η δυναμική μιας εξέγερσης μπορεί να συνδυαστεί ή να ταυτιστεί κάποια ψήγματα κατακτήσεων και να απομακρύνει την διάθεση και τη δυνατότητα ευρύτερων απελευθερωτικών διεργασιών τόσο στον τομέα των εμπειριών όσο και της δράσης. Κι αυτό επειδή είναι γνωστό πως οι κατακτήσεις σύντομα εξανεμίζονται μέσα στην θύελλα των κρατικών μέσων που σαρώνουν τις μάθε είδους οάσεις. Είναι, επίσης, σαφές πως η αναρχική προοπτική δεν μπορεί να συνδέεται με δημοκρατικές ψευδαισθήσεις που παρέχει η κρατική εξουσία, ούτε με τα διάφορα παράγωγα της πολιτικής και οικονομικής διαχείρισης των συνθηκών δουλείας όπως άμεση, περιεκτική, ελευθεριακή κ.λπ δημοκρατία.

Στη διάρκεια του διημέρου υπήρχαν τραπεζάκια με έντυπο υλικό (βιβλία, εφημερίδες, αφίσες και προκηρύξεις) τόσο στο χώρο των εκδηλώσεων όσο και στη γωνία Πατησίων και Στουρνάρα. Υπήρχαν αναρτημένα πανώ που έγραφαν: **ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ ΚΡΑΤΗ ΚΙ ΕΞΟΥΣΙΑ ΜΕ ΣΥΝΕΧΗ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ** και **ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΘΑ ΓΙΓΑΝΤΩΘΟΥΝ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΔΡΑΣΗ. ΓΙΑ ΟΣΑ ΚΑΤΑΛΥΘΗΚΑΝ ΤΟ ΔΕΚΕΜΒΡΗ, ΜΟΝΟ ΟΙ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΕΧΟΥΝ ΛΟΓΟΥΣ ΝΑ ΤΡΕΜΟΥΝ.**

Στις 1.30 το μεσημέρι της Τρίτης 17 Νοέμβρη γράφτηκε με σπέρυ κάλεσμα για συγκέντρωση στην πλατεία Κλαυθμώνος και συμμετοχή στην πορεία.

Το αναρχικό μπλοκ στην πορεία για την επέτειο της εξέγερσης του 1973 στην Αθήνα

μα με δύο πανό: της Συνέλευσης για ενιαίο πολυμορφικό κίνημα και της Αναρχικής Αρχειοθήκης. Αμέσως, από τη Σταδίου, έγινε εμφανής η "διακριτική" παρουσία του κράτους με την τοποθέτηση διμοιριών στο δεξιό μέρος του μπλοκ και στη συνέχεια στο αριστερό. Υπήρξαν προστριβές ανάμεσα στις διμοιρίες και διαδηλωτές του αναρχικού μπλοκ που προσπάθησαν να αποτρέψουν πλαγιοκόπηση του μπλοκ (πράγμα που κατόρθωσαν, αλλά πρόσκαιρα), αλλά η κατάσταση δεν εκτραχύνθηκε.

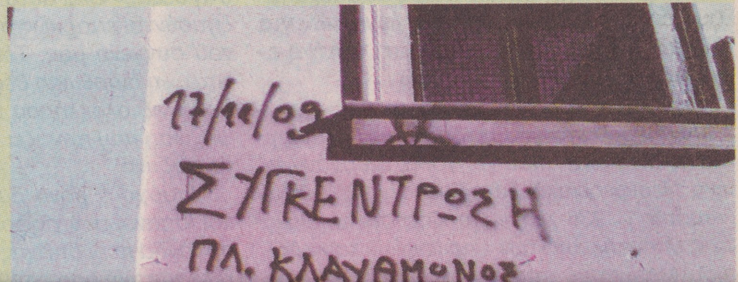
Οι δυνάμεις καταστολής είναι πολυάριθμες και τείνουν να συμπεριλάβουν σημαντικό μέρος του συνολικού μπλοκ (Α.Κ. και Αναρχικών) έχοντας ρίξει το βάρος στο μπροστινό μέρος του μπλοκ το οποίο, ας σημειωθεί, είναι πυκνό και πολυάριθμο.

Στις **17.45** το μπλοκ βρίσκεται στο ύψος της Ρηγίλλης. Στις **18.05** το συνολικό μπλοκ (ΑΚ, Αναρχικών) βρίσκεται στο ύψος του Χίλτον έχοντας καλυφθεί και από τις δύο πλευρές από δυνάμεις των ΜΑΤ. Ο συνολικός αριθμός των συμμετεχόντων ξεπερνά τις 2.500 διαδηλωτές.

Στις 18.10 πριν από το ΜΕΤΡΟ του μεγάρου μουσικής ορισμένοι διαδηλωτές έριξαν πέτρες προς τις διμοιρίες, οι οποίες έκαναν χρήση δακρυγόνων.

Στις **18.20** διπλώθηκαν τα πανό και έληξε η παρουσία του αναρχικού μπλοκ στην πορεία. Στην συνέχεια αρχίζει ο πετροπόλεμος στο ύψος του Ιπποκράτειου. Χιλιάδες διαδηλωτές αρχίζουν να κατεβαίνουν την λ. Αλεξάνδρας ανά-

τους μεταφέρουν στην ΓΑΔΑ. Οι επιθέσεις των αστυνομικών συνεχίζονται καθώς προσπαθούν συνεχώς να διαλύουν πολυάριθμες ομάδες διαδηλωτών που κατευθύνονται μέσω της λ. Αλεξάνδρας προς τα Εξάρχεια. Πραγματοποιούνται συνεχώς προσαγωγές διαδηλωτών που κατευθύνονται μέσα από στενά στην περιοχή των Εξαρχείων, αλλά και σε άλλες απομακρυσμένες περιοχές όπως αυτή του Φιλοπάππου. Στην οδό Τοσίτσα πραγματοποιούνται επιθέσεις με βόμβες μολότοφ σε αστυνομικές δυνάμεις, ενώ γενικότερα στα Εξάρχεια ανάβονται φωτιές σε κάδους και σημειώνεται κλεφτοπόλεμος με τις κατασταλτικές δυνάμεις. Αργότερα έξω από το κτίριο της Γενικής Αστυνομικής Διεύθυνσης Αθήνας (ΓΑΔΑ) συγκεντρώνονται αλληλέγγυοι στους προσαχθέντες. Οι προσαχθέντες (νεαρής ηλικίας) αφήνονται ελεύθεροι κατά μικρές ομάδες. Ο συνολικός αριθμός όσων οδηγήθηκαν μετά το τέλος της πορείας για την ε-

Στο διήμερο που διοργανώθηκε από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ στην αίθουσα Χημικών (Μπασκέτες) του Πολυτεχνείου της Αθήνας έγιναν και οι εξής συζητήσεις:

Την πρώτη μέρα (15/11) έγινε στις 5.15 προβολή βίντεο με τίτλο "Μακρονήσι, 60 χρόνια μετά" και στις 6.30 ντοκυμαντέρ με θέμα την Κοινωνική επανάσταση στην Καταλωνία και Αραγωνία το 1936.

Ακολούθησε συζήτηση με θέμα: 1939 - 1979, 70 Χρόνια από το τέλος της κοινωνικής επανάστασης στην Ισπανία.

Γύρω από αυτό το θέμα αναπτύχθηκαν απόψεις και εντοπίστηκαν οι αιτίες που οδήγησαν στην συντριβή αυτής της κοινωνικής επανάστασης. Είναι σημαντικό, μετά από τόσα χρόνια, οι εμπειρίες αυτές να αναλύονται μέσα από το πρίσμα της αναρχικής προοπτικής. Ακόμα περισσότερο χρειάζεται η απελευθερωτική προοπτική να συμπορεύεται με τρόπο σκέψης απαλλαγμένο από τις εξουσιαστικές αγκυλώσεις.

Εβδομήντα ολόκληρα χρόνια και οι κριτικές αναζητήσεις και τοποθετήσεις συνεχίζονται. Όμως στις περισσότερες περιπτώσεις παρ' όλες τις θαρραλέες προσπάθειες αναρχικών αγωνιστών η σκέψη και η κριτική δυσκολεύεται να ξεπεράσει κάποια εμπόδια. Πρόκειται για εκείνα τα εμπόδια που έχουν σχέση με ένα κακό προξενιό που προσπάθησε να παντρέψει την αναρχία με τις εξουσιαστικές λογικές και τεχνικές τόσο του Μαρξισμού, όσο και τις πολυκέφαλης αριστεράς. Αν δεν υπερπηδηθούν αυτά τα εμπόδια θα είναι αρκετά δύσκολο οι αναρχικές απόψεις και πρακτικές να αποδεσμευτούν με καθοριστικό και απόλυτο τρόπο. Ακριβώς όπως ταιριάζει στην ανθρώπινη φύση την αναρχική και ανυπότακτη, την ασυμβίβαστη που δεν φοβάται να αντιμετωπίσει κατάφατσα τα γεγονότα της "ήττας". Μια "ήττας" που γίνεται επιτυχία και ακατανίκη-

επειδή είναι γνωστό πως οι κατακτήσεις σύντομα εξανεμίζονται μέσα στην θύελλα των κρατικών μέσων που σαρώνουν τις μάθε είδους οάσεις. Είναι, επίσης, σαφές πως η αναρχική προοπτική δεν μπορεί να συνδέεται με δημοκρατικές ψευδαισθήσεις που παρέχει η κρατική εξουσία, ούτε με τα διάφορα παράγωγα της πολιτικής και οικονομικής διαχείρισης των συνθηκών δουλείας όπως άμεση, περιεκτική, ελευθεριακή κ.λπ δημοκρατία.

Στη διάρκεια του διημέρου υπήρχαν τραπεζάκια με έντυπο υλικό (βιβλία, εφημερίδες, αφίσες και προκηρύξεις) τόσο στο χώρο των εκδηλώσεων όσο και στη γωνία Πατησίων και Στουρνάρα. Υπήρχαν αναρτημένα πανώ που έγραφαν: **ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ ΚΡΑΤΗ ΚΙ ΕΞΟΥΣΙΑ ΜΕ ΣΥΝΕΧΗ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ** και **ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΘΑ ΓΙΓΑΝΤΩΘΟΥΝ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΔΡΑΣΗ. ΓΙΑ ΟΣΑ ΚΑΤΑΛΥΘΗΚΑΝ ΤΟ ΔΕΚΕΜΒΡΗ, ΜΟΝΟ ΟΙ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΕΧΟΥΝ ΛΟΓΟΥΣ ΝΑ ΤΡΕΜΟΥΝ.**

Στις 1.30 το μεσημέρι της Τρίτης 17 Νοέμβρη γράφτηκε με σπέρυ κάλεσμα για συγκέντρωση στην πλατεία Κλαυθμώνος και συμμετοχή στην πορεία.

Το αναρχικό μπλοκ στην πορεία για την επέτειο της εξέγερσης του 1973 στην Αθήνα

Χιλιάδες αστυνομικοί επιτηρούν την ευρύτερη περιοχή του κέντρου της Αθήνας, από την πλατεία Βικτωρίας μέχρι τους Αμπελόκηπους και το Αιγάλεω!!! Ισχυρές κατασταλτικές δυνάμεις βρίσκονται τοποθετημένες περιμετρικά των πανεπιστημιακών σχολών.

Πριν την έναρξη της πορείας σημειώνονται ορισμένες προσαγωγές νεαρών διαδηλωτών στην περιοχή του Συντάγματος, ενώ σε διάφορα σημεία όπως στην Λ. Αλεξάνδρας ελέγχονται οι τσάντες των διερ-

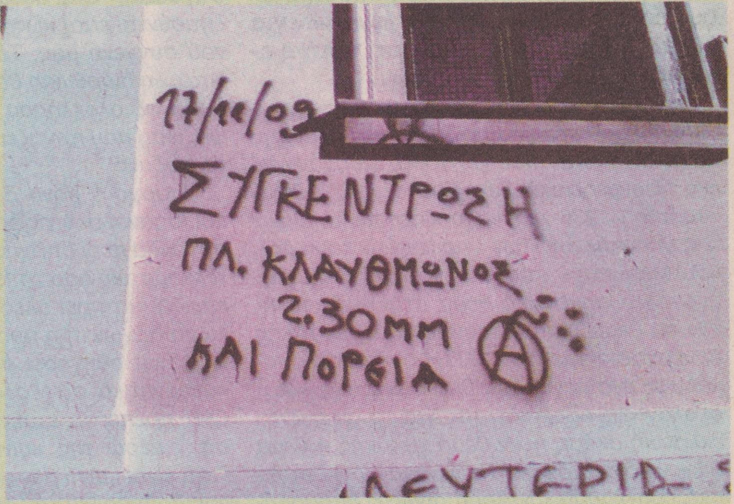

να συμπεριλάβουν σημαντικό μέρος του συνολικού μπλοκ (Α.Κ. και Αναρχικών) έχοντας ρίξει το βάρος στο μπροστινό μέρος του μπλοκ το οποίο, ας σημειωθεί, είναι πυκνό και πολυάριθμο.

Στις **17.45** το μπλοκ βρίσκεται στο ύψος της Ρηγίλλης. Στις **18.05** το συνολικό μπλοκ (ΑΚ, Αναρχικών) βρίσκεται στο ύψος του Χίλτον έχοντας καλυφθεί και από τις δύο πλευρές από δυνάμεις των ΜΑΤ. Ο συνολικός αριθμός των συμμετεχόντων ξεπερνά τις 2.500 διαδηλωτές.

Στις 18.10 πριν από το ΜΕΤΡΟ του μεγάρου μουσικής ορισμένοι διαδηλωτές έριξαν πέτρες προς τις διμοιρίες, οι οποίες έκαναν χρήση δακρυγόνων.

Στις **18.20** διπλώθηκαν τα πανό και έληξε η παρουσία του αναρχικού μπλοκ στην πορεία. Στην συνέχεια αρχίζει ο πετροπόλεμος στο ύψος του Ιπποκράτειου. Χιλιάδες διαδηλωτές αρχίζουν να κατεβαίνουν την λ. Αλεξάνδρας ανάμεσα τους πολυάριθμες ομάδες διαδηλωτών του αναρχικού μπλοκ. Σημειώνονται συνεχώς επιθέσεις διαδηλωτών με πέτρες, αλλά και φωτοβολίδες εναντίον των αστυνομικών δυνάμεων που φυλάσσουν την ΓΑΔΑ, ενώ δεν αργεί επέμβαση διμοιριών των ΜΑΤ που αντεπιτίθενται με χειροβομβίδες κρότου λάμψης. Διαδηλωτές κατορθώνουν και απελευθερώνουν συλληφθέντα μπροστά στην ΓΑΔΑ, ενώ από τις πέτρες των διαδηλωτών γονατίζει κυριολεκτικά μια διμοιρία της ΥΜΕΤ. Τα επεισόδια επαναλαμβάνονται στο ύψος του Άρειου Πάγου, ενώ ακολουθεί και επίθεση διαδηλωτών σε μοτοσικλετιστές της ομάδας Δέλτα, ένας από τους οποίους γίνεται λαγός χωρίς να φέρει πλέον το μπουφάν του, ενώ και οι υπόλοιποι εγκα-

μεις, ενώ γενικότερα στα Εξάρχεια ανάβονται φωτιές σε κάδους και σημειώνεται κλεφτοπόλεμος με τις κατασταλτικές δυνάμεις. Αργότερα έξω από το κτίριο της Γενικής Αστυνομικής Διεύθυνσης Αθήνας (ΓΑΔΑ) συγκεντρώνονται αλληλέγγυοι στους προσαχθέντες. Οι προσαχθέντες (νεαρής ηλικίας) αφήνονται ελεύθεροι κατά μικρές ομάδες. Ο συνολικός αριθμός όσων οδηγήθηκαν μετά το τέλος της πορείας για την επέτειο του Πολυτεχνείου πλησιάζει τους 300, ενώ τελικά σε εννέα άτομα απαγγέλλονται κατηγορίες και κατόπιν αφήνονται ελεύθερα.

Θα σημειώσουμε το πλήθος των ανθρώπων που συμμετείχαν στο αναρχικό μπλοκ, το ιδιαίτερο παρόν που έδωσαν νεαρής ηλικίας διαδηλωτές που αψήφησαν τόσο τις πολυάριθμες κατασταλτικές δυνάμεις, όσο και τους συνήθεις πολέμιους της ύπαρξης αναρχικού μπλοκ στην συγκεκριμένη πορεία.

Επίσης, θα σημειώσουμε το ενδιαφέρον

Εβδομήντα ολόκληρα χρόνια και οι κριτικές αναζητήσεις και τοποθετήσεις συνεχίζονται. Όμως στις περισσότερες περιπτώσεις παρ' όλες τις θαρραλέες προσπάθειες αναρχικών αγωνιστών η σκέψη και η κριτική δυσκολεύεται να ξεπεράσει κάποια εμπόδια. Πρόκειται για εκείνα τα εμπόδια που έχουν σχέση με ένα κακό προξενιό που προσπάθησε να παντρέψει την αναρχία με τις εξουσιαστικές λογικές και τεχνικές τόσο του Μαρξισμού, όσο και τις πολυκέφαλης αριστεράς. Αν δεν υπερπηδηθούν αυτά τα εμπόδια θα είναι αρκετά δύσκολο οι αναρχικές απόψεις και πρακτικές να αποδεσμευτούν με καθοριστικό και απόλυτο τρόπο. Ακριβώς όπως ταιριάζει στην ανθρώπινη φύση την αναρχική και ανυπότακτη, την ασυμβίβαστη που δεν φοβάται να αντιμετωπίσει κατάφατσα τα γεγονότα της "ήττας". Μια "ήττας" που γίνεται επιτυχία και ακατανίκη-

ΖΗ ΘΑ ΓΙΓΑΝΤΩΘΟΥΝ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΔΡΑΣΗ. ΓΙΑ ΟΣΑ ΚΑΤΑΛΥΘΗΚΑΝ ΤΟ ΔΕΚΕΜΒΡΗ, ΜΟΝΟ ΟΙ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΕΧΟΥΝ ΛΟΓΟΥΣ ΝΑ ΤΡΕΜΟΥΝ.

Στις 1.30 το μεσημέρι της Τρίτης 17 Νοέμβρη γράφτηκε με σπέρυ κάλεσμα για συγκέντρωση στην πλατεία Κλαυθμώνος και συμμετοχή στην πορεία.

Το αναρχικό μπλοκ στην πορεία για την επέτειο της εξέγερσης του 1973 στην Αθήνα

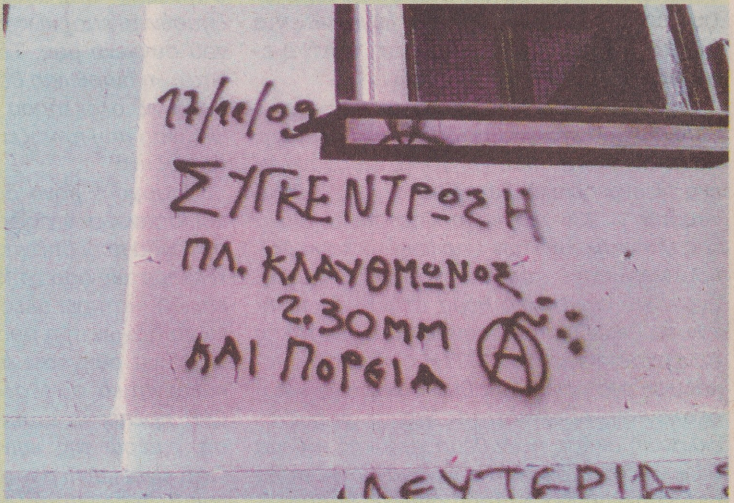
Χιλιάδες αστυνομικοί επιτηρούν την ευρύτερη περιοχή του κέντρου της Αθήνας, από την πλατεία Βικτωρίας μέχρι τους Αμπελόκηπους και το Αιγάλεω!!! Ισχυρές κατασταλτικές δυνάμεις βρίσκονται τοποθετημένες περιμετρικά των πανεπιστημιακών σχολών.

Πριν την έναρξη της πορείας σημειώνονται ορισμένες προσαγωγές νεαρών διαδηλωτών στην περιοχή του Συντάγματος, ενώ σε διάφορα σημεία όπως στην Λ. Αλεξάνδρας ελέγχονται οι τσάντες των διερχόμενων.

Το αναρχικό μπλοκ της πορείας ξεκίνησε λίγο πριν από τις 5 το απόγευ-

ρου μουσικής ορισμένοι διαδηλωτές έριξαν πέτρες προς τις διμοιρίες, οι οποίες έκαναν χρήση δακρυγόνων.

Στις **18.20** διπλώθηκαν τα πανό και έληξε η παρουσία του αναρχικού μπλοκ στην πορεία. Στην συνέχεια αρχίζει ο πετροπόλεμος στο ύψος του Ιπποκράτειου. Χιλιάδες διαδηλωτές αρχίζουν να κατεβαίνουν την λ. Αλεξάνδρας ανάμεσα τους πολυάριθμες ομάδες διαδηλωτών του αναρχικού μπλοκ. Σημειώνονται συνεχώς επιθέσεις διαδηλωτών με πέτρες, αλλά και φωτοβολίδες εναντίον των αστυνομικών δυνάμεων που φυλάσσουν την ΓΑΔΑ, ενώ δεν αργεί επέμβαση διμοιριών των ΜΑΤ που αντεπιτίθενται με χειροβομβίδες κρότου λάμψης. Διαδηλωτές κατορθώνουν και απελευθερώνουν συλληφθέντα μπροστά στην ΓΑΔΑ, ενώ από τις πέτρες των διαδηλωτών γονατίζει κυριολεκτικά μια διμοιρία της ΥΜΕΤ. Τα επεισόδια επαναλαμβάνονται στο ύψος του Άρειου Πάγου, ενώ ακολουθεί και επίθεση διαδηλωτών σε μοτοσικλετιστές της ομάδας Δέλτα, ένας από τους οποίους γίνεται λαγός χωρίς να φέρει πλέον το μπουφάν του, ενώ και οι υπόλοιποι εγκαταλείπουν τις μηχανές στο σημείο της επίθεσης. Οι διμοιρίες των ΜΑΤ εγκλωβίζουν περίπου 100 διαδηλωτές στο τέλος της λ. Αλεξάνδρας κοντά στο ύψος της Χ. Τρικούπη. Στην συνέχεια τους ακινητοποιούν και

προσαχθέντες. Οι προσαχθέντες (νεαρής ηλικίας) αφήνονται ελεύθεροι κατά μικρές ομάδες. Ο συνολικός αριθμός όσων οδηγήθηκαν μετά το τέλος της πορείας για την επέτειο του Πολυτεχνείου πλησιάζει τους 300, ενώ τελικά σε εννέα άτομα απαγγέλλονται κατηγορίες και κατόπιν αφήνονται ελεύθερα.

Θα σημειώσουμε το πλήθος των ανθρώπων που συμμετείχαν στο αναρχικό μπλοκ, το ιδιαίτερο παρόν που έδωσαν νεαρής ηλικίας διαδηλωτές που αψήφησαν τόσο τις πολυάριθμες κατασταλτικές δυνάμεις, όσο και τους συνήθεις πολέμιους της ύπαρξης αναρχικού μπλοκ στην συγκεκριμένη πορεία.

Επίσης, θα σημειώσουμε το ενδιαφέρον πολλών συντρόφων και συντροφισσών για τις συζητήσεις που πραγματοποιήθηκαν στο αναρχικό διήμερο, αλλά και την σημαντική διακίνηση έντυπου υλικού κατά την διάρκεια του τριημέρου.

Με όπλο μας την αλήθεια της ιστορίας...

Τριάντα έξι χρόνια από το ξέσπασμα της κοινωνικής εξέγερσης τον Νοέμβρη του 1973. Εβδομήντα χρόνια από το τέλος της κοινωνικής επανάστασης στην Ισπανία.

Και όμως, παρ' ότι απομακρυνόμαστε ολοένα και περισσότερο χρονικά από τέτοια γεγονότα, τόσο πιο κοντά σπεύδουμε πολλές φορές να έρθουμε για να αντλήσουμε ακόμα «κάτι» παραπάνω. Να σκύψουμε και να δούμε «τι δεν πήγε καλά», αλλά και τι οφείλουμε να διαφυλάξουμε ως κόρην οφθαλμού.

Για τους αναρχικούς η ανάγκη αυτή δεν πηγάζει από καμία «προγονολατρεία» ή από την θέληση να αγιοποιήσουν γεγονότα και καταστάσεις φέρνοντας στην επιφάνεια ό,τι είναι αρεστό και θάβοντας ακόμα περισσότερο τις ενοχλητικές πλευρές των πραγμάτων. Σ' αυτή την κατεύθυνση αρέσκονται να κινούνται και μάλιστα με επιτυχία οι κάθε είδους εξουσιαστές.

Οι προσπάθειες των ανθρώπων να απαλλαγούν από τα δεσμά κάθε εξουσίας, όπως και οι προσπάθειες άλλων να αντικαταστήσουν την μια διακυβέρνηση με μια άλλη δυστυχώς πολλές φορές συγχέονται, αλληλοκαλύπτονται, παρ' ότι είναι φανερό και στον πιο αδαή ότι δεν μπορεί παρά να ανταγωνίζονται και μάλιστα με ευδιάκριτους τρόπους. Το γεγονός αυτό, αλλά και η υποτίμηση του, η προσφυγή στην εξήγηση των «μεμονωμένων λαθών», ή ακόμα και η υιοθέτηση λογικών περί αναγκαίων «τακτικών ελιγμών» και «συστράτευσης με το μικρότερο κακό», είναι οι κύριες αιτίες του εγκλωβισμού τόσων και τόσων απελευθερωτικών εγχειρημάτων των αναρχικών.

Από την πλευρά της η κυριαρχία έχει βρει τους τρόπους να προβαίνει στις αναγκαίες για την διαιώνισή της διορθωτικές κινήσεις. Τα πρόσωπα και οι μηχανισμοί που την εκφράζουν έχουν δείξει ότι το πρόβλημα δεν είναι οι μορφές διακυβέρνησης που έχουν επιλεγεί ιστορικά, αλλά η συνολική μέθοδος σταθεροποίησης της ισχύος της και της επιβολής της στις ανθρώπινες κοινωνίες.

Πόσες και πόσες φορές η παραπαίουσα εξουσία των πολιτικών οδήγησε στην εδραίωση εκείνης των στρατιωτικών πραξικοπημάτων. Πόσες και πόσες φορές, σε πόσα διαφορετικά μέρη και χρόνους δεν περάσαμε, άλλοτε αναίμακτα και άλλοτε όχι από τα στρατιωτικά πραξικοπήματα στον «θρίαμβο» των εκλογών και της δημοκρατίας. Πόσες και πόσες αυταπάτες δεν δημιούργησε, αλλά και γκρέμισε, έστω πρόσκαιρα, αυτή η εναλλαγή. Σε πόσες και πόσες περιπτώσεις ακόμα και αυτή η κυριαρχική ιστοριογραφία δεν φέρνει στην επιφάνεια, όταν βέβαια το επιτρέπουν «τα πολιτικά ήθη και ανάγκες», την αγαστή συνεργασία των «διωκόμενων» πολιτικών με τους πραξικοπηματίες πριν και μετά από την επιβολή μιας χούντας.

Οι αναρχικοί δεν έχουν πάψει να ξεκαθαρίζουν, λοιπόν, ότι το ζητούμενο για τους εξουσιαστές σ' αυτές τις περιπτώσεις είναι η ενίσχυση του κράτους και των μηχανισμών του, αλλά και η διατήρηση του κοινωνικού ελέγχου.

Στις μέρες μας όμως όλο και περισσότερες θεμελιώδεις αναρχικές αντιλήψεις είναι οικείες σε ανθρώπους που ούτε ως αναρχικοί αυτοπροσδιορίζονται, αλλά και ούτε δρουν ως τέτοιοι.

Μήπως έχουν θολώσει τα δημοκρατικά οράματα, οι αξίες και οι κοινωνικές ευαισθησίες των πολιτικών; Δεν υπήρχαν ποτέ; Όποιοι τα αναζητήσουν μπορούν να τα βρουν. Εμείς δεν τα γυρέψαμε ποτέ. Μπορεί ο καθένας να τα δει στα πρόσωπα και τις υποσχέσεις των κρατικών υπευθύνων, και των κομματαρχών της ΝΔ και του Πασοκ, που μεταπολιτευτικά υποσχέθηκαν «ευημερία, κοινωνική δικαιοσύνη, εθνική ανεξαρτησία» και άλ-παραμερίζοντας τους «διεφθαρμένους», στέλνοντας σπίτι τους «τους ανίκανους», απομονώνοντας τους προκλητικά ευημερούντες. Και όπως πάντα φροντίζουν να εξασφαλίζουν τα απαραίτητα αριστερά στηρίγματα.

Ο Σεμπαστιέν Φωρ, ένας γάλλος αναρχικός είχε επισημάνει χαρακτηριστικά: «***Έχω επίγνωση του γεγονότος ότι δεν είναι πάντοτε εφικτό να κάνεις αυτό που θα έπρεπε, γνωρίζω ωστόσο ότι υπάρχουν πράγματα που σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να κάνεις***». Σ' αυτό ακριβώς το πνεύμα θα συνεχίσουμε να στεκόμαστε δίπλα σε τόσους και τόσους συντρόφους, που προτίμησαν ιδιαίτερα σε χαλεπούς καιρούς να μένουν προσηλωμένοι σε «αρχικές» αναρχικές αντιλήψεις, όπως αυτές του αυτοσεβασμού, της άρνησης αποδοχής λογικών και πρακτικών που εμπνέονται από την ρήση «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα», αλλά και κάθε είδους συνεργασιών και στήριξης κομμάτων μικρών ή μεγάλων. Δεν συμμετέχουμε σε καμία εκλογική διαδικασία, αλλά και δεν στηρίζουμε κανέναν που συμμετέχει σ' αυτές και σε καμία περίπτωση.

Δεν ερχόμαστε να υποστηρίξουμε μια μορφή κυβέρνησης έναντι μιας άλλης. Και το εννοούμε.

Η πολιτική, αλλά και ο συνδικαλισμός θεωρούμε, ακράδαντα, ότι κατευθύνονται με αδιάλειπτο τρόπο στην πειθάρχηση και στον καταναγκασμό των ανθρώπων. Δεν συναινούμε, λοιπόν, και δεν θα συναινέσουμε για κανένα λόγο στην υιοθέτηση τους από τους αγωνιζόμενους ανθρώπους. Ο καταναγκασμός άλλοτε είναι άμεσος και άλλοτε έμμεσος. Γι' αυτό και η πολιτική βασίζεται πολλές φορές στα τετελεσμένα γεγονότα που επιβάλλονται πλέον ως η μόνη εφικτή πραγματικότητα στους καταπιεσμένους.

Θα επιμείνουμε πεισματικά ότι ***οι αναρχικές αντιλήψεις και πρακτικές δεν αποτελούν μέρος της αριστεράς, δεν συνιστούν την «ακραία» πτέρυγα της και ζημιώνονται ανεπανόρθωτα, όταν στηρίζονται σε αριστερά «δεκανίκια»***. Οι αναρχικοί, για εμάς, δεν έχουν κανένα λόγο να συμμετέχουν ή να συμβάλλουν με οποιονδήποτε τρόπο σε «αγώνες» γενικά και αόριστα. Δεν είμαστε γενικά και αόριστα «αγωνιστές», δεν είμαστε γενικά και αόριστα «επαναστάτες».

Οι κάθε είδους αδιαμεσολάβητες εκφράσεις της αλληλεγγύης μας σ' όσους διώκονται και σ όσους υφίστανται την κρατική καταστολή, δεν αποτελούν την εναλλακτική λύση, όταν δεν προχωρούν πολιτικά παζάρια και διακανονισμοί. Για να απελευθερωθούν 33.000 κρατούμενοι που αιχμαλωτίστηκαν ύστερα από την άγρια καταστολή της εξέγερσης των Αστουριών το 1934, οι αναρχικοί έδωσαν την εξουσία στα κόμματα της αριστεράς πεπεισμένοι ότι σε εκείνες τις συνθήκες αντιπροσώπευσαν το «μικρότερο κακό». Οι ίδιες λογικές οδήγησαν αργότερα στο φαινόμενο των «αναρχικών» υπουργών.

Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι σε κάθε εποχή σε κάθε τόπο πριν και μετά από κάθε κοινωνική εξέγερση ή και επανάσταση εκφράζονται με παρόμοιο τρόπο αυτές οι απόψεις από ανθρώπους «πρακτικούς και ρεαλιστές», που «ξέρουν να ζυγίζουν» τις κινηματικές ανάγκες και να διαπραγματεύονται για την επίτευξη των στόχων που θέτουν ως «προτεραιότητα». Αν είναι αριστεροί, απλά επιβεβαιώνουν την ιδεολογία που υπηρετούν. Και αν είναι αναρχικοί, όπως στο παραπάνω παράδειγμα, θα ρωτήσει κάποιος; Απλά δεν μπορεί κανείς να φορά δύο σκούφους για να καλύψει το κεφάλι του. Θα πρέπει να διαλέξει.

Από πλευράς μας θέλουμε η αναρχία, οι αναρχικές αντιλήψεις και πρακτικές να αποτελέσουν την μόνιμη συζήτηση, τόσο ανάμεσα μας όσο και ανάμεσα σε τόσους και τόσους αγωνιζόμενους που αρνούνται να συγκαταλέγονται ως τα «ορφανά» της αριστεράς, επίσημης ή ανεπίσημης, ορθόδοξης ή «ανορθοδόξης».

Και μια επισήμανση ακόμη.

Το ήθος και η αδελφοσύνη μπολιάζουν κάθε αναρχική στάση και συμπεριφορά. Την ηθική την χαρίζουμε σε κάθε εξουσιαστή μικρό ή μεγάλο, αφού ήταν και παραμένει πηγή καταναγκασμών και ανελευθερίας, πεδίο πειθάρχησης και δουλείας. Το γεγονός όμως αυτό δεν μπορεί να γίνεται αφορμή να συγχέονται ανόμοιες καταστάσεις και συμπεριφορές. Οι αναρχικοί δεν είναι λάτρεις της λεγόμενης πα-

την θέληση να αγιοποιήσουν γεγονότα και καταστάσεις φέρνοντας στην επιφάνεια ό,τι είναι αρεστό και θάβοντας ακόμα περισσότερο τις ενοχλητικές πλευρές των πραγμάτων. Σ' αυτή την κατεύθυνση αρέσκονται να κινούνται και μάλιστα με επιτυχία οι κάθε είδους εξουσιαστές.

Οι προσπάθειες των ανθρώπων να απαλλαγούν από τα δεσμά κάθε εξουσίας, όπως και οι προσπάθειες άλλων να αντικαταστήσουν την μια διακυβέρνηση με μια άλλη δυστυχώς πολλές φορές συγχέονται, αλληλοκαλύπτονται, παρ' ότι είναι φανερό και στον πιο αδαή ότι δεν μπορεί παρά να ανταγωνίζονται και μάλιστα με ευδιάκριτους τρόπους. Το γεγονός αυτό, αλλά και η υποτίμηση του, η προσφυγή στην εξήγηση των «μεμονωμένων λαθών», ή ακόμα και η υιοθέτηση λογικών περί αναγκαίων «τακτικών ελιγμών» και «συστράτευσης με το μικρότερο κακό», είναι οι κύριες αιτίες του εγκλωβισμού τόσων και τόσων απελευθερωτικών εγχειρημάτων των αναρχικών.

Από την πλευρά της η κυριαρχία έχει βρει τους τρόπους να προβαίνει στις αναγκαίες για την διαιώνισή της διορθωτικές κινήσεις. Τα πρόσωπα και οι μηχανισμοί που την εκφράζουν έχουν δείξει ότι το πρόβλημα δεν είναι οι μορφές διακυβέρνησης που έχουν επιλεγεί ιστορικά, αλλά η συνολική μέθοδος σταθεροποίησης της ισχύος της και της επιβολής της στις ανθρώπινες κοινωνίες.

Πόσες και πόσες φορές η παραπαίουσα εξουσία των πολιτικών οδήγησε στην εδραίωση εκείνης των στρατιωτικών πραξικοπημάτων. Πόσες και πόσες φορές, σε πόσα διαφορετικά μέρη και χρόνους δεν περάσαμε, άλλοτε αναίμακτα και άλλοτε όχι από τα στρατιωτικά πραξικοπήματα στον «θρίαμβο» των εκλογών και της δημοκρατίας. Πόσες και πόσες αυταπάτες δεν δημιούργησε, αλλά και γκρέμισε, έστω πρόσκαιρα, αυτή η εναλλαγή. Σε πόσες και πόσες περιπτώσεις ακόμα και αυτή η κυριαρχική ιστοριογραφία δεν φέρνει στην επιφάνεια, όταν βέβαια το επιτρέπουν «τα πολιτικά ήθη και ανάγκες», την αγαστή συνεργασία των «διωκόμενων» πολιτικών με τους πραξικοπηματίες πριν και μετά από την επιβολή μιας χούντας.

Οι αναρχικοί δεν έχουν πάψει να ξεκαθαρίζουν, λοιπόν, ότι το ζητούμενο για τους εξουσιαστές σ' αυτές τις περιπτώσεις είναι η ενίσχυση του κράτους και των μηχανισμών του, αλλά και η διατήρηση του κοινωνικού ελέγχου.

Στις μέρες μας όμως όλο και περισσότερες θεμελιώδεις αναρχικές αντιλήψεις είναι οικείες σε ανθρώπους που ούτε ως αναρχικοί αυτοπροσδιορίζονται, αλλά και ούτε δρουν ως τέτοιοι.

Μήπως έχουν θολώσει τα δημοκρατικά οράματα, οι αξίες και οι κοινωνικές ευαισθησίες των πολιτικών; Δεν υπήρχαν ποτέ; Όποιοι τα αναζητήσουν μπορούν να τα βρουν. Εμείς δεν τα γυρέψαμε ποτέ. Μπορεί ο καθένας να τα δει στα πρόσωπα και τις υποσχέσεις των κρατικών υπευθύνων, και των κομματαρχών της ΝΔ και του Πασοκ, που μεταπολιτευτικά υποσχέθηκαν «ευημερία, κοινωνική δικαιοσύνη, εθνική ανεξαρτησία» και άλλα τινά. Μπορεί κανείς να δει αυτά τα δημοκρατικά οράματα στην νομιμοποίηση του ΚΚΕ από τον Καραμανλή, που επιβράβευσε έτσι την «νηφάλια» και «συγκρατημένη» παρουσία του κατά την διάρκεια της δικτατορίας. Μπορεί να ψάξει τα ίχνη τους στους δικαιωμένους της «εθνικής αντίστασης», που επιτέλους αναγνωρίσθηκαν και συνταξιοδοτήθηκαν ως τέτοιοι για να ξορκιστεί και συνταξιοδοτηθεί μαζί τους το πνεύμα της κοινωνικής ανταρσίας.

Ψάχνουν και οι ίδιοι οι εξουσιαστές πως θα διορθωθεί το «κακό», δηλαδή η ολοένα και μεγαλύτερη κοινωνική περιφρόνηση στα κόμματα και στην πολιτική, αλλά και στους ίδιους τους κοινοβουλευτικούς θεσμούς. Έχουν αρχίσει ήδη να καταπολεμούν την «αρρώστια» με κάθε είδους αμεσοδημοκρατικό φάρμακο, φτάνει να καταπιούν οι αφελείς το χάπι της συμμετοχικότητας, φτάνει να αρκεστούν άλλοι σε ένα ξεροκόκκαλο της εξουσιαστικής πίττας. Εμφανίζονται και πάλι έτοιμοι να τα δώσουν όλα για το «κοινό καλό», εννοούμε.

Η πολιτική, αλλά και ο συνδικαλισμός θεωρούμε, ακράδαντα, ότι κατευθύνονται με αδιάλειπτο τρόπο στην πειθάρχηση και στον καταναγκασμό των ανθρώπων. Δεν συναινούμε, λοιπόν, και δεν θα συναινέσουμε για κανένα λόγο στην υιοθέτηση τους από τους αγωνιζόμενους ανθρώπους. Ο καταναγκασμός άλλοτε είναι άμεσος και άλλοτε έμμεσος. Γι' αυτό και η πολιτική βασίζεται πολλές φορές στα τετελεσμένα γεγονότα που επιβάλλονται πλέον ως η μόνη εφικτή πραγματικότητα στους καταπιεσμένους.

Θα επιμείνουμε πεισματικά ότι ***οι αναρχικές αντιλήψεις και πρακτικές δεν αποτελούν μέρος της αριστεράς, δεν συνιστούν την «ακραία» πτέρυγα της και ζημιώνονται ανεπανόρθωτα, όταν στηρίζονται σε αριστερά «δεκανίκια»***. Οι αναρχικοί, για εμάς, δεν έχουν κανένα λόγο να συμμετέχουν ή να συμβάλλουν με οποιονδήποτε τρόπο σε «αγώνες» γενικά και αόριστα. Δεν είμαστε γενικά και αόριστα «αγωνιστές», δεν είμαστε γενικά και αόριστα «επαναστάτες».

Οι κάθε είδους αδιαμεσολάβητες εκφράσεις της αλληλεγγύης μας σ' όσους διώκονται και σ όσους υφίστανται την κρατική καταστολή, δεν αποτελούν την εναλλακτική λύση, όταν δεν προχωρούν πολιτικά παζάρια και διακανονισμοί. Για να απελευθερωθούν 33.000 κρατούμενοι που αιχμαλωτίστηκαν ύστερα από την άγρια καταστολή της εξέγερσης των Αστουριών το 1934, οι αναρχικοί έδωσαν την εξουσία στα κόμματα της αριστεράς πεπεισμένοι ότι σε εκείνες τις συνθήκες αντιπροσώπευσαν το «μικρότερο κακό». Οι ίδιες λογικές οδήγησαν αργότερα στο φαινόμενο των «αναρχικών» υπουργών.

Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι σε κάθε εποχή σε κάθε τόπο πριν και μετά από κάθε κοινωνική εξέγερση ή και επανάσταση εκφράζονται με παρόμοιο τρόπο αυτές οι απόψεις από ανθρώπους «πρακτικούς και ρεαλιστές», που «ξέρουν να ζυγίζουν» τις κινηματικές ανάγκες και να διαπραγματεύονται για την επίτευξη των στόχων που θέτουν ως «προτεραιότητα». Αν είναι αριστεροί, απλά επιβεβαιώνουν την ιδεολογία που υπηρετούν. Και αν είναι αναρχικοί, όπως στο παραπάνω παράδειγμα, θα ρωτήσει κάποιος; Απλά δεν μπορεί κανείς να φορά δύο σκούφους για να καλύψει το κεφάλι του. Θα πρέπει να διαλέξει.

Από πλευράς μας θέλουμε η αναρχία, οι αναρχικές αντιλήψεις και πρακτικές να αποτελέσουν την μόνιμη συζήτηση, τόσο ανάμεσα μας όσο και ανάμεσα σε τόσους και τόσους αγωνιζόμενους που αρνούνται να συγκαταλέγονται ως τα «ορφανά» της αριστεράς, επίσημης ή ανεπίσημης, ορθόδοξης ή «ανορθόδοξης».

Και μια επισήμανση ακόμη.

Το ήθος και η αδελφοσύνη μπολιάζουν κάθε αναρχική στάση και συμπεριφορά. Την ηθική την χαρίζουμε σε κάθε εξουσιαστή μικρό ή μεγάλο, αφού ήταν και παραμένει πηγή καταναγκασμών και ανελευθερίας, πεδίο πειθάρχησης και δουλείας. Το γεγονός όμως αυτό δεν μπορεί να γίνεται αφορμή να συγχέονται ανόμοιες καταστάσεις και συμπεριφορές. Οι αναρχικοί δεν είναι λάτρεις της λεγόμενης παραβατικότητας και του «εγκλήματος», είτε όπως το ορίζει το κράτος και οι νόμοι του, είτε τελικά όπως ορίζονται στο όνομα οποιασδήποτε «επαναστατικότητας».

Σε αντίθετη περίπτωση η σκόπιμη στρέβλωση που προκαλείται από την ιδεολογικοποίηση και μάλιστα κάθε «εγκληματικής» συμπεριφοράς μέσω της επαναστατικής ιεροποίησης της δεν μπορεί να γίνεται αποδεκτή ούτε ως αναγκαίο κακό, ούτε για οποιονδήποτε άλλον λόγο.

Ο περασμένος Δεκέμβρης επιβεβαίωσε για μιαν ακόμη φορά ότι κάτω από το δέρμα της ιστορίας συνεχίζουν να χτυπούν οι φλέβες της εξέγερσης. Για εμάς αυτό, όμως, δεν φθάνει. Επειδή, **θέλουμε να διανύσουμε όσο πιο γρήγορα γίνεται την απόσταση ανάμεσα σε μια κοινωνική εξέγερση και σε μια αναρχική επανάσταση.** Γιατί δεν θα δεχθούμε ποτέ ως όρο ζωής την σκλαβιά, την ανελευθερία και την ανισότητα.

Συσπείρωση Αναρχικών

Η πορεία για την επέτειο της εξέγερσης του 1973 στη Θεσσαλονίκη

Η πορεία από το Πολυτεχνείο ξεκί-

μία από το Πολυτεχνείο και η άλλη από Καμάρα), επεισόδια ξεκινούν έξω από την πύλη της Διεθνούς Έκθεσης Θεσσαλονίκης, Τα γεγονότα ξεκίνησαν κατά τις 8.20 ύστερα από αψιμαχίες με τους μπάτσους που βρίσκονταν

φοιτητές) τα οποία προσπαθούσαν να αντιμετωπίσουν τον καταιγισμό δακρυγόνων από τα ΜΑΤ, ανάβοντας φωτιές.

Ομάδες μοτοσικλετιστών της αστυνομίας δεν παρέλειψαν να "παρελά-

δεν φέρνει στην επιφάνεια, όταν βέβαια το επιτρέπουν «τα πολιτικά ήθη και ανάγκες», την αγαστή συνεργασία των «διωκόμενων» πολιτικών με τους πραξικοπηματίες πριν και μετά από την επιβολή μιας χούντας.

Οι αναρχικοί δεν έχουν πάψει να ξεκαθαρίζουν, λοιπόν, ότι το ζητούμενο για τους εξουσιαστές σ' αυτές τις περιπτώσεις είναι η ενίσχυση του κράτους και των μηχανισμών του, αλλά και η διατήρηση του κοινωνικού ελέγχου.

Στις μέρες μας όμως όλο και περισσότερες θεμελιώδεις αναρχικές αντιλήψεις είναι οικείες σε ανθρώπους που ούτε ως αναρχικοί αυτοπροσδιορίζονται, αλλά και ούτε δρουν ως τέτοιοι.

Μήπως έχουν θολώσει τα δημοκρατικά οράματα, οι αξίες και οι κοινωνικές ευαισθησίες των πολιτικών; Δεν υπήρχαν ποτέ; Όποιοι τα αναζητήσουν μπορούν να τα βρουν. Εμείς δεν τα γυρέψαμε ποτέ. Μπορεί ο καθένας να τα δει στα πρόσωπα και τις υποσχέσεις των κρατικών υπευθύνων, και των κομματαρχών της ΝΔ και του Πασοκ, που μεταπολιτευτικά υποσχέθηκαν «ευημερία, κοινωνική δικαιοσύνη, εθνική ανεξαρτησία» και άλλα τινά. Μπορεί κανείς να δει αυτά τα δημοκρατικά οράματα στην νομιμοποίηση του ΚΚΕ από τον Καραμανλή, που επιβράβευσε έτσι την «νηφάλια» και «συγκρατημένη» παρουσία του κατά την διάρκεια της δικτατορίας. Μπορεί να ψάξει τα ίχνη τους στους δικαιωμένους της «εθνικής αντίστασης», που επιτέλους αναγνωρίσθηκαν και συνταξιοδοτήθηκαν ως τέτοιοι για να ξορκιστεί και συνταξιοδοτηθεί μαζί τους το πνεύμα της κοινωνικής ανταρσίας.

Ψάχνουν και οι ίδιοι οι εξουσιαστές πως θα διορθωθεί το «κακό», δηλαδή η ολοένα και μεγαλύτερη κοινωνική περιφρόνηση στα κόμματα και στην πολιτική, αλλά και στους ίδιους τους κοινοβουλευτικούς θεσμούς. Έχουν αρχίσει ήδη να καταπολεμούν την «αρρώστια» με κάθε είδους αμεσοδημοκρατικό φάρμακο, φτάνει να καταπιούν οι αφελείς το χάπι της συμμετοχικότητας, φτάνει να αρκεστούν άλλοι σε ένα ξεροκόκκαλο της εξουσιαστικής πίττας. Εμφανίζονται και πάλι έτοιμοι να τα δώσουν όλα για το «κοινό καλό», ανάγκες και να διαπραγματεύονται για την επίτευξη των στόχων που θέτουν ως «προτεραιότητα». Αν είναι αριστεροί, απλά επιβεβαιώνουν την ιδεολογία που υπηρετούν. Και αν είναι αναρχικοί, όπως στο παραπάνω παράδειγμα, θα ρωτήσει κάποιος; Απλά δεν μπορεί κανείς να φορά δύο σκούφους για να καλύψει το κεφάλι του. Θα πρέπει να διαλέξει.

Από πλευράς μας θέλουμε η αναρχία, οι αναρχικές αντιλήψεις και πρακτικές να αποτελέσουν την μόνιμη συζήτηση, τόσο ανάμεσα μας όσο και ανάμεσα σε τόσους και τόσους αγωνιζόμενους που αρνούνται να συγκαταλέγονται ως τα «ορφανά» της αριστεράς, επίσημης ή ανεπίσημης, ορθόδοξης ή «ανορθοδόξης».

Και μια επισήμανση ακόμη.

Το ήθος και η αδελφοσύνη μπολιάζουν κάθε αναρχική στάση και συμπεριφορά. Την ηθική την χαρίζουμε σε κάθε εξουσιαστή μικρό ή μεγάλο, αφού ήταν και παραμένει πηγή καταναγκασμών και ανελευθερίας, πεδίο πειθάρχησης και δουλείας. Το γεγονός όμως αυτό δεν μπορεί να γίνεται αφορμή να συγχέονται ανόμοιες καταστάσεις και συμπεριφορές. Οι αναρχικοί δεν είναι λάτρεις της λεγόμενης παραβατικότητας και του «εγκλήματος», είτε όπως το ορίζει το κράτος και οι νόμοι του, είτε τελικά όπως ορίζονται στο όνομα οποιασδήποτε «επαναστατικότητας».

Σε αντίθετη περίπτωση η σκόπιμη στρέβλωση που προκαλείται από την ιδεολογικοποίηση και μάλιστα κάθε «εγκληματικής» συμπεριφοράς μέσω της επαναστατικής ιεροποίησης της δεν μπορεί να γίνεται αποδεκτή ούτε ως αναγκαίο κακό, ούτε για οποιονδήποτε άλλον λόγο.

Ο περασμένος Δεκέμβρης επιβεβαίωσε για μιαν ακόμη φορά ότι κάτω από το δέρμα της ιστορίας συνεχίζουν να χτυπούν οι φλέβες της εξέγερσης. Για εμάς αυτό, όμως, δεν φθάνει. Επειδή, **θέλουμε να διανύσουμε όσο πιο γρήγορα γίνεται την απόσταση ανάμεσα σε μια κοινωνική εξέγερση και σε μια αναρχική επανάσταση.** Γιατί δεν θα δεχθούμε ποτέ ως όρο ζωής την σκλαβιά, την ανελευθερία και την ανισότητα.

Συσπείρωση Αναρχικών

Η πορεία για την επέτειο της εξέγερσης του 1973 στη Θεσσαλονίκη

Η πορεία από το Πολυτεχνείο ξεκίνησε λίγο μετά τις 18.00. Από το πρωί υπήρχε παρουσία αναρχικών συντρόφων/ισσών με τραπεζάκι με έντυπο υλικό της Αναρχικής Αρχειοθήκης και μοίρασμα κειμένων. Κατά τη διάρκεια της πορείας γράφτηκαν συνθήματα σε τοίχους.

Μετά τη λήξη των δύο πορειών (η μία από το Πολυτεχνείο και η άλλη από Καμάρα), επεισόδια ξεκινούν έξω από την πύλη της Διεθνούς Έκθεσης Θεσσαλονίκης, Τα γεγονότα ξεκίνησαν κατά τις 8.20 ύστερα από αψιμαχίες με τους μπάτσους που βρίσκονταν στο εσωτερικό της πύλης της ΔΕΘ. Στη συνέχεια σπάστηκαν φυλάκια και κοντέινερ του ΜΕΤΡΟ και στήθηκαν οδοφράγματα ενώ οι κρατικές δυνάμεις καταστολής επέμβηκαν με βροχή από δακρυγόνα. Στο χώρο του πολυτεχνείου βρέθηκαν περίπου 1500 άτομα (ανάμεσα στους οποίους ήταν πολλοί φοιτητές) τα οποία προσπαθούσαν να αντιμετωπίσουν τον καταιγισμό δακρυγόνων από τα ΜΑΤ, ανάβοντας φωτιές.

Ομάδες μοτοσικλετιστών της αστυνομίας δεν παρέλειψαν να "παρελάσουν" και μπροστά από την είσοδο του Πολυτεχνείου.

Ο πετροπόλεμος μπροστά και γύρω από το Πολυτεχνείο συνεχίστηκε μέχρι τις 1-1.30 το βράδυ, ενώ έπεσαν και 2-3 μολότοφ εναντίον των μπάτσων. Έγιναν πέντε προσαγωγές και μία σύλληψη.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Η καταγραφή ειδήσεων και γεγονότων αποτελεί σημαντικό μέσο για την ανάπτυξη του κοινωνικού αντικρατικού αγώνα και μια ουσιαστική παρακαταθήκη εμπειριών και μνήμης για τους ανθρώπους.
Η σοβαρότητα αυτού του ζητήματος μας κάνει να είμαστε ιδιαίτερα επίμονοι και προσεκτικοί. Παρ' όλα αυτά, είναι ενδεχόμενο να μας διαφύγει, είτε λόγω πίεσης χρόνου είτε για άλλους λόγους, ανεξάρτητους των θελήσεών μας, κάποιο γεγονός. Γι' αυτό, η συμβολή σας στην «αποκατάσταση» τέτοιων παραλείψεων είναι επιθυμητή και λειτουργική.
Η «ύλη» της εφημερίδας συνήθως «κλείνει» γύρω στις τελευταίες μέρες του κάθε μήνα για να προλάβουμε να την σελιδοποιήσουμε και να την πάμε τυπογραφείο.
Έτσι, σύντροφοι/σες και φίλοι/ες, κάποιες φορές θα «λείπουν» τρέχουσες ειδήσεις τις οποίες θα βλέπετε να παρουσιάζονται τον... επόμενο μήνα. Γι' αυτό και σ' αυτο το φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ αρχίζουμε τις ειδήσεις – σχόλια – εκδηλώσεις από τή

Δευτέρα 26 Οκτωβρίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Σκοτώνεται ανώτατος αξιωματούχος της αστυνομίας στο Νταγκεστάν, έξω από το σπίτι του στο χωριό Κουλζέμπ.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
Οι Ταξιαρχίες Αμπού Αλί Μουσταφά από κοινού με τις Ταξιαρχίες Κουντς εκτοξεύουν όλμους των 60 mn εναντίον κατοχικών θέσεων στο Ναχάλ Οζ.

Τρίτη 27 Οκτωβρίου
ΛΙΒΑΝΟΣ
Εκτοξεύονται πύραυλοι Κατιούσα εναντίον του Ισραήλ από την οργάνωση «Ταξιαρχίες του Abdullah Azzam, Τάγματα του Ziad Jarrah».

ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Σκοτώνεται ένας μπάτσος και άλλος ένας τραυματίζεται σε συμπλοκή με αντάρτη στο κέντρο της πρωτεύουσας της επαρχίας Νοκχτσίτσο (Τσετσενία), Τζοκάρ. Σε ένα άλλο περιστατικό στην πόλη Αργκούν, δυο αντάρτες έρχονται αντιμέτωποι με μπάτσους. Επακολουθεί συμπλοκή και τελικά διαφεύγουν.

Τετάρτη 28 Οκτωβρίου

ισραηλινό δικαστήριο σε 20 χρόνια φυλάκιση, κατηγορούμενος για εμπλοκή με τις Ταξιαρχίες Αλ-Κασάμ της Χαμάς.

Παρασκευή 30 Οκτωβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Εμπρησμός σημειώνεται στην είσοδο του κτιρίου όπου στεγάζεται το επί τιμή ισπανικό προξενείο στην οδό Αγ. Μηνά 7.

ΑΘΗΝΑ
Αυτοσχέδιος μηχανισμός εκρήγνυται στο σπίτι της βουλευτού της ΝΔ Μαριέττας Γιαννάκου.

Συλλαμβάνεται μπάτσος που υπηρετεί στη Διεύθυνση Μεταγωγών Δικαστηρίων Αττικής για συμμετοχή σε κύκλωμα που διακινούσε ναρκωτικά εντός κι εκτός φυλακής.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
Δύο διαδηλωτές τραυματίζονται στην εβδομαδιαία διαδήλωση ενάντια στο τείχος, στο Μπιλ'ιν.

Σάββατο 31 Οκτωβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Επίθεση με μολότοφ πραγματοποιεί ομάδα ατόμων στην πύλη εμπορίου της ΔΕΘ, κατά τη διάρκεια μουσικής εκδήλω-

ΗΡΑΚΛΕΙΟ
Κατά τη διάρκεια αντι-ρατσιστικής πορείας προξενούνται φθορές σε τράπεζες από ομάδες διαδηλωτών.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ
Συλλαμβάνονται 17 άτομα με την κατηγορία ότι σχεδίαζαν τρομοκρατικές επιθέσεις.

Τρίτη 10 Νοεμβρίου
ΣΟΜΑΛΙΑ
Επίθεση με χειροβομβίδες δέχεται κομβόι που μεταφέρει τον αρχηγό της αστυνομίας στην πόλη Γκαλγκάγιο με αποτέλεσμα τον τραυματισμό έξη συνοδών.

Τετάρτη 11 Νοεμβρίου
ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
Οι Ταξιαρχίες Αμπού Αλί Μουσταφά αναλαμβάνουν την ευθύνη από κοινού με τις Ταξιαρχίες των Μαρτύρων του Ακσα για τον πυροβολισμό εναντίον ισραηλινής περιπόλου ανατολικά του Μπεϊτ Χανούν και την επίθεση με βόμβα εναντίον κατοχικού οχήματος στις 8/11.

Πέμπτη 12 Νοεμβρίου
Συζήτηση για το κολαστήριο της Πέτρου Ράλλη γίνεται στο ΤΕΙ Αθηνών. Η συζήτηση καλείται από την «Πρωτοβουλία Αναρχικών Αιγάλεω».

ΞΑΝΘΗ
Πυρπολείται το υπηρεσιακό αυτοκίνητο του δημάρχου.
Φθορές προξενούνται και σε υποκατάστημα της τράπεζας Eurobank στο κέντρο της πόλης.

Παρασκευή 13 Νοεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Πορεία αλληλεγγύης στους μετανάστες πραγματοποιείται στους Αμπελόκηπους. Η πορεία καλείται από την «Ανοιχτή Συνέλευση Δυτικών Συνοικιών» και την «Κατάληψη Δέλτα».

ΚΑΥΚΑΣΟΣ

της Banco Ciudad στο Bernardo de Irigoyen. Την ευθύνη αναλαμβάνει ο «Επαναστατικός Πυρήνας Marco Ariel Antonioletti» (ο Antonioletti είχε δολοφονηθεί το 1990 από το καθεστώς Πινοσέτ).

Τρίτη 17 Νοεμβρίου
ΞΑΝΘΗ: Υπάρχει συμμετοχή αναρχικού-αντιεξουσιαστικού μπλοκ στην πορεία για τη επέτειο της εξέγερσης.

ΠΑΤΡΑ: Σπάζονται ΑΤΜ κατά τη διάρκεια της πορείας για τη 17 νοέμβρη.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ: Γίνεται ξεχωριστή πορεία από αναρχικούς-αντιεξουσιαστές.

ΛΑΡΙΣΑ: Ανεξάρτητη συγκέντρωση καλεί ο «Ιός Κοινωνικής Απελευθέρωσης», που έχει διοργανώσει και προβολή ντοκιμαντέρ στην Ιατρική την προηγούμενη μέρα.

ΒΟΛΟΣ: Κατά τη διάρκεια της διαδήλωσης για την επέτειο του Πολυτεχνείου σπάζονται τέσσερα υποκαταστήματα τραπεζών στο κέντρο της πόλης.

ΗΡΑΚΛΕΙΟ: Οι μπάτσοι επιτίθενται στο αναρχικό μπλοκ της πορείας και ξεσπούν συγκρούσεις. Πέφτουν μολότοφ εναντίον των ΜΑΤ και συλλαμβάνονται τέσσερα άτομα.

Τετάρτη 18 Νοεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Απαγγέλλονται κατηγορίες στο συλληφθέντα της 17ης Νοέμβρη για απλή συνέργεια σε έκρηξη και κατοχή εκρηκτικών υλών, απόπειρα επικίνδυνης σωματικής βλάβης, πρόκληση διακεκριμένης φθοράς, διατάραξη ασφάλειας συγκοινωνιών, διατάραξη κοινής ειρήνης και παράβασης του νόμου περί ναρκωτικών.

Οι «Αναρχικοί για την Όξυνση του Κοινωνικού Ανταγωνισμού» αναλαμβάνουν την ευθύνη για τις εμπρηστικές επιθέσεις στις

Έτσι, σύντροφοι/σες και φίλοι/ες, κάποιες φορές θα «λείπουν» τρέχουσες ειδήσεις τις οποίες θα βλέπετε να παρουσιάζονται τον... επόμενο μήνα. Γι' αυτό και σ' αυτό το φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ αρχίζουμε τις ειδήσεις – σχόλια – εκδηλώσεις από τη

Δευτέρα 26 Οκτωβρίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Σκοτώνεται ανώτατος αξιωματούχος της αστυνομίας στο Νταγκεστάν, έξω από το σπίτι του στο χωριό Κουλζέμπ.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
Οι Ταξιαρχίες Αμπού Αλί Μουσταφά από κοινού με τις Ταξιαρχίες Κουντς εκτοξεύουν όλμους των 60 mn εναντίον κατοχικών θέσεων στο Ναχάλ Οζ.

Τρίτη 27 Οκτωβρίου
ΛΙΒΑΝΟΣ
Εκτοξεύονται πύραυλοι Κατιούσα εναντίον του Ισραήλ από την οργάνωση «Ταξιαρχίες του Abdullah Azzam, Τάγματα του Ziad Jarrah».

ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Σκοτώνεται ένας μπάτσος και άλλος ένας τραυματίζεται σε συμπλοκή με αντάρτη στο κέντρο της πρωτεύουσας της επαρχίας Νοκχτσίτσο (Τσετσενία), Τζοκάρ. Σε ένα άλλο περιστατικό στην πόλη Αργκούν, δυο αντάρτες έρχονται αντιμέτωποι με μπάτσους. Επακολουθεί συμπλοκή και τελικά διαφεύγουν.

Τετάρτη 28 Οκτωβρίου
ΑΧΑΪΑ
Δύο μολότοφ ρίχνονται τα ξημερώματα εναντίον της εξέδρας της παρέλασης στη Μεσσάτιδα Αχαΐας.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
Ρουκέτα εκτοξεύεται από τη Λωρίδα της Γάζας εναντίον του Ισραήλ.

Πέμπτη 29 Οκτωβρίου
ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
Ο Juma'h Azzam καταδικάζεται από ισραηλινό δικαστήριο σε 20 χρόνια φυλάκιση, κατηγορούμενος για εμπλοκή με τις Ταξιαρχίες Αλ-Κασάμ της Χαμάς.

Παρασκευή 30 Οκτωβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Εμπρησμός σημειώνεται στην είσοδο του κτιρίου όπου στεγάζεται το επί τιμή ισπανικό προξενείο στην οδό Αγ. Μηνά 7.

ΑΘΗΝΑ
Αυτοσχέδιος μηχανισμός εκρήγνυται στο σπίτι της βουλευτού της ΝΔ Μαριέττας Γιαννάκου.

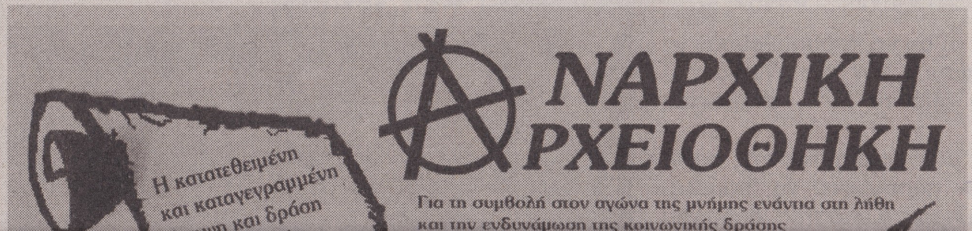
Συλλαμβάνεται μπάτσος που υπηρετεί στη Διεύθυνση Μεταγωγών Δικαστηρίων Αττικής για συμμετοχή σε κύκλωμα που διακινούσε ναρκωτικά εντός κι εκτός φυλακής.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
Δύο διαδηλωτές τραυματίζονται στην εβδομαδιαία διαδήλωση ενάντια στο τείχος, στο Μπιλ'ιν.

Σάββατο 31 Οκτωβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Επίθεση με μολότοφ πραγματοποιεί ομάδα ατόμων στην πύλη εμπορίου της ΔΕΘ, κατά τη διάρκεια μουσικής εκδήλωσης στο ΑΠΘ.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
Πυροβολείται ένας παλαιστίνιος από κατοχικούς στη Λωρίδα της Γάζας.

Νοέμβριος 2009
Πέμπτη 5 Νοεμβρίου
Δύο μολότοφ ρίχνονται εναντίον γραφείων του ΣΥΡΙΖΑ στα Εξάρχεια. Την ευθύνη αναλαμβάνουν στο διαδίκτυο οι «Εμπρηστές της Τρομοϋστερίας».

που μεταφέρει τον αρχηγό της αστυνομίας στην πόλη Γκαλγκάγιο με αποτέλεσμα το τραυματισμό έξη συνοδών.

Τετάρτη 11 Νοεμβρίου
ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
Οι Ταξιαρχίες Αμπού Αλί Μουσταφά αναλαμβάνουν την ευθύνη από κοινού με τις Ταξιαρχίες των Μαρτύρων του Ακσα για τον πυροβολισμό εναντίον ισραηλινής περιπόλου ανατολικά του Μπεϊτ Χανούν και την επίθεση με βόμβα εναντίον κατοχικού οχήματος στις 8/11.

Πέμπτη 12 Νοεμβρίου
Συζήτηση για το κολαστήριο της Πέτρου Ράλλη γίνεται στο ΤΕΙ Αθηνών. Η συζήτηση καλείται από την «Πρωτοβουλία Αναρχικών Αιγάλεω».

ΞΑΝΘΗ
Πυρπολείται το υπηρεσιακό αυτοκίνητο του δημάρχου.
Φθορές προξενούνται και σε υποκατάστημα της τράπεζας Eurobank στο κέντρο της πόλης.

Παρασκευή 13 Νοεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Πορεία αλληλεγγύης στους μετανάστες πραγματοποιείται στους Αμπελόκηπους. Η πορεία καλείται από την «Ανοιχτή Συνέλευση Δυτικών Συνοικιών» και την «Κατάληψη Δέλτα».

ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Γίνεται γνωστό πως έχουν δολοφονηθεί πάνω από 30 συνεργάτες του προέδρου-μαριονέτα της Τσετσενίας Καντίροφ, επειδή θεωρήθηκαν προδότες. Οι δολοφονίες αυτές συχνά εμφανίζονται ως «αντι»-τρομοκρατικές επιχειρήσεις.

Σάββατο 14 Νοεμβρίου
ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Επίθεση αυτοκτονίας γίνεται στην Πεσαβάρ με στόχο αστυνομικό φυλάκιο με αποτέλεσμα να σκοτωθούν τουλάχιστον 7 άτομα και να τραυματιστούν δεκάδες.

Κυριακή 15 Νοεμβρίου
ΑΙΓΥΠΤΟΣ
Δολοφονείται μετανάστης από την Αφρική που προσπαθεί να περάσει τα σύνορα με το Ισραήλ.

ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Αντάρτες επιτίθενται σε ρωσική βάση

ΜΥΤΙΛΗΝΗ: Γίνεται ξεχωριστή πορεία από αναρχικούς-αντιεξουσιαστές.

ΛΑΡΙΣΑ: Ανεξάρτητη συγκέντρωση καλεί ο «Ιός Κοινωνικής Απελευθέρωσης», που έχει διοργανώσει και προβολή ντοκιμαντέρ στην Ιατρική την προηγούμενη μέρα.

ΒΟΛΟΣ: Κατά τη διάρκεια της διαδήλωσης για την επέτειο του Πολυτεχνείου σπάζονται τέσσερα υποκαταστήματα τραπεζών στο κέντρο της πόλης.

ΗΡΑΚΛΕΙΟ: Οι μπάτσοι επιτίθενται στο αναρχικό μπλοκ της πορείας και ξεσπούν συγκρούσεις. Πέφτουν μολότοφ εναντίον των ΜΑΤ και συλλαμβάνονται τέσσερα άτομα.

Τετάρτη 18 Νοεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Απαγγέλλονται κατηγορίες στο συλληφθέντα της 17ης Νοέμβρη για απλή συνέργεια σε έκρηξη και κατοχή εκρηκτικών υλών, απόπειρα επικίνδυνης σωματικής βλάβης, πρόκληση διακεκριμένης φθοράς, διατάραξη ασφάλειας συγκοινωνιών, διατάραξη κοινής ειρήνης και παράβασης του νόμου περί ναρκωτικών.

Οι «Αναρχικοί για την Όξυνση του Κοινωνικού Ανταγωνισμού» αναλαμβάνουν την ευθύνη για τις εμπρηστικές επιθέσεις στις 13/11 σε sex-shop στην οδό Γιαννιτσών και στις 17/11 σε ανάλογου περιεχομένου κατάστημα στην οδό Δραγουμάνου,

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
Οι Ταξιαρχίες Αμπού Αλί Μουσταφά ρίχνουν όλμους εναντίον κατοχικών στο πέρασμα Ερέζ.

ΧΙΛΗ
Γίνεται εμπρησμός σε εγκαταστάσεις της SERVIPAG (υπηρεσία της Εφορίας) στο Μαϊπού. Την ευθύνη αναλαμβάνει ο «Μαύρος Αντιεξουσιαστικός Πυρήνας».

ΜΕΞΙΚΟ
Γίνεται εμπρησμός σε οχήματα της τσιμεντοβιομηχανίας CARSO. Την ευθύνη αναλαμβάνει το ELF.

Πέμπτη 19 Νοεμβρίου
ΠΑΚΙΣΤΑΝ

ξιαρχίες του Abdullah Azzam, Τάγματα του Ziad Jarrah».

ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Σκοτώνεται ένας μπάτσος και άλλος ένας τραυματίζεται σε συμπλοκή με αντάρτη στο κέντρο της πρωτεύουσας της επαρχίας Νοκχτσίτσο (Τσετσενία), Τζοκάρ. Σε ένα άλλο περιστατικό στην πόλη Αργκούν, δυο αντάρτες έρχονται αντιμέτωποι με μπάτσους. Επακολουθεί συμπλοκή και τελικά διαφεύγουν.

Τετάρτη 28 Οκτωβρίου
ΑΧΑΪΑ
Δύο μολότοφ ρίχνονται τα ξημερώματα εναντίον της εξέδρας της παρέλασης στη Μεσσάτιδα Αχαΐας.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
Ρουκέτα εκτοξεύεται από τη Λωρίδα της Γάζας εναντίον του Ισραήλ.

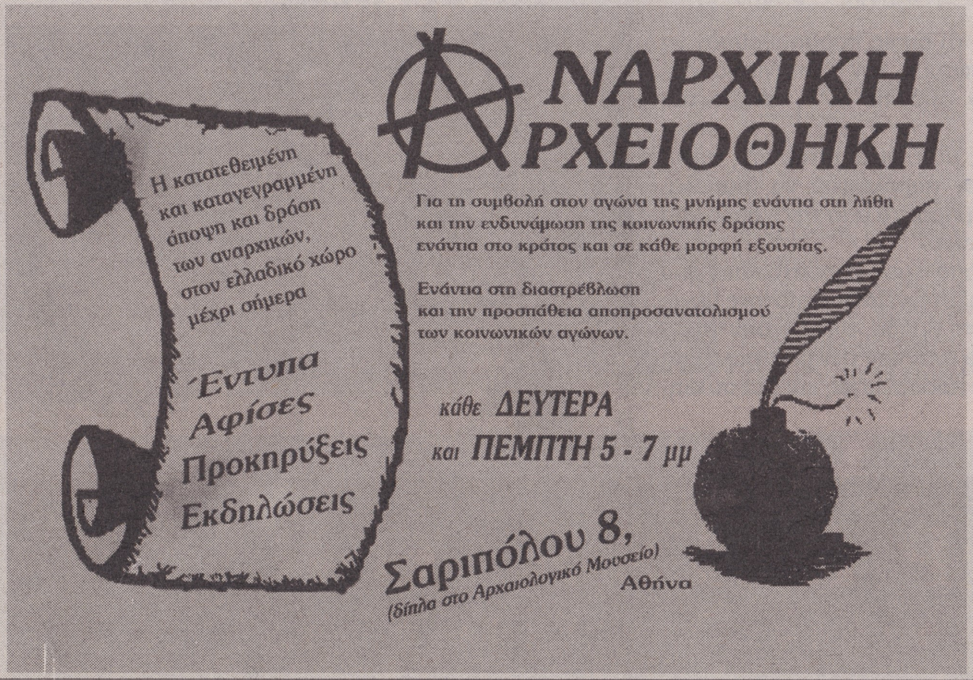
Πέμπτη 29 Οκτωβρίου
ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
Ο Juma'h Azzam καταδικάζεται από στη Διεύθυνση Μεταγωγών Δικαστηρίων Αττικής για συμμετοχή σε κύκλωμα που διακινούσε ναρκωτικά εντός κι εκτός φυλακής.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
Δύο διαδηλωτές τραυματίζονται στην εβδομαδιαία διαδήλωση ενάντια στο τείχος, στο Μπιλ'ιν.

Σάββατο 31 Οκτωβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Επίθεση με μολότοφ πραγματοποιεί ομάδα ατόμων στην πύλη εμπορίου της ΔΕΘ, κατά τη διάρκεια μουσικής εκδήλωσης στο ΑΠΘ.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
Πυροβολείται ένας παλαιστίνιος από κατοχικούς στη Λωρίδα της Γάζας.

Νοέμβριος 2009
Πέμπτη 5 Νοεμβρίου
Δύο μολότοφ ρίχνονται εναντίον γραφείων του ΣΥΡΙΖΑ στα Εξάρχεια. Την ευθύνη αναλαμβάνουν στο διαδίκτυο οι «Εμπρηστές της Τρομοϋστερίας».

του δημάρχου.
Φθορές προξενούνται και σε υποκατάστημα της τράπεζας Eurobank στο κέντρο της πόλης.

Παρασκευή 13 Νοεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Πορεία αλληλεγγύης στους μετανάστες πραγματοποιείται στους Αμπελόκηπους. Η πορεία καλείται από την «Ανοιχτή Συνέλευση Δυτικών Συνοικιών» και την «Κατάληψη Δέλτα».

ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Γίνεται γνωστό πως έχουν δολοφονηθεί πάνω από 30 συνεργάτες του προέδρου-μαριονέτα της Τσετσενίας Καντίροφ, επειδή θεωρήθηκαν προδότες. Οι δολοφονίες αυτές συχνά εμφανίζονται ως «αντι»-τρομοκρατικές επιχειρήσεις.

Σάββατο 14 Νοεμβρίου
ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Επίθεση αυτοκτονίας γίνεται στην Πεσαβάρ με στόχο αστυνομικό φυλάκιο με αποτέλεσμα να σκοτωθούν τουλάχιστον 7 άτομα και να τραυματιστούν δεκάδες.

Κυριακή 15 Νοεμβρίου
ΑΙΓΥΠΤΟΣ
Δολοφονείται μετανάστης από την Αφρική που προσπαθεί να περάσει τα σύνορα με το Ισραήλ.

ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Αντάρτες επιτίθενται σε ρωσική βάση έξω από το χωριό Άρστι, με ρουκέτες, χειροβομβίδες και αυτόματα. Ενέδρα στήνεται και σε κομβόι που στέλνεται να βοηθήσει, με άγνωστες ως τώρα απώλειες για τις κατοχικές δυνάμεις.

Δευτέρα 16 Νοεμβρίου
ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Σημειώνεται έκρηξη σε αστυνομικό σταθμό έξω από αεροπορική βάση κοντά στην πόλη Πεσαβάρ με αποτέλεσμα να σκοτωθούν τέσσερα άτομα.

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ
Σημειώνεται έκρηξη σε υποκατάστημα

Τετάρτη 18 Νοεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Απαγγέλλονται κατηγορίες στο συλληφθέντα της 17ης Νοέμβρη για απλή συνέργεια σε έκρηξη και κατοχή εκρηκτικών υλών, απόπειρα επικίνδυνης σωματικής βλάβης, πρόκληση διακεκριμένης φθοράς, διατάραξη ασφάλειας συγκοινωνιών, διατάραξη κοινής ειρήνης και παράβασης του νόμου περί ναρκωτικών.

Οι «Αναρχικοί για την Όξυνση του Κοινωνικού Ανταγωνισμού» αναλαμβάνουν την ευθύνη για τις εμπρηστικές επιθέσεις στις 13/11 σε sex-shop στην οδό Γιαννιτσών και στις 17/11 σε ανάλογου περιεχομένου κατάστημα στην οδό Δραγουμάνου,

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
Οι Ταξιαρχίες Αμπού Αλί Μουσταφά ρίχνουν όλμους εναντίον κατοχικών στο πέρασμα Ερέζ.

ΧΙΛΗ
Γίνεται εμπρησμός σε εγκαταστάσεις της SERVIPAG (υπηρεσία της Εφορίας) στο Μαϊπού. Την ευθύνη αναλαμβάνει ο «Μαύρος Αντιεξουσιαστικός Πυρήνας».

ΜΕΞΙΚΟ
Γίνεται εμπρησμός σε οχήματα της τσιμεντοβιομηχανίας CARSO. Την ευθύνη αναλαμβάνει το ELF.

Πέμπτη 19 Νοεμβρίου
ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Επίθεση αυτοκτονίας σημειώνεται έξω από δικαστήρια της πόλης Πεσαβάρ, όταν μαχητής προσπαθεί να εισέλθει στο κτίριο και εμποδίζεται από τους φρουρούς. Αποτέλεσμα της έκρηξης είναι να σκοτωθούν 16 άτομα και να τραυματιστούν δεκάδες.

ΙΤΑΛΙΑ
Γίνεται γνωστή η εξέγερση μεταναστών σε στρατόπεδο κράτησης στην Caltanissetta της Σικελίας πριν λίγες μέρες. Το στρατόπεδο καταστράφηκε ολοσχερώς από τη φωτιά που ξέσπασε και οι μετανάστες δραπέτευσαν όλοι.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Παρασκευή 20 Νοεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Εμπρησμός σε γραφεία του ΠΑΣΟΚ γίνεται στον Αγ. Παύλο.

Γίνεται εμπρησμός στη δημοτική αστυνομία Ν. Ιωνίας. Την ευθύνη αναλαμβάνει στο διαδίκτυο ο «Αντάρτικος Εμπρηστικός Σχηματισμός».

Σάββατο 21 Νοεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνεται εμπρησμός σε τράπεζα Eurobank στην οδό Κ. Καραμανλή 55. Την ευθύνη για τους τελευταίους δύο εμπρησμούς στην πόλη αναλαμβάνει στο διαδίκτυο η «Συνεργασία για τη διάχυση της εξέγερσης».

ΙΡΛΑΝΔΙΑ
Παγιδευμένο αυτοκίνητο με 400 λίβρες εκρηκτικών ανακαλύπτουν οι μπάτσοι έξω από αστυνομικό κτίριο στο Μπέλφαστ. Σε άλλο περιστατικό, συλλαμβάνονται τέσσερα άτομα για ένοπλη επίθεση εναντίον μπάτσων στο Γκάρισον.

Κυριακή 22 Νοεμβρίου
Εμπρησμός γίνεται στο γραφείο του βουλευτή του Πασόκ Σήφη Βαλυράκη στα Χανιά.

Δευτέρα 23 Νοεμβρίου
ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
Ο παλαιστίνιος υπουργός εσωτερικών στη Γάζα δηλώνει ότι το υπουργείο του δε θα μπλοκάρει τη ρίψη ρουκετών προς το Ισραήλ, εκτός αν όλες οι οργανώσεις συμφωνήσουν κάτι τέτοιο! Η δήλωση αυτή έρχεται μετά την ανακοίνωση από τις Ταξιαρχίες Κασάμ ότι θα σταματήσουν προσωρινά τις ρίψεις ρουκετών.

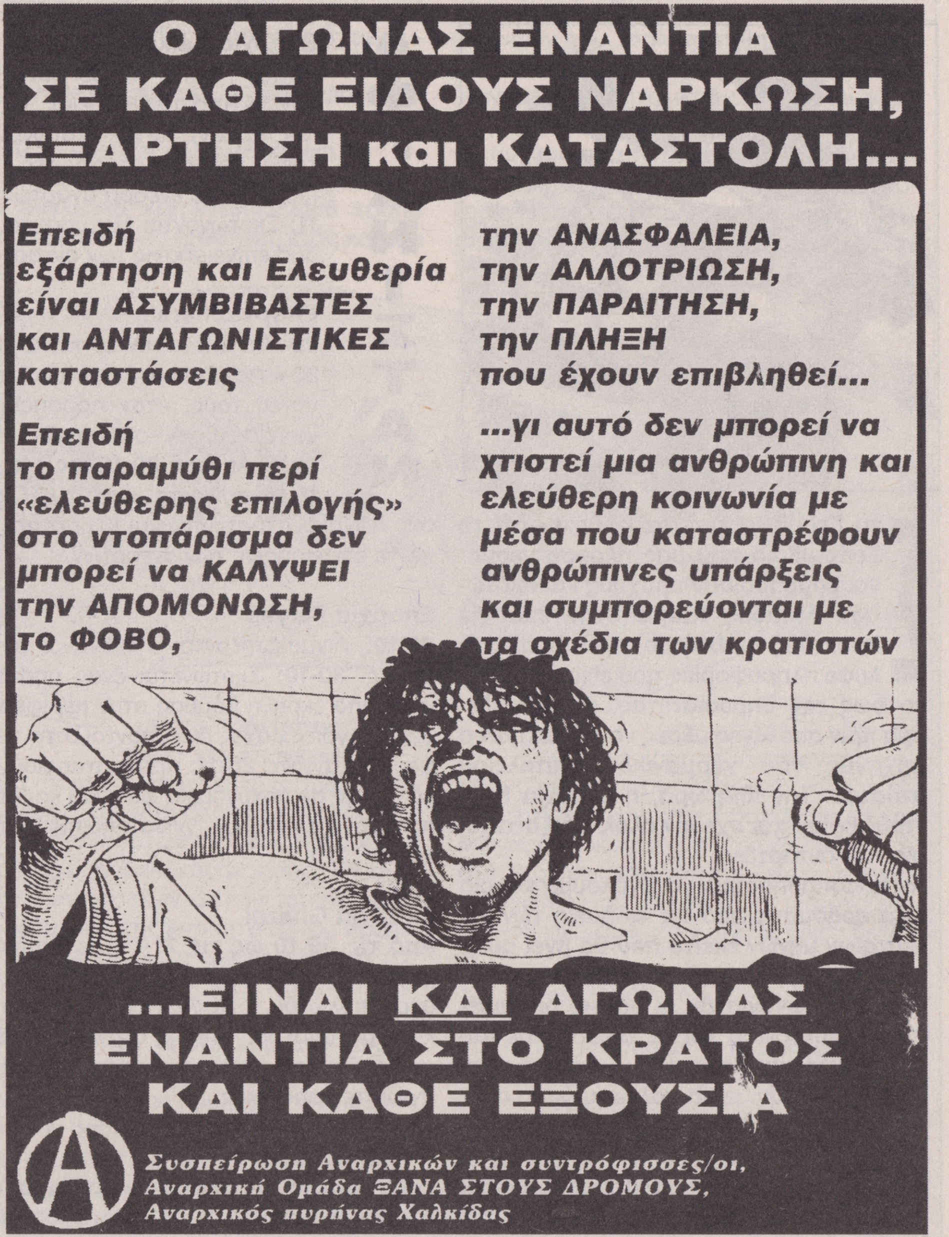
Τρίτη 24 Νοεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Πυρπολείται αυτοκίνητο εταιρίας σεκιούριτι στην περιοχή Χαριλάου.

Ηρωίνη στις φυλακές Κορυδαλλού; Μπα! Δεν το πιστεύω...

χρήση ηρωίνης ομαδικά.
Οι φύλακες τσακίστηκαν να «ανακρίνουν» και να δώσουν αναφορά για να ...ξεμπερδεύουν με το «πρόβλημα» μιαν ώρα γρηγορότερα. Δηλώνουν, λοιπόν, ότι σε ερώτησή τους, πού βρήκαν την ηρωίνη, οι κρατούμενοι απάντησαν ότι τους την ...πέταξαν από τη διπλανή πτέρυγα.

[...] «μιλάμε συγκεκριμένα για τα διάφορα ναρκωτικά που, αναμφισβήτητα πλέον, παρασκευάζονται και διακινούνται από το κράτος και τα όργανα του.
Δεν θα επαναλάβουμε την φλύαρη φιλολογία για την «μάστιγα των ναρκωτικών» που έντεχνα διοχετεύουν τα Μέσα Καθημερινής Αποβλάκωσης και Αποπροσανατολισμού της κοινωνίας, επικεντρώνοντας την προσοχή και τον «αγώνα» ενάντια σε μια από τις επιπτώσεις, που δημιουργεί η κυριαρχία, χωρίς μάλιστα καν ν' αναφέρεται η αιτία. Γιατί, η πρώτιστη μάστιγα της κοινωνίας είναι το κράτος, τ' αφεντικά και οι λακέδες τους!!!
Ούτε χρειάζεται να επαναλάβουμε το χιλιοειπωμένο και επαληθευμένο «οι μπάτσοι πουλάνε την ηρωίνη» ή «το κράτος σκοτώνει με ηρωίνη». Αυτά ανήκουν σε μια πραγματικότητα που ακόμα κι ο πλέον άσχετος την γνωρίζει και την αντιλαμβάνεται μέσα από την καθημερινή του πείρα.
Είναι γεγονός πως οι αναρχικοί επεσήμαναν με τον πλέον σαφή και κατηγορηματικό τρόπο τη σημασία που αποδίδει το κράτος στη ΝΑΡΚΩΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΞΑΡΤΗΣΗ.
[...] Άλλωστε, είναι κοινό μυστικό πως με την νάρκωση επιχειρείται να καταπνιγεί κάθε δυνατότητα εξέγερσης. Χαρακτηριστικά, μετά την εξέγερση στις φυλακές το 1990 και την γνωστή αποτροπή της γενικότερης σύρραξης με το κράτος, από τους επιτήδειους στη χειραγώγηση, οι φυλακές και ιδιαίτερα ο Κορυδαλλός μετατράπηκαν σε ένα ωκεανό από ναρκωτικές ουσίες όπου ο καθένας μπορούσε και μπορεί να κολυμπήσει». [...] (από κείμενο της Συσπείρωσης Αναρχικών)

Τετάρτη 25 Νοεμβρίου
Μπάτσοι πουλάνε την ηρωίνη!

Τίθεται σε διαθεσιμότητα ενώ το ερώτημα της απόταξης στο Πρωτοβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο Αστυφυλάκων – Ειδικών Φρουρών ακόμα και σήμερα ...εκκρεμεί.

Σύμφωνα με μαρτυρίες, δύο άτομα του επιτέθηκαν μπροστά στην πόρτα του σπιτιού του, και αφού τον προσφώνησαν με τ' όνομά του αρκετές φορές, τον πυροβόλη-

στην οδό Κ. Καραμανλή 55. Την ευθύνη για τους τελευταίους δύο εμπρησμούς στην πόλη αναλαμβάνει στο διαδίκτυο η «Συνεργασία για τη διάχυση της εξέγερσης».

ΙΡΛΑΝΔΙΑ
Παγιδευμένο αυτοκίνητο με 400 λίβρες εκρηκτικών ανακαλύπτουν οι μπάτσοι έξω από αστυνομικό κτίριο στο Μπέλφαστ. Σε άλλο περιστατικό, συλλαμβάνονται τέσσερα άτομα για ένοπλη επίθεση εναντίον μπάτσων στο Γκάρισον.

Κυριακή 22 Νοεμβρίου
Εμπρησμός γίνεται στο γραφείο του βουλευτή του Πασόκ Σήφη Βαλυράκη στα Χανιά.

Δευτέρα 23 Νοεμβρίου
ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
Ο παλαιστίνιος υπουργός εσωτερικών στη Γάζα δηλώνει ότι το υπουργείο του δε θα μπλοκάρει τη ρίψη ρουκετών προς το Ισραήλ, εκτός αν όλες οι οργανώσεις συμφωνήσουν κάτι τέτοιο! Η δήλωση αυτή έρχεται μετά την ανακοίνωση από τις Ταξιαρχίες Κασάμ ότι θα σταματήσουν προσωρινά τις ρίψεις ρουκετών.

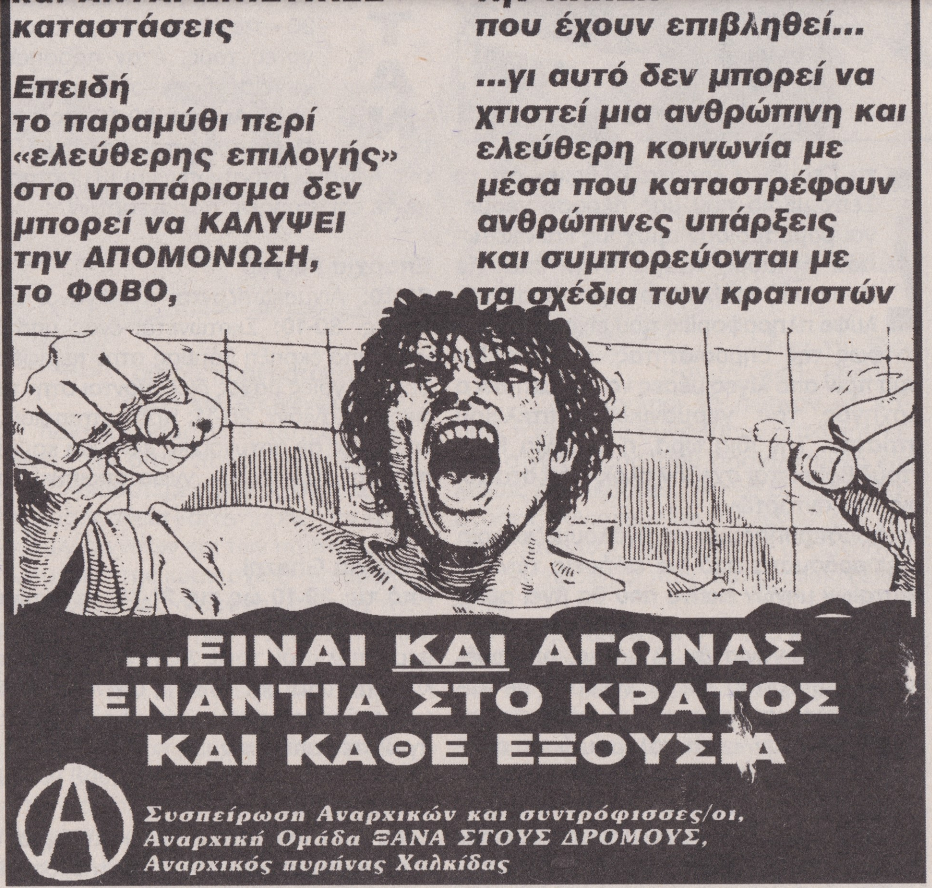
Τρίτη 24 Νοεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Πυρπολείται αυτοκίνητο εταιρίας σεκιούριτι στην περιοχή Χαριλάου.

Ηρωίνη στις φυλακές Κορυδαλλού; Μπα! Δεν το πιστεύω...
Σήμερα Τρίτη, στις δυόμισι το μεσημέρι, πεθαίνει από ναρκωτικά (υπερβολική χρήση), στις φυλακές Κορυδαλλού κρατούμενος της Β΄ πτέρυγας.
Όταν βρέθηκε στο λεγόμενο ...νοσοκομείο των φυλακών ήταν ήδη νεκρός, ενώ μαζί του σε κωματώδη κατάσταση –αλλά ζωντανοί– μεταφέρονται και οι δύο συγκρατούμενοί του.
Οι αποκαλύψεις έρχονται πολύ αργότερα, όταν αφού κατάφεραν να συνέλθουν, δηλώνουν ότι από χθες το απόγευμα κάνουν

Δεν θα επαναλάβουμε την φλύαρη φιλολογία για την «μάστιγα των ναρκωτικών» που έντεχνα διοχετεύουν τα Μέσα Καθημερινής Αποβλάκωσης και Αποπροσανατολισμού της κοινωνίας, επικεντρώνοντας την προσοχή και τον «αγώνα» ενάντια σε μια από τις επιπτώσεις, που δημιουργεί η κυριαρχία, χωρίς μάλιστα καν ν' αναφέρεται η αιτία. Γιατί, η πρώτιστη μάστιγα της κοινωνίας είναι το κράτος, τ' αφεντικά και οι λακέδες τους!!!
Ούτε χρειάζεται να επαναλάβουμε το χιλιοειπωμένο και επαληθευμένο «οι μπάτσοι πουλάνε την ηρωίνη» ή «το κράτος σκοτώνει με ηρωίνη». Αυτά ανήκουν σε μια πραγματικότητα που ακόμα κι ο πλέον άσχετος την γνωρίζει και την αντιλαμβάνεται μέσα από την καθημερινή του πείρα.
Είναι γεγονός πως οι αναρχικοί επεσήμαναν με τον πλέον σαφή και κατηγορηματικό τρόπο τη σημασία που αποδίδει το κράτος στη ΝΑΡΚΩΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΞΑΡΤΗΣΗ.
[...] Άλλωστε, είναι κοινό μυστικό πως με την νάρκωση επιχειρείται να καταπνιγεί κάθε δυνατότητα εξέγερσης. Χαρακτηριστικά, μετά την εξέγερση στις φυλακές το 1990 και την γνωστή αποτροπή της γενικότερης σύρραξης με το κράτος, από τους επιτήδειους στη χειραγώγηση, οι φυλακές και ιδιαίτερα ο Κορυδαλλός μετατράπηκαν σε ένα ωκεανό από ναρκωτικές ουσίες όπου ο καθένας μπορούσε και μπορεί να κολυμπήσει». [...] (από κείμενο της Συσπείρωσης Αναρχικών)

Τετάρτη 25 Νοεμβρίου
Μπάτσοι πουλάνε την ηρωίνη!
Μπάτσοι πουλάνε και την κόκα!

Ο 33άρης μπάτσος – ειδικός φρουρός Ευθύμιος Ευθυμίου πολλάκις είχε συλληφθεί να μετακινεί ναρκωτικά.
Το προπέρσινο Ιούνη συλλαμβάνεται στο αεροδρόμιο της αττικής να νταραβερίζεται με πλαστά διαβατήρια, ναρκωτικές ουσίες και παράνομη μεταφορά ανθρώπων. Του ρίχνουν 25 μηνάκια, ασκεί έφεση και αφήνεται ελεύθερος.

Τίθεται σε διαθεσιμότητα ενώ το ερώτημα της απόταξης στο Πρωτοβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο Αστυφυλάκων – Ειδικών Φρουρών ακόμα και σήμερα ...εκκρεμεί.
Το φετινό Ιανουάριο συλλαμβάνεται πιο βόρεια, στην επαρχιακή οδό Κρυσταλλοπηγής-Καστοριάς να μεταφέρει ναρκωτικά. Προφυλακίζεται και σε λίγο αφήνεται ελεύθερος με περιοριστικούς.
Χθες, ερχόμενος από ...Βενεζουέλα, ξανασυλλαμβάνεται στο αεροδρόμιο της Φρανκφούρτης να μεταφέρει 5,5 κιλά κόκας(!).
Άντε βρε! για να δούμε... την επόμενη φορά –αναλογικά– θα πρέπει να οδηγεί ...φορτηγό γεμάτο με ναρκωτικά.
Πάντως αμετανόητος ο ναρκέμπορος, όπως όλοι οι εχθροί του ανθρώπινου γένους.

Πέμπτη 26 Νοεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Πυρπολούνται τρία οχήματα της ΔΕΗ στο Βαρδάρη.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Σύμφωνα με μαρτυρίες, δύο άτομα του επιτέθηκαν μπροστά στην πόρτα του σπιτιού του, και αφού τον προσφώνησαν με τ' όνομά του αρκετές φορές, τον πυροβόλησαν πολλές φορές στο στήθος. Ο Mijail δούλευε σε τηλεοπτική εκπομπή μαζί με τον πατέρα του, Victor, παλιό Βολιβιανό μαχητή και πρώην αντιπρόσωπο του Νομοθετικού Συμβουλίου της περιοχής.

Παρασκευή 27 Νοεμβρίου
Πυρπολείται τράπεζα στο Γέρακα. Την ευθύνη αναλαμβάνουν οι «Επαναστάτες Αναρχικοί».

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Πορεία αλληλεγγύης στον Ηλία Νικολάου καλείται στην Καμάρα από διάφορες καταλήψεις.

Σάββατο 28 Νοεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Συγκέντρωση αλληλεγγύης στον Η. Νικολάου πραγματοποιείται στην Καμάρα.

μπλοκάρει τη ρίψη ρουκετών προς το Ισραήλ, εκτός αν όλες οι οργανώσεις συμφωνήσουν κάτι τέτοιο! Η δήλωση αυτή έρχεται μετά την ανακοίνωση από τις Ταξιαρχίες Κασάμ ότι θα σταματήσουν προσωρινά τις ρίψεις ρουκετών.

Τρίτη 24 Νοεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Πυρπολείται αυτοκίνητο εταιρίας σεκιούριτι στην περιοχή Χαριλάου.

Ηρωίνη στις φυλακές Κορυδαλλού; Μπα! Δεν το πιστεύω...
Σήμερα Τρίτη, στις δυόμισι το μεσημέρι, πεθαίνει από ναρκωτικά (υπερβολική χρήση), στις φυλακές Κορυδαλλού κρατούμενος της Β΄ πτέρυγας.
Όταν βρέθηκε στο λεγόμενο ...νοσοκομείο των φυλακών ήταν ήδη νεκρός, ενώ μαζί του σε κωματώδη κατάσταση –αλλά ζωντανοί– μεταφέρονται και οι δύο συγκρατούμενοί του .
Οι αποκαλύψεις έρχονται πολύ αργότερα, όταν αφού κατάφεραν να συνέλθουν, δηλώνουν ότι από χθες το απόγευμα κάνουν

[...] Άλλωστε, είναι κοινό μυστικό πως με την νάρκωση επιχειρείται να καταπνιγεί κάθε δυνατότητα εξέγερσης. Χαρακτηριστικά, μετά την εξέγερση στις φυλακές το 1990 και την γνωστή αποτροπή της γενικότερης σύρραξης με το κράτος, από τους επιτήδειους στη χειραγώγηση, οι φυλακές και ιδιαίτερα ο Κορυδαλλός μετατράπηκαν σε ένα ωκεανό από ναρκωτικές ουσίες όπου ο καθένας μπορούσε και μπορεί να κολυμπήσει». [...] (από κείμενο της Συσπείρωσης Αναρχικών)

Τετάρτη 25 Νοεμβρίου
Μπάτσοι πουλάνε την ηρωίνη!
Μπάτσοι πουλάνε και την κόκα!

Ο 33άρης μπάτσος – ειδικός φρουρός Ευθύμιος Ευθυμίου πολλάκις είχε συλληφθεί να μετακινεί ναρκωτικά.
Το προπέρσινο Ιούνη συλλαμβάνεται στο αεροδρόμιο της αττικής να νταραβερίζεται με πλαστά διαβατήρια, ναρκωτικές ουσίες και παράνομη μεταφορά ανθρώπων. Του ρίχνουν 25 μηνάκια, ασκεί έφεση και αφήνεται ελεύθερος.

...ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ

Συσπείρωση Αναρχικών και συντρόφισσες/οι,
Αναρχική Ομάδα ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ,
Αναρχικός πυρήνας Χαλκίδας

Τίθεται σε διαθεσιμότητα ενώ το ερώτημα της απόταξης στο Πρωτοβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο Αστυφυλάκων – Ειδικών Φρουρών ακόμα και σήμερα ...εκκρεμεί.
Το φετινό Ιανουάριο συλλαμβάνεται πιο βόρεια, στην επαρχιακή οδό Κρυσταλλοπηγής-Καστοριάς να μεταφέρει ναρκωτικά. Προφυλακίζεται και σε λίγο αφήνεται ελεύθερος με περιοριστικούς.
Χθες, ερχόμενος από ...Βενεζουέλα, ξανασυλλαμβάνεται στο αεροδρόμιο της Φρανκφούρτης να μεταφέρει 5,5 κιλά κόκας(!).
Άντε βρε! για να δούμε... την επόμενη φορά –αναλογικά– θα πρέπει να οδηγεί ...φορτηγό γεμάτο με ναρκωτικά.
Πάντως αμετανόητος ο ναρκέμπορος, όπως όλοι οι εχθροί του ανθρώπινου γένους.

Πέμπτη 26 Νοεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Πυρπολούνται τρία οχήματα της ΔΕΗ στο Βαρδάρη.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Προβολή και ενημέρωση για την υπόθεση του Ηλία Νικολάου γίνεται στην κατάληψη Terra Incognita.

ΑΘΗΝΑ
Εμπρησμός γίνεται στο γραφείο του υφυπουργού δικαιοσύνης Α. Κατσιφάρα στην οδό Θεμιστοκλέους.

ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑ
Το πρωί δολοφονείται ο 24χρονος Mijail Martinez στην πόλη Barquisimeto, της πολιτείας Lara. Ήταν εικονολήπτης και αγωνιστής με την Επιτροπή Θυμάτων Ενάντια στην Ατιμωρησία (CCVI-Lara στα Ισπανικά).
Σύμφωνα με μαρτυρίες, δύο άτομα που επιτέθηκαν μπροστά στην πόρτα του σπιτιού του, και αφού τον προσφώνησαν με τ' όνομά του αρκετές φορές, τον πυροβόλησαν πολλές φορές στο στήθος. Ο Mijail δούλευε σε τηλεοπτική εκπομπή μαζί με τον πατέρα του, Victor, παλιό Βολιβιανό μαχητή και πρώην αντιπρόσωπο του Νομοθετικού Συμβουλίου της περιοχής.

Παρασκευή 27 Νοεμβρίου
Πυρπολείται τράπεζα στο Γέρακα. Την ευθύνη αναλαμβάνουν οι «Επαναστάτες Αναρχικοί».

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Πορεία αλληλεγγύης στον Ηλία Νικολάου καλείται στην Καμάρα από διάφορες καταλήψεις.

Σάββατο 28 Νοεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Συγκέντρωση αλληλεγγύης στον Η. Νικολάου πραγματοποιείται στην Καμάρα.

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

τα λέμε στο επόμενο φύλλο

Να είστε όλοι και όλες καλά!

Κύκλος Σύνταξης

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ · ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ · ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Στη Γερμανία «αποκαλύφθηκε» ότι το Σεπτέμβριο που μας πέρασε γερμανοί βομβάρδισαν αμάχους και σκότωσαν δεκάδες άτομα στην επαρχία Κουντούζ. Μάλιστα ο στρατός συγκάλυψε πληροφορίες που είχαν τότε δει το φως της δημοσιότητας, με αποτέλεσμα πριν από λίγες μέρες να παραιτηθεί ο αρχηγός του γερμανικού επιτελείου στρατού. Την ίδια ώρα, η επαρχία Κουντούζ βρίσκεται σχεδόν ολόκληρη στα χέρια των ανταρτών.
Αν προσπαθήσουμε να βγάλουμε κάποια συμπεράσματα από τις ειδήσεις των τελευταίων μηνών εκείνο που θα βγεί αβίαστα είναι πως σε τουλάχιστον 30 επαρχίες του Αφγανιστάν οι μάχες, οι επιθέσεις αυτοκτονίας και οι ενέδρες σε κυβερνητικές και κατοχικές δυνάμεις αναδεικνύουν έναν πεδίο πολέμου όπου οι απώλειες των κυβερνητικών και των εισβολέων είναι μεγάλες.
Κι όλα αυτά καθώς συμπληρώνονται οκτώ χρόνια από την εισβολή των ανερικανο-ΝΑΤΟικών δυνάμεων στο Αφγανιστάν...

Επαρχία Badakhshan
18-11: Γίνεται επίθεση στο αρχηγείο της περιφέρειας Γιαφτάι Παχίν. **22-11:** Πραγ-

Επαρχία Balkh
28-10: Γίνεται επίθεση στο αρχηγείο της περιφέρειας Ντουλάτ Αμπάντ. **3-11:** Σκοτώνονται τρεις Αφγανοί στρατιώτες που πέφτουν σε ενέδρα αναρτών. **5-11:** Σκοτώνονται έξη μπάτσοι σε δύο επιχειρήσεις των ανταρτών.

Επαρχία Farah
29-10: Σκοτώνονται πάνω από 30 κατοχικοί και Αφγανοί συνεργάτες τους, όταν προσπαθούν να εισέλθουν σε παγιδευμένο σπίτι. Από τις **30-10 ως τις 21-11** σκοτώνονται επτά ΝΑΤΟικοί, δύο Αφγανοί στρατιώτες και 13 μπάτσοι, σε πέντε επιχειρήσεις των ανταρτών.

Επαρχία Faryab
28-10: Αιχμαλωτίζονται 4 Αφγανοί στρατιώτες. **30-10:** Σκοτώνεται ένας μπάτσος μετά από έκρηξη βόμβας στην περιφέρεια Σερίν. Άγριες μάχες διεξάγονται στην περιφέρεια Σαγιάντ. **20-11:** πραγματοποιούνται επιθέσεις σε αστυνομικά φυλάκια και περιπόλους. Δεν έχουν γνωστοποιηθεί απώλειες.

Επαρχία Ghazni
Από τις 29-10 ως τις 21-11, σε οκτώ επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται τέσσερις πολωνοί, τρεις Αφγανοί στρατιώτες, και επτά μπάτσοι. Επίσης στήνεται ενέδρα σε κομβόι του υπουργείου εσωτερικών με άγνωστες απώλειες.

Επαρχία Ghor
2-10: Εκτελούνται με την κατηγορία της κατασκοπείας τοπικός αξιωματούχος και ένας μπάτσος. **3-10:** Καταλαμβάνεται αστυνομικό τμήμα στην περιφέρεια Σεράκ.

Επαρχία Helmand
Από τις 27-10 έως τις 22-11, σε 38 επιχει-

Επαρχία Kandahar
28-10: Ανατινάζονται στρατιωτικά άρματα σε διάφορες περιφέρειες. Από τις **30-10 ως τις 22-11** σκοτώνονται 28 ΝΑΤΟικοί, 12 μπάτσοι, τρεις καναδοί, πέντε βρετανοί και 49 Αφγανοί στρατιώτες, σε 18 διαφορετικές επιθέσεις των ανταρτών. Επίσης, σκοτώνεται ο διευθυντής των φυλακών και ανατινάζονται δύο καναδικά άρματα.

Επαρχία Kapisa
15-11: Ολοήμερες σφοδρές μάχες γίνονται σε διάφορες περιοχές της επαρχίας με άγνωστες απώλειες. **19-11:** Σφοδρές μάχες που διαρκούν όλη την ημέρα συνάπτονται ανάμεσα σε Γάλλους κατοχικούς και αντάρτες.

Επαρχία Khost
Από τις 28-10 έως τις 21-11 σκοτώνονται 27 αμερικανοί, επτά Αφγανοί στρατιώτες,

έξη ινδοί μηχανικοί, 11 μπάτσοι, έξη επιβαίνοντες αμερικανού άρματος και ένας άμαχος, σε 10 επιχειρήσεις των ανταρτών. Επίσης, γίνεται επίθεση σε αστυνομικό τμήμα της περιφέρειας Γιακουμπί ενώ ρουκέτες «προσγειώνονται» σε αμερικανική βάση.

Επαρχία Kunar
27-10: Γίνεται επίθεση σε αστυνομικό φυλάκιο. **1-11:** Πραγματοποιείται επίθεση με

Επαρχία Nemroz
31-10: Μπάτσοι δέχονται επίθεση με χειροβομβίδες, με αποτέλεσμα να σκοτωθεί ένας απ' αυτούς. Από τις **1-11 ως τις 20-11** σκοτώνονται 24 Αφγανοί στρατιώτες και οκτώ μπάτσοι, σε τέσσερις επιχειρήσεις των ανταρτών.

Επαρχία Paktia
Από τις 29-10 ως τις 22-11 καταστρέφεται ένα στρατιωτικό όχημα, τρία ΝΑΤΟικά άρματα και σκοτώνονται 12 Αφγανοί στρατιώτες, επτά μπάτσοι και 23 αμερικανοί, σε 12 επιχειρήσεις των ανταρτών. Επίσης, ρουκέτες πέφτουν σε κέντρο εκπαίδευσης μπάτσων.

Επαρχία Paktika
Από τις 27-10 ως τις 21-11 σκοτώνονται 40 Αφγανοί στρατιώτες, 10 μπάτσοι και 11 κατοχικοί, σε έξη επιχειρήσεις των ανταρτών. **28-10:** Εκτοξεύονται όλμοι στο αρχηγείο της περιφέρειας Σάρα Ρόζα.

Επαρχία Parwan
13-11: Σκοτώνεται ένας ανώτερος αξιωματικός της αστυνομίας μετά από έκρηξη βόμβας.

Επαρχία Takhar
7-11: Σκοτώνονται τρεις μπάτσοι ύστερα από επίθεση σε φυλάκιο. **20-11:** Σκοτώνονται 10 μπάτσοι σε δύο εκρήξεις.

Επαρχία Uruzgan
28-10: Ανατινάζεται στρατιωτικό όχημα και πέφτουν ρουκέτες στο αρχηγείο στην περιφέρεια Κας Ουρουζγκάν. **29-10:** Σκοτώνονται τέσσερις μπάτσοι ύστερα από επίθεση εναντίον φυλακίου. **31-10:** Μετά από ενέδρα των ανταρτών, αμερικανοί βομβαρδίζουν την περιοχή Φολ Μπαγκ και δολοφονούν οκτώ αμάχους. **3-11:** Σκοτώνονται εννέα ΝΑΤΟικοί σε ενέδρα. **13-11:** Ανατινάζονται δύο ΝΑΤΟικά τανκ και σκοτώνονται ό-

ΑΝ

Στη Γερμανία «αποκαλύφθηκε» ότι το Σεπτέμβριο που μας πέρασε γερμανοί βομβάρδισαν αμάχους και σκότωσαν δεκάδες άτομα στην επαρχία Κουντούζ. Μάλιστα ο στρατός συγκάλυψε πληροφορίες που είχαν τότε δει το φως της δημοσιότητας, με αποτέλεσμα πριν από λίγες μέρες να παραιτηθεί ο αρχηγός του γερμανικού επιτελείου στρατού. Την ίδια ώρα, η επαρχία Κουντούζ βρίσκεται σχεδόν ολόκληρη στα χέρια των ανταρτών.
Αν προσπαθήσουμε να βγάλουμε κάποια συμπεράσματα από τις ειδήσεις των τελευταίων μηνών εκείνο που θα βγεί αβίαστα είναι πως σε τουλάχιστον 30 επαρχίες του Αφγανιστάν οι μάχες, οι επιθέσεις αυτοκτονίας και οι ενέδρες σε κυβερνητικές και κατοχικές δυνάμεις αναδεικνύουν έναν πεδίο πολέμου όπου οι απώλειες των κυβερνητικών και των εισβολέων είναι μεγάλες.
Κι όλα αυτά καθώς συμπληρώνονται οκτώ χρόνια από την εισβολή των ανερικανο-ΝΑΤΟικών δυνάμεων στο Αφγανιστάν...

Επαρχία Badakhshan
18-11: Γίνεται επίθεση στο αρχηγείο της περιφέρειας Γιαφτάι Παχίν. **22-11:** Πραγματοποιείται επίθεση ανταρτών σε αστυνομικό φυλάκιο.

Επαρχία Badghis
31-10: Παραδίδονται στους αντάρτες τρεις στρατιωτικοί διοικητές με 30 στρατιώτες και οπλισμό. **4-11:** Τέσσερις αμερικανοί σκοτώνονται. **6-11:** Σφοδρές μάχες διεξάγονται σε ολόκληρη την επαρχία, στις οποίες σκοτώνονται 37 ΝΑΤΟικοί και 43 Αφγανοί στρατιώτες.

Επαρχία Baghlan
29-10: Σκοτώνονται εννέα μέλη των κατοχικών δυνάμεων μετά από επίθεση ανταρτών σε κομβόι, στην περιφέρεια Μαρκάζι. **13-11:** Καταστρέφεται ένα άρμα ύστερα από ενέδρα στην περιοχή Αντάρ Αάμπ. **18-11:** Σκοτώνονται 10 κατοχικοί και ντόπιοι συνεργάτες τους κατά τη διάρκεια μάχης στην περιοχή Σερ-ε-Γιαντίντ.

γάτες τους, όταν προσπαθούν να εισέλθουν σε παγιδευμένο σπίτι. Από τις **30-10 ως τις 21-11** σκοτώνονται επτά ΝΑΤΟικοί, δύο Αφγανοί στρατιώτες και 13 μπάτσοι, σε πέντε επιχειρήσεις των ανταρτών.

Επαρχία Faryab
28-10: Αιχμαλωτίζονται 4 Αφγανοί στρατιώτες. **30-10:** Σκοτώνεται ένας μπάτσος μετά από έκρηξη βόμβας στην περιφέρεια Σερίν. Άγριες μάχες διεξάγονται στην περιφέρεια Σαγιάντ. **20-11:** πραγματοποιούνται επιθέσεις σε αστυνομικά φυλάκια και περιπόλους. Δεν έχουν γνωστοποιηθεί απώλειες.

Επαρχία Ghazni
Από τις 29-10 ως τις 21-11, σε οκτώ επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται τέσσερις πολωνοί, τρεις Αφγανοί στρατιώτες, και επτά μπάτσοι. Επίσης στήνεται ενέδρα σε κομβόι του υπουργείου εσωτερικών με άγνωστες απώλειες.

Επαρχία Ghor
2-10: Εκτελούνται με την κατηγορία της κατασκοπείας τοπικός αξιωματούχος και ένας μπάτσος. **3-10:** Καταλαμβάνεται αστυνομικό τμήμα στην περιφέρεια Σεράκ.

Επαρχία Helmand
Από τις 27-10 έως τις 22-11, σε 38 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 48 βρετανοί, 10 μπάτσοι, 56 Αφγανοί στρατιώτες τρεις αντάρτες και οι επιβαίνοντες τεσσάρων στρατιωτικών τζιπ.

Επαρχία Herat
Από τις 30-10 ως τις 20-11 σκοτώνονται 9 Αφγανοί στρατιώτες και 17 μπάτσοι, σε έξη επιχειρήσεις των ανταρτών. Στις **13-11** οι αμερικανοί δολοφονούν 11 γυναικόπαιδα, βομβαρδίζοντας το χωριό Μπαχτ Αμπάντ.

Επαρχία Jaozjan
2-11: Σκοτώνεται πράκτορας των υπηρεσιών ασφαλείας. **21-11:** Σκοτώνεται στρατιωτικός διοικητής.

Επαρχία Kabul
28-10: Τρεις μαχητές πραγματοποιούν επίθεση αυτοκτονίας εναντίον της UNAMA (Αποστολή βοήθειας του ΟΗΕ) στην καρδιά της Καμπούλ και σκοτώνονται πολλά άτο-

σε διάφορες περιοχές της επαρχίας με άγνωστες απώλειες. **19-11:** Σφοδρές μάχες που διαρκούν όλη την ημέρα συνάπτονται ανάμεσα σε Γάλλους κατοχικούς και αντάρτες.

Επαρχία Khost
Από τις 28-10 έως τις 21-11 σκοτώνονται 27 αμερικανοί, επτά Αφγανοί στρατιώτες,

έξη ινδοί μηχανικοί, 11 μπάτσοι, έξη επιβαίνοντες αμερικανού άρματος και ένας άμαχος, σε 10 επιχειρήσεις των ανταρτών. Επίσης, γίνεται επίθεση σε αστυνομικό τμήμα της περιφέρειας Γιακουμπί ενώ ρουκέτες «προσγειώνονται» σε αμερικανική βάση.

Επαρχία Kunar
27-10: Γίνεται επίθεση σε αστυνομικό φυλάκιο. **1-11:** Πραγματοποιείται επίθεση με ρουκέτες σε αμερικανικό κομβόι. **18-11:** Σκοτώνονται πέντε αμερικανοί σε ενέδρα στην περιφέρεια Ναράνγκ.

Επαρχία Kunduz
2-11: Σκοτώνονται πέντε γερμανοί κατοχικοί, ενώ στις **6-11** σκοτώνονται οι επιβαίνοντες ενός στρατιωτικού τζιπ. **15- 11:** Αντάρτες βάλλουν κατά του ελικοπτέρου που μεταφέρει το γερμανό υπουργό άμυνας που επισκέπτεται την επαρχία. **16-11:** Νεκροί πέφτουν, μετά από ενέδρα ανταρτών, 13 Αφγανοί στρατιώτες.

Επαρχία Laghman
28-10: Στήνεται ενέδρα σε κατοχικούς, οι οποίοι, αργότερα, σε αντίποινα βομβαρδίζουν το χωριό Σανγκάρτο, σκοτώνοντας αμάχους. **2-11:** Ανατινάζεται αμερικανικό άρμα και σκοτώνονται έξη επιβαίνοντες. **10-11:** Γίνεται επίθεση στο αρχηγείο της περι-

τιώτες, επτά μπάτσοι και 23 αμερικανοί, σε 12 επιχειρήσεις των ανταρτών. Επίσης, ρουκέτες πέφτουν σε κέντρο εκπαίδευσης μπάτσων.

Επαρχία Paktika
Από τις 27-10 ως τις 21-11 σκοτώνονται 40 Αφγανοί στρατιώτες, 10 μπάτσοι και 11 κατοχικοί, σε έξη επιχειρήσεις των ανταρτών. **28-10:** Εκτοξεύονται όλμοι στο αρχηγείο της περιφέρειας Σάρα Ρόζα.

Επαρχία Parwan
13-11: Σκοτώνεται ένας ανώτερος αξιωματικός της αστυνομίας μετά από έκρηξη βόμβας.

Επαρχία Takhar
7-11: Σκοτώνονται τρεις μπάτσοι ύστερα από επίθεση σε φυλάκιο. **20-11:** Σκοτώνονται 10 μπάτσοι σε δύο εκρήξεις.

Επαρχία Uruzgan
28-10: Ανατινάζεται στρατιωτικό όχημα και πέφτουν ρουκέτες στο αρχηγείο στην περιφέρεια Κας Ουρουζγκάν. **29-10:** Σκοτώνονται τέσσερις μπάτσοι ύστερα από επίθεση εναντίον φυλακίου. **31-10:** Μετά από ενέδρα των ανταρτών, αμερικανοί βομβαρδίζουν την περιοχή Φολ Μπαγκ και δολοφονούν οκτώ αμάχους. **3-11:** Σκοτώνονται εννέα ΝΑΤΟικοί σε ενέδρα. **13-11:** Ανατινάζονται δύο ΝΑΤΟικά τανκ και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. **19-11:** Ο μαχητής Αμπντουλά ανατινάζεται στο κτίριο του Συμβουλίου Ασφαλείας και σκοτώνει 27 στρατιώτες.

Επαρχία Wardak
Από τις 29-10 έως τις 16-11 σκοτώνονται 21 ΝΑΤΟικοί και 18 Αφγανοί στρατιώτες, σε πέντε επιχειρήσεις των ανταρτών.

Επαρχία Zabul
Από τις 30-10 ως τις 21-11 σκοτώνονται 51 Αφγανοί στρατιώτες και 22 κατοχικοί, σε εννέα επιχειρήσεις των ανταρτών. **19-11:** Ο μαχητής Μοχάμαντ Χασίμ ανατινάζεται με ένα όχημα Τογιότα Σερφ δίπλα σε κατοχικό κομβόι και σκοτώνει 22 ΝΑΤΟικούς.

χίες του Αφγανιστάν οι μάχες, οι επιθέσεις αυτοκτονίας και οι ενέδρες σε κυβερνητικές και κατοχικές δυνάμεις αναδεικνύουν έναν πεδίο πολέμου όπου οι απώλειες των κυβερνητικών και των εισβολέων είναι μεγάλες.
Κι όλα αυτά καθώς συμπληρώνονται οκτώ χρόνια από την εισβολή των αμερικανο-ΝΑΤΟικών δυνάμεων στο Αφγανιστάν...

Επαρχία Badakhshan
18-11: Γίνεται επίθεση στο αρχηγείο της περιφέρειας Γιαφτάι Παχίν. **22-11:** Πραγματοποιείται επίθεση ανταρτών σε αστυνομικό φυλάκιο.

Επαρχία Badghis
31-10: Παραδίδονται στους αντάρτες τρεις στρατιωτικοί διοικητές με 30 στρατιώτες και οπλισμό. **4-11:** Τέσσερις αμερικανοί σκοτώνονται. **6-11:** Σφοδρές μάχες διεξάγονται σε ολόκληρη την επαρχία, στις οποίες σκοτώνονται 37 ΝΑΤΟικοί και 43 Αφγανοί στρατιώτες.

Επαρχία Baghlan
29-10: Σκοτώνονται εννέα μέλη των κατοχικών δυνάμεων μετά από επίθεση ανταρτών σε κομβόι, στην περιφέρεια Μαρκάζι. **13-11:** Καταστρέφεται ένα άρμα ύστερα από ενέδρα στην περιοχή Αντάρ Αάμπ. **18-11:** Σκοτώνονται 10 κατοχικοί και ντόπιοι συνεργάτες τους κατά τη διάρκεια μάχης στην περιοχή Σερ-ε-Γιαντίντ.

σερις πολωνοί, τρεις Αφγανοί στρατιώτες, και επτά μπάτσοι. Επίσης στήνεται ενέδρα σε κομβόι του υπουργείου εσωτερικών με άγνωστες απώλειες.

Επαρχία Ghor
2-10: Εκτελούνται με την κατηγορία της κατασκοπείας τοπικός αξιωματούχος και ένας μπάτσος. **3-10:** Καταλαμβάνεται αστυνομικό τμήμα στην περιφέρεια Σεράκ.

Επαρχία Helmand
Από τις 27-10 έως τις 22-11, σε 38 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 48 βρετανοί, 10 μπάτσοι, 56 Αφγανοί στρατιώτες τρεις αντάρτες και οι επιβαίνοντες τεσσάρων στρατιωτικών τζιπ.

Επαρχία Herat
Από τις 30-10 ως τις 20-11 σκοτώνονται 9 Αφγανοί στρατιώτες και 17 μπάτσοι, σε έξη επιχειρήσεις των ανταρτών. Στις **13-11** οι αμερικανοί δολοφονούν 11 γυναικόπαιδα, βομβαρδίζοντας το χωριό Μπαχτ Αμπάντ.

Επαρχία Jaozjan
2-11: Σκοτώνεται πράκτορας των υπηρεσιών ασφαλείας. **21-11:** Σκοτώνεται στρατιωτικός διοικητής.

Επαρχία Kabul
28-10: Τρεις μαχητές πραγματοποιούν επίθεση αυτοκτονίας εναντίον της UNAMA (Αποστολή βοήθειας του ΟΗΕ) στην καρδιά της Καμπούλ και σκοτώνονται πολλά άτομα. Η επίθεση έρχεται λίγο μετά την ανακοίνωση του Ισλαμικού Εμιράτου του Αφγανιστάν που καλεί σε σαμποτάρισμα των εκλογών. Άλλοι μαχητές επιτίθενται με ρουκέτες στο ξενοδοχείο Serena, σκοτώνοντας πολλούς ξένους αξιωματούχους που διαμένουν σ' αυτό. **1-11:** Σκοτώνονται έξη μπάτσοι μετά από έκρηξη βόμβας. **5-11:** Έκρηξη σκοτώνει πέντε πράκτορες των υπηρεσιών ασφαλείας. **13-11:** Μαχητής ανατινάζεται δίπλα σε αμερικανικό κομβόι σκοτώνοντας 20 αμερικανούς. **19-11:** Ρουκέτες πλήττουν το διεθνές αεροδρόμιο της πρωτεύουσας.

έξη ινδοί μηχανικοί, 11 μπάτσοι, έξη επιβαίνοντες αμερικανού άρματος και ένας άμαχος, σε 10 επιχειρήσεις των ανταρτών. Επίσης, γίνεται επίθεση σε αστυνομικό τμήμα της περιφέρειας Γιακουμπί ενώ ρουκέτες «προσγειώνονται» σε αμερικανική βάση.

Επαρχία Kunar
27-10: Γίνεται επίθεση σε αστυνομικό φυλάκιο. **1-11:** Πραγματοποιείται επίθεση με ρουκέτες σε αμερικανικό κομβόι. **18-11:** Σκοτώνονται πέντε αμερικανοί σε ενέδρα στην περιφέρεια Ναράνγκ.

Επαρχία Kunduz
2-11: Σκοτώνονται πέντε γερμανοί κατοχικοί, ενώ στις **6-11** σκοτώνονται οι επιβαίνοντες ενός στρατιωτικού τζιπ. **15- 11:** Αντάρτες βάλλουν κατά του ελικοπτέρου που μεταφέρει το γερμανό υπουργό άμυνας που επισκέπτεται την επαρχία. **16-11:** Νεκροί πέφτουν, μετά από ενέδρα ανταρτών, 13 Αφγανοί στρατιώτες.

Επαρχία Laghman
28-10: Στήνεται ενέδρα σε κατοχικούς, οι οποίοι, αργότερα, σε αντίποινα βομβαρδίζουν το χωριό Σανγκάρτο, σκοτώνοντας αμάχους. **2-11:** Ανατινάζεται αμερικανικό άρμα και σκοτώνονται έξη επιβαίνοντες. **10-11:** Γίνεται επίθεση στο αρχηγείο της περιφέρειας Καργκάι. **17-11:** Σκοτώνεται ο αρχηγός των Εθνικών Μαχητών.

Επαρχία Logar
3-11: Σκοτώνονται δύο σεκιουριτάδες στην περιοχή Ντουράνι. **15-11:** Ανατινάζεται ΝΑΤΟικό άρμα μάχης και σκοτώνονται τέσσερις επιβαίνοντες.

Επαρχία Nangarhar
Από τις 29-10 ως τις 20-11, σε έξη επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 17 Αφγανοί στρατιώτες, έξη μπάτσοι και έξη αμερικανοί.

νται 10 μπάτσοι σε δύο εκρήξεις.

Επαρχία Uruzgan
28-10: Ανατινάζεται στρατιωτικό όχημα και πέφτουν ρουκέτες στο αρχηγείο στην περιφέρεια Κας Ουρουζγκάν. **29-10:** Σκοτώνονται τέσσερις μπάτσοι ύστερα από επίθεση εναντίον φυλακίου. **31-10:** Μετά από ενέδρα των ανταρτών, αμερικανοί βομβαρδίζουν την περιοχή Φολ Μπαγκ και δολοφονούν οκτώ αμάχους. **3-11:** Σκοτώνονται εννέα ΝΑΤΟικοί σε ενέδρα. **13-11:** Ανατινάζονται δύο ΝΑΤΟικά τανκ και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. **19-11:** Ο μαχητής Αμπντουλά ανατινάζεται στο κτίριο του Συμβουλίου Ασφαλείας και σκοτώνει 27 στρατιώτες.

Επαρχία Wardak
Από τις 29-10 έως τις 16-11 σκοτώνονται 21 ΝΑΤΟικοί και 18 Αφγανοί στρατιώτες, σε πέντε επιχειρήσεις των ανταρτών.

Επαρχία Zabul
Από τις 30-10 ως τις 21-11 σκοτώνονται 51 Αφγανοί στρατιώτες και 22 κατοχικοί, σε εννέα επιχειρήσεις των ανταρτών. **19-11:** Ο μαχητής Μοχάμαντ Χασίμ ανατινάζεται με ένα όχημα Τογιότα Σερφ δίπλα σε κατοχικό κομβόι και σκοτώνει 22 ΝΑΤΟικούς.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ

ΙΡΑΚ

26-10 - Βαγδάτη. Πραγματοποιούνται επιθέσεις στο υπουργείο δικαιοσύνης και στο επαρχιακό συμβούλιο στο κέντρο της πρωτεύουσας. Την ευθύνη αναλαμβάνει η οργάνωση «Ισλαμικό Εμιράτο στο Ιράκ» της αλ-Κάιντα.

28-10 - Επαρχία Μπαμπίλ. Χίλλα. Τέσσερα βλήματα όλμου πλήττουν το αμερικανικό προξενείο που στεγάζεται στο ξενοδοχείο Μπαμπίλ.

29-10 - Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Αντάρτης ανατινάζει το φορτωμένο με εκρηκτικά αυτοκίνητο που οδηγεί δίπλα από όχημα αμερικανικής περιπόλου στο κέντρο της πόλης. Δεν υπάρχουν πληροφορίες για τις απώλειες των κατοχικών για λόγους ψυχολογικής στήριξής τους...

2-11 - Επαρχία Ντι Καρ. Ανατολική Νασιρίγια. Βόμβα σκάει στο πέρασμα κομβόι αμερικανικών οχημάτων από το προάστιο Σεντιναγίτ. Από την έκρηξη καταστρέφεται συνοδευτικό περιπολικό της ιρακινής αστυνομίας.

- Επαρχία Σαλαχουντίν.

όλμου χτυπούν την αμερικανική βάση που βρίσκεται κοντά στο διεθνές αεροδρόμιο της πρωτεύουσας. Σκοτώνονται δύο αμερικανοί στρατιώτες και τραυματίζονται άλλοι πέντε. Σε άλλο σημείο, στη συνοικία Καντράα, βόμβα εκρήγνυται στο πέρασμα περιπόλου της ιρακινής αστυνομίας, τραυματίζοντας δύο μπάτσους.

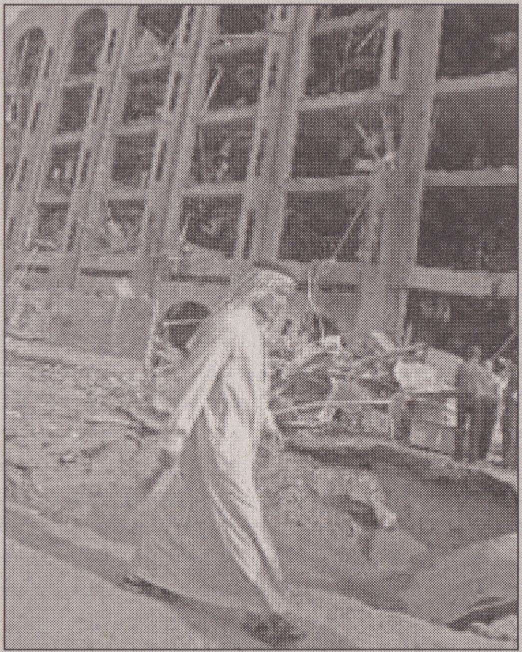
- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Περίπολος ιρακινών μπάτσων πέφτει σε βόμβα στην δυτική περιοχή Ρατζμ Χαντίν. Σκοτώνεται ένας αξιωματικός και τραυματίζονται άλλοι τρεις μπάτσοι. Εξ άλλου, στην ανατολική πόλη, αντάρτες πετούν χειροβομβίδα σε περίπολο ιρακινών μπάτσων στη συνοικία Μουθάνα και τραυματίζουν δύο από αυτούς.

- Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Ραμάντι. Μαγνητική βόμβα τοποθετημένη κάτω από το αυτοκίνητο αξιωματούχου του τμήματος ερευνών εκρήγνυται και τον σκοτώνει. Λίγο μετά ακολουθεί δεύτερη έκρηξη όπου σκοτώνονται δύο άτομα και τραυματίζονται έξι, μεταξύ τους και αρκετοί μπάτσοι.

το θάνατο δύο πιλότων ελικοπτέρου τους από συντριβή του σε «ανώμαλη προσγείωση». Αυτόπτες μάρτυρες, βέβαια, λένε ότι η αιτία ήταν μία ρουκέτα.

12-11 - Επαρχία Μπαμπίλ. Χίλλα. Πύραυλοι κατιούσα χτυπούν το αμερικανικό προξενείο που στεγάζεται στο ξενοδοχείο Μπαμπίλ. Οι καθεστωτικές δυνάμεις διε-

νεργούν ευρεία έρευνα για να ανακαλύψουν από πού ήρθαν τα κουφέτα στους εργοδότες τους.

13-11 - Βαγδάτη. Ο ταξίαρχος Γουαθά Νασράτ, διευθυντής του τμήματος οικονομικού εγκλήματος τραυματίζεται σοβαρά από πυρά ανταρτών ενώ οδηγεί το αυτοκίνητό του στη γέφυρα Τζαντιρίγια το απογευματάκι.

14-11 - Επαρχία Αλ-Ανμπάρ. Φαλλούτζα. Βόμβα εκρήγνυται τη στιγμή που περνά κομβόι αμερικανικών οχημάτων από

ρά ανταρτών ο Αζίζ Αλ Σαμαρί, σύμβουλος της ιρακινής κυβέρνησης.

19-11 - Τικρίτ. Δεκάδες βλήματα όλμου δέχεται καρτερικά η αμερικανική βάση Ανακόντα. Εννοείται ότι δεν αναφέρονται απώλειες.

22-11 - Βαγδάτη. Το σούρουπο, αντάρτες εκτελούν τον ταξίαρχο Ταλίμπ Ραντάντ, διοικητή του εγκληματολογικού τμήματος της **Καρκ**, στη νότια συνοικία **Σεντίγια**. Σε άλλο σημείο της πρωτεύουσας, στη βορειοανατολική συνοικία Ουρ, αμερικανική περίπολος δέχεται επίθεση με βόμβα. Καταστρέφεται ένα όχημα.

- Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Αυτοκίνητοβόμβα εκρήγνυται σε αγορά στην πόλη **Γκάρμα**, βόρεια της **Φαλλούτζα**. Σκοτώνονται επτά άτομα, ανάμεσά τους και τέσσερεις μπάτσοι, ενώ τραυματίζονται άλλα πέντε άτομα. Εξ άλλου, ιρακινοί μπάτσοι που επανδρώνουν σημείο ελέγχου στην πόλη Αλ Καέμ, δυτικά του Ραμάντι, ανοίγουν πυρ εναντίον αντάρτη καμικάζι, που επιβαίνει σε αυτοκίνητο φορτωμένο με εκρηκτικά. Τραυματίζονται δύο μπάτσοι.

23-11 - Βαγδάτη. Αντάρτες ανοίγουν πυρ εναντίον της αυτοκινητοπομπής του πρώην πρωθυπουργού του Ιράκ, Αγιάντ Αλλάουι, στην κεντρική συνοικία Γκαιλανί. Δυστυχώς ο ίδιος δεν βρίσκεται μέσα, όμως τραυματίζονται δύο σωματοφύλακές του.

- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Βόμβα σκάει στο πέρασμα περιπόλου του ιρακινού στρατού μπροστά από το πανεπιστήμιο της πόλης. Σκοτώνεται ένας αξιωματικός και τραυματίζεται ένα άτομο.

- Κιρκούκ. Ο αρχηγός της αστυνομίας της Ρατζίμ Άουα γλυτώνει από απόπειρα εναντίον του, όταν βόμβα εκρήγνυται στο πέρασμα της αυτοκινητοπομπής του. Ακόμη, στα νότια της πόλης, βόμβα έχει στόχο το όχημα του αρχηγού των εγκληματολογικών ερευνών στο Κιρκούκ, συνταγμα-

ΡΑΚ

26-10 - Βαγδάτη. Πραγματοποιούνται επιθέσεις στο υπουργείο δικαιοσύνης και στο επαρχιακό συμβούλιο στο κέντρο της πρωτεύουσας. Την ευθύνη αναλαμβάνει η οργάνωση «Ισλαμικό Εμιράτο στο Ιράκ» της αλ-Κάιντα.

28-10 - Επαρχία Μπαμπίλ. Χίλλα. Τέσσερα βλήματα όλμου πλήττουν το αμερικανικό προξενείο που στεγάζεται στο ξενοδοχείο Μπαμπίλ.

29-10 - Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Αντάρτης ανατινάζει το φορτωμένο με εκρηκτικά αυτοκίνητο που οδηγεί δίπλα από όχημα αμερικανικής περιπόλου στο κέντρο της πόλης. Δεν υπάρχουν πληροφορίες για τις απώλειες των κατοχικών για λόγους ψυχολογικής στήριξής τους…

2-11 - Επαρχία Ντι Καρ. Ανατολική Νασιρίγια. Βόμβα σκάει στο πέρασμα κομβόι αμερικανικών οχημάτων από το προάστιο Σενταναγίτ. Από την έκρηξη καταστρέφεται ένα συνοδευτικό περιπολικό της ιρακινής αστυνομίας.
- Επαρχία Σαλαχουντίν. Νότιο Τικρίτ. Κάμποσα βλήματα όλμου πέφτουν στο αρχηγείο των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων που βρίσκεται στην αεροπορική βάση αλ Μπακρ στο προάστιο Μπάλαντ.

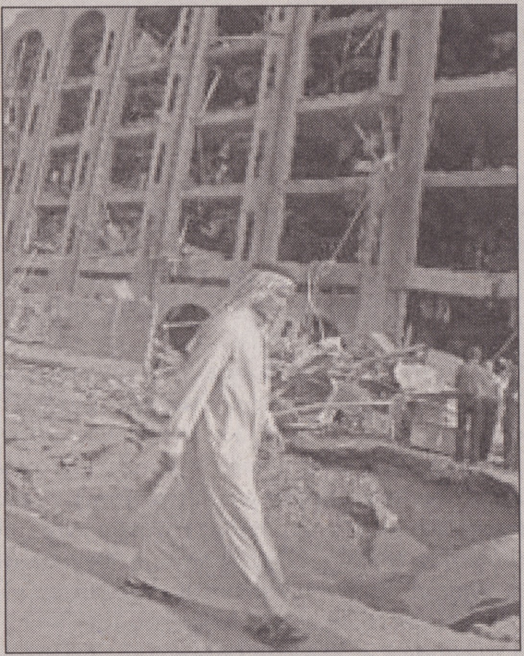
3-11 - Βαγδάτη. Κατά τις 10, λίγο μετά το βραδινό φαγητό, πέντε βλήματα όλμου πλήττουν το αεροδρόμιο της πρωτεύουσας.
- Επαρχία Ανμπάρ. Βόρεια Μπακούμπα. Περίπολος της ιρακινής αστυνομίας πέφτει σε βόμβα στην περιοχή αλ-Ζαγκα-

ρικανοί στρατιώτες και τραυματίζονται άλλοι πέντε. Σε άλλο σημείο, στη συνοικία Καντράα, βόμβα εκρήγνυται στο πέρασμα περιπόλου της ιρακινής αστυνομίας, τραυματίζοντας δύο μπάτσους.
- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Περίπολος ιρακινών μπάτσων πέφτει σε βόμβα στην δυτική περιοχή Ρατζμ Χαντίν. Σκοτώνεται ένας αξιωματικός και τραυματίζονται άλλοι τρεις μπάτσοι. Εξ άλλου, στην ανατολική πόλη, αντάρτες πετούν χειροβομβίδα σε περίπολο ιρακινών μπάτσων στη συνοικία Μουθάνα και τραυματίζουν δύο από αυτούς.
- Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Ραμάντι. Μαγνητική βόμβα τοποθετημένη κάτω από το αυτοκίνητο αξιωματούχου του τμήματος ερευνών εκρήγνυται και τον σκοτώνει. Λίγο μετά ακολουθεί δεύτερη έκρηξη όπου σκοτώνονται δύο άτομα και τραυματίζονται έξι, μεταξύ τους και αρκετοί μπάτσοι.
- Κιρκούκ. Αργά το βράδυ, αντάρτες πυροβολούν και σκοτώνουν μέλος των σάχουα (πρώην αντάρτες που πέρασαν στην άλλη όχθη) στο νοτιοδυτικό προάστιο Ρασάντ. Σε άλλο σημείο της πόλης, στο ανατολικό προάστιο Λιλάν, οι αστυνομικές δυνάμεις ανακαλύπτουν το πτώμα ενός αξιωματικού πεσμεγκρά (κουρδικές δυνάμεις).

6-11 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Βόμβα, τοποθετημένη στην άκρη δρόμου στη δυτική συνοικία Σιφάα, σκάει στο πέρασμα

η αιτία ήταν μια ρουκέτα.

12-11 - Επαρχία Μπαμπίλ. Χίλλα. Πύραυλοι κατιούσα χτυπούν το αμερικανικό προξενείο που στεγάζεται στο ξενοδοχείο Μπαμπίλ. Οι καθεστωτικές δυνάμεις διε-

νεργούν ευρεία έρευνα για να ανακαλύψουν από πού ήρθαν τα κουφέτα στους εργοδότες τους.

13-11 - Βαγδάτη. Ο ταξίαρχος Γουαθά Νασράτ, διευθυντής του τμήματος οικονομικού εγκλήματος τραυματίζεται σοβαρά από πυρά ανταρτών ενώ οδηγεί το αυτοκίνητό του στη γέφυρα Τζαντιρίγια το απογευματάκι.

14-11 - Επαρχία Αλ-Ανμπάρ. Φαλλούτζα. Βόμβα εκρήγνυται στη στιγμή που περνά κομβόι αμερικανικών οχημάτων από τη διεθνή οδό βόρεια της πόλης. Η περιοχή αποκλείεται άμεσα για τυχόν διαφυγή πληροφοριών σχετικά με το μέγεθος των απωλειών…
- Βαγδάτη. Δύο ιρακινοί μπάτσοι, μέλη εποχούμενης περιπόλου, τραυματίζονται από έκρηξη βόμβας που έγραφε τ' όνομά τους, στη συνοικία Καρραντά, στο κέντρο της πρωτεύουσας.

16-11 - Βαγδάτη. Βόμβα, που έχει στόχο σημείο ελέγχου του ιρακινού στρατού στη συνοικία Μανσούρ, σκοτώνει δύο στρατιώ-

δέχεται καρτέρικα η αμερικανική βάση Ανακόντα. Εννοείται ότι δεν αναφέρονται απώλειες.

22-11 - Βαγδάτη. Το σούρουπο, αντάρτες εκτελούν τον ταξίαρχο Ταλίμπ Ραντάντ, διοικητή του εγκληματολογικού τμήματος της **Καρκ**, στη νότια συνοικία **Σεντίγια**. Σε άλλο σημείο της πρωτεύουσας, στη βορειοανατολική συνοικία Ουρ, αμερικανική περίπολος δέχεται επίθεση με βόμβα. Καταστρέφεται ένα όχημα.
- Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Αυτοκίνητο-βόμβα εκρήγνυται σε αγορά στην πόλη **Γκάρμα**, βόρεια της **Φαλλούτζα**. Σκοτώνονται επτά άτομα, ανάμεσά τους και τέσσερεις μπάτσοι, ενώ τραυματίζονται άλλα πέντε άτομα. Εξ άλλου, ιρακινοί μπάτσοι που επανδρώνουν σημείο ελέγχου στην πόλη Αλ Καέμ, δυτικά του Ραμάντι, ανοίγουν πυρ εναντίον αντάρτη καμικάζι, που επιβαίνει σε αυτοκίνητο φορτωμένο με εκρηκτικά. Τραυματίζονται δύο μπάτσοι.

23-11 - Βαγδάτη. Αντάρτες ανοίγουν πυρ εναντίον της αυτοκινητοπομπής του πρώην πρωθυπουργού του Ιράκ, Αγιάντ Αλλάουι, στην κεντρική συνοικία Γκαιλανί. Δυστυχώς ο ίδιος δεν βρίσκεται μέσα, όμως τραυματίζονται δύο σωματοφύλακές του.
- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Βόμβα σκάει στο πέρασμα περιπόλου του ιρακινού στρατού μπροστά από το πανεπιστήμιο της πόλης. Σκοτώνεται ένας αξιωματικός και τραυματίζεται ένα άτομο.
- Κιρκούκ. Ο αρχηγός της αστυνομίας της Ρατζίμ Άουα γλυτώνει από απόπειρα εναντίον του, όταν βόμβα εκρήγνυται στο πέρασμα της αυτοκινητοπομπής του. Ακόμη, στα νότια της πόλης, βόμβα έχει στόχο το όχημα του αρχηγού των εγκληματολογικών ερευνών στο Κιρκούκ, συνταγματάρχη Αράς Μοχάμεντ. Καταστρέφεται το όχημά του, όχι όμως και ο ίδιος.

24-11 - Τι Καρ. Βόμβα έχει στόχο κομβόι αμερικανικών οχημάτων σε σημείο ελέγχου στη βόρεια είσοδο της πόλης Νασιρίγια. Από την έκρηξη τραυματίζονται τέσσερεις ιρακινοί μπάτσοι.

25-11 - Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Καθεστωτικές πηγές επιβεβαιώνουν επίθεση με βόμβα εναντίον κομβόι αμερικανικών οχημάτων στην κεντρική οδό μεταξύ

λειες των κατοχικών για λόγους ψυχολογικής στήριξής τους...

2-11 - Επαρχία Ντι Καρ. Ανατολική Νασιρίγια. Βόμβα σκάει στο πέρασμα κομβόι αμερικανικών οχημάτων από το προάστιο Σεντιναγίτ. Από την έκρηξη καταστρέφεται συνοδευτικό περιπολικό της ιρακινής αστυνομίας.
- Επαρχία Σαλαχουντίν. Νότιο Τικρίτ. Κάμποσα βλήματα όλμου πέφτουν στο αρχηγείο των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων που βρίσκεται στην αεροπορική βάση αλ Μπακρ στο προάστιο Μπάλαντ.

3-11 - Βαγδάτη. Κατά τις 10, λίγο μετά το βραδινό φαγητό, πέντε βλήματα όλμου πλήττουν το αεροδρόμιο της πρωτεύουσας.
- Επαρχία Ανμπάρ. Βόρεια Μπακούμπα. Περίπολος της ιρακινής αστυνομίας πέφτει σε βόμβα στην περιοχή αλ-Ζαγκαρίντ. Σκοτώνονται δύο μπάτσοι και τραυματίζονται άλλοι τρεις.
- Επαρχία Νίνγια. Ανατολική Μοσούλη. Αντάρτες στήνουν καρτέρι και ανοίγουν πυρ εναντίον δικαστή κοντά στο σπίτι του στην περιοχή αλ-Μουχαριμπίν, τραυματίζοντάς τον.

4-11 - Βαγδάτη. Έκρηξη μαγνητικής βόμβας, που έχει τοποθετηθεί σε αυτοκίνητο κοντά σε σημείο ελέγχου του ιρακινού στρατού στη βόρεια συνοικία Ανταμίγια, τραυματίζει δύο στρατιώτες και άλλα τρία άτομα. Εξ άλλου σε άλλο σημείο της πρωτεύουσας, στη συνοικία Καχίρα, βόμβα σκάει στο πέρασμα περιπόλου της ιρακινής αστυνομίας, τραυματίζοντας δύο μπάτσους και άλλα δύο άτομα.
- Κιρκούκ. Ο αρχηγός της αστυνομίας ταξίαρχος Αντνάν Καΐρού επιζεί απόπειρας εναντίον του, όταν βόμβα, τοποθετημένη στην άκρη δρόμου, σκάει στο πέρασμά του. Το αυτοκίνητο του καταστρέφεται.

5-11 - Δυτική Βαγδάτη. Πέντε βλήματα

- Κιρκούκ. Αργά το βράδυ, αντάρτες πυροβολούν και σκοτώνουν μέλος των σάχουα (πρώην αντάρτες που πέρασαν στην άλλη όχθη) στο νοτιοδυτικό προάστιο Ρασάντ. Σε άλλο σημείο της πόλης, στο ανατολικό προάστιο Λιλάν, οι αστυνομικές δυνάμεις ανακαλύπτουν το πτώμα ενός αξιωματικού πεσμεγκρά (κουρδικές δυνάμεις).

6-11 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Βόμβα, τοποθετημένη στην άκρη δρόμου στη δυτική συνοικία Σιφάα, σκάει στο πέρασμα περιπόλου μπάτσων, τραυματίζοντας τρεις από αυτούς, καθώς και δύο ακόμη περαστικούς.
- Επαρχία Αλ-Ανμπάρ. Φαλλούτζα. Αντάρτες που επιβαίνουν σε αυτοκίνητο πετούν χεροβομβίδα σε σημείο ελέγχου της ιρακινής αστυνομίας κοντά στη Δεύτερη Γέφυρα. Τραυματίζονται τρεις μπάτσοι, ενώ από τα πυρά των μπάτσων τραυματίζονται δύο περαστικοί.

7-11 - Βαγδάτη. Μετά το απογευματινό τσάι, κατά τις 6.30μμ, ρουκέτα κατιούσα πλήττει την λεγόμενη Πράσινη Ζώνη της πρωτεύουσας.
- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Το απογευματάκι, αντάρτες πυροβολούν και σκοτώνουν ιρακινό μπάτσο στην οδό Αλ-Κορνίς στο κέντρο της πόλης.
- Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Βόμβα σκάει κοντά στα γραφεία συμβουλίου των σάχουα στη δυτική πόλη.

9-11 - Επαρχία Σαλαχουντίν. Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις ανακοινώνουν νεργούν ευρεία έρευνα για να ανακαλύψουν από πού ήρθαν τα κουφέτα στους εργοδότες τους.

13-11 - Βαγδάτη. Ο ταξιάρχος Γουαθά Νασράτ, διευθυντής του τμήματος οικονομικού εγκλήματος τραυματίζεται σοβαρά από πυρά ανταρτών ενώ οδηγεί το αυτοκίνητό του στη γέφυρα Τζαντιρίγια το απογευματάκι.

14-11 - Επαρχία Αλ-Ανμπάρ. Φαλλούτζα. Βόμβα εκρήγνυται στη στιγμή που περνά κομβόι αμερικανικών οχημάτων από τη διεθνή οδό βόρεια της πόλης. Η περιοχή αποκλείεται άμεσα για τυχόν διαφυγή πληροφοριών σχετικά με το μέγεθος των απωλειών...
- Βαγδάτη. Δύο ιρακινοί μπάτσοι, μέλη εποχούμενης περιπόλου, τραυματίζονται από έκρηξη βόμβας που έγραφε τ' όνομά τους, στη συνοικία Καρραντά, στο κέντρο της πρωτεύουσας.

16-11 - Βαγδάτη. Βόμβα, που έχει στόχο σημείο ελέγχου του ιρακινού στρατού στη συνοικία Μανσούρ, σκοτώνει δύο στρατιώτες και τραυματίζει έξι άλλα άτομα.
- Μαχμουντίγια. Ειδικές δυνάμεις του ιρακινού στρατού ερευνούν κρύπτη όπλων, η οποία είναι, δυστυχώς γι' αυτούς, παγιδευμένη. Σκοτώνονται τρεις από αυτούς και τραυματίζονται άλλοι έξι.
- Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Τρεις ταυτόχρονες εκρήξεις έχουν στόχο ισάριθμα σπίτια αστυνομικών. Ταυματίζονται οκτώ άτομα, ανάμεσά τους και τέσσερεις μπάτσοι, δύο από τους οποίους σοβαρά.

17-11 - Κιρκούκ. Η αμερικανική αεροπορική βάση Freedom δέχεται επίθεση ανταρτών με πύραυλο. Επίσης, σε άλλο σημείο, στο κέντρο της πόλης, μαγνητική βόμβα, τοποθετημένη σε αυτοκίνητο ερευνών της αστυνομίας, σκάει με αποτέλεσμα τον τραυματισμό δύο αξιωματικών μπάτσων.
- Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Δύο αστυνομικοί, μέλη εποχούμενης περιπόλου τραυματίζονται από έκρηξη βόμβας στα βόρεια της πόλης Φαλλούτζα.

18-11 - Βαγδάτη. Τραυματίζεται από πυσκεται μέσα, όμως τραυματίζονται δύο σωματοφύλακές του.
- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Βόμβα σκάει στο πέρασμα περιπόλου του ιρακινού στρατού μπροστά από το πανεπιστήμιο της πόλης. Σκοτώνεται ένας αξιωματικός και τραυματίζεται ένα άτομο.
- Κιρκούκ. Ο αρχηγός της αστυνομίας της Ρατζίμ Άουα γλυτώνει από απόπειρα εναντίον του, όταν βόμβα εκρήγνυται στο πέρασμα της αυτοκινητοπομπής του. Ακόμη, στα νότια της πόλης, βόμβα έχει στόχο το όχημα του αρχηγού των εγκληματολογικών ερευνών στο Κιρκούκ, συνταγματάρχη Αράς Μοχάμεντ. Καταστρέφεται το όχημά του, όχι όμως και ο ίδιος.

24-11 - Τι Καρ. Βόμβα έχει στόχο κομβόι αμερικανικών οχημάτων σε σημείο ελέγχου στη βόρεια είσοδο της πόλης Νασιρίγια. Από την έκρηξη τραυματίζονται τέσσερεις ιρακινοί μπάτσοι.

25-11 - Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Καθεστωτικές πηγές επιβεβαιώνουν επίθεση με βόμβα εναντίον κομβόι αμερικανικών οχημάτων στην κεντρική οδό μεταξύ Κανάν και Μπαλαντρούζ.
- Ραμάντι. Κομβόι αμερικανικών οχημάτων πέφτει σε βόμβα βορειοανατολικά της πόλης. Καταστρέφεται ολοσχερώς τουλάχιστον ένα όχημα.

ΧΡΟΝΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΩΝ (1929 - 1936)

Μέρος Γ΄

Δημοσιεύουμε σ' αυτό το φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ το τρίτο και τελευταίο μέρος του χρονικού των κοινωνικών αγώνων στον ελλαδικό χώρο. Εδώ, καλύπτεται το διάστημα από τον Ιούνιο του 1929 μέχρι και την επιβολή της δικτατορίας υπό τον Ι. Μεταξά.

1929, 10-11 Ιούνη. Δραπετσώνα. Απεργία των εργατών του εργοστασίου λιπασμάτων. Μόλις ξεκινά η απεργία, η αστυνομία σπεύδει να φυλάξει το εργοστάσιο. Το βράδυ που πηγαίνουν να μπουν οι απεργοσπάστες, οι απεργοί επιτίθενται εναντίον τους. Η αστυνομία επεμβαίνει κι έτσι γίνονται σκληρές συγκρούσεις με πολλούς τραυματίες, κυρίως εργάτες. Την επόμενη μέρα το εργοστάσιο φυλάγεται από 110 χωροφύλακες, 60 αστυνομικούς, 50 στρατιώτες και μιά ίλη πεζικού. Παρ' όλη αυτή τη μεγάλη ένοπλη δύναμη τα επεισόδια επαναλαμβάνονται και το βράδυ.

1929, 11 Ιούνη. Αθήνα. Απεργία των κεραμοποιών, κυρίως για την εφαρμογή του οκτάωρου που δεν τηρούν οι εργοδότες. Επεισόδια γίνονται στην οδό Καβάλας και στο Βοτανικό όπου βρίσκονται τα κεραμοποιεία. Στις 22 του μήνα τα επεισόδια επαναλαμβάνονται στο Ρουφ.

1929, 22 Ιούνη. Θεσσαλονίκη. Επεισόδια μεταξύ εργατών και χωροφυλακής έξω από το Ιταλικό εργοστάσιο.

1929. 27 Ιούλη. Καλλιθέα. Συγκέντρωση διαμαρτυρίας 1000 ατόμων στην Καλλιθέα κατά του «Ιδιώνυμου». Συγκρούονται με τη χωροφυλακή με αποτέλεσμα τραυ-

...μικοί και αυτοκινητιστές επιτίθενται στους απεργοσπάστες στα γκαράζ της εταιρείας, αλλά και σε όποια τραμ και λεωφορεία κυκλοφορούν στην πόλη. Πραγματοποιούν συγκέντρωση στο θέατρο «Αλάμπρα». Όταν τελειώνει η συνέλευση, οι απεργοί βγαίνουν να διαδηλώσουν. Τους περιμένουν δυνάμεις αστυνομικών και τους χτυπάνε να τους διαλύσουν. Αυτοί σκορπίζονται σε ομάδες σ' όλη την πόλη και σε πολλά μέρη συγκρούονται με τους απεργοσπάστες και την χωροφυλακή.

1930, 13 Γενάρη. Θεσσαλονίκη. Άνεργοι καπνεργάτες επιχειρούν, να μπουν στο εργοστάσιο «ΒΗΣ», χωρίς να το κατορθώσουν, γιατί τους περιμένουν οι χωροφύλακες, με τους οποίους έρχονται σε αντιπαράθεση.

1930, 30 Γενάρη. Θεσσαλονίκη. Επεισόδια μεταξύ καπνεργατών και χωροφυλακής λαμβάνουν χώραν έξω από το ταμείο ασφαλίσεως.

1930, 1 Μάη. Αθήνα. Στον Άγιο Ιωάννη το Ρέντη έχουν συγκεντρωθεί οι αρχειομαρξιστές. Στο τέλος της συγκέντρωσης γίνονται επεισόδια με την χωροφυλακή. Τα

...πολλούς τραυματίες και από τις δυο πλευρές.

1931, 22-23 Απριλίου. Κιλκίς. Ένας από τους τραυματίες, των συγκρούσεων της 19ης Απρίλη, υποκύπτει στα τραύματά του. Οι συγγενείς, με πολλούς συγχωριανούς, πηγαίνουν και παίρνουν το πτώμα του και το μεταφέρουν για ταφή. Στο δρόμο ενώνεται μαζί τους πλήθος κόσμου που μεταβάλλει την πομπή σε διαδήλωση διαμαρτυρίας με αποτέλεσμα να ξεσπάσουν νέες συγκρούσεις. Οι συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις και συγκρούσεις συνεχίζονται και την επόμενη μέρα στην πόλη του Κιλκίς καθώς και στα γύρω χωριά.

1931, 1 Μάη. Θεσσαλονίκη. Το μεσημέρι τελειώνουν την δουλειά τους 1200 εργάτες της Αυστροελληνικής εταιρείας καπνού. Βγαίνοντας, συγκροτούνται σε πορεία και ξεκινούν διαδήλωση για την Πρωτομαγιά. Συγκρούονται με την αστυνομία και τραυματίζονται πολλοί. Στις 7.30 το βράδυ συνεχίζονται με συγκρούσεις και τραυματισμούς, στις γειτονιές Βαρδάρ και Ρεζί, οι συγκεντρώσεις εορτασμού της Πρωτομαγιάς, οι οποίες έχουν ξεκινήσει από το πρωί, σε διάφορα σημεία της πόλης.

1931, 30 Ιούλη. Σέρρες. Αντιπολεμική συγκέντρωση με λίγο κόσμο (καμιά εκατοστή ανθρώπους) στην πλατεία Εμπορίου. Ο διοικητής της χωροφυλακής Αλεξάκης και ο λοχαγός Καραντινάκης κάθονται στο καφενείο της πλατείας. Μόλις βλέπουν τους συγκεντρωμένους σηκώνονται να τους διαλύσουν. Έρχονται στα χέρια και ανταλλάσσονται πυροβολισμοί. Σκοτώνεται

Μέρος Γ΄

Δημοσιεύουμε σ' αυτό το φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ το τρίτο και τελευταίο μέρος του χρονικού των κοινωνικών αγώνων στον ελλαδικό χώρο. Εδώ, καλύπτεται το διάστημα από τον Ιούνιο του 1929 μέχρι και την επιβολή της δικτατορίας υπό τον Ι. Μεταξά.

1929, 10-11 Ιούνη. Δραπετσώνα. Απεργία των εργατών του εργοστασίου λιπασμάτων. Μόλις ξεκινά η απεργία, η αστυνομία σπεύδει να φυλάξει το εργοστάσιο. Το βράδυ που πηγαίνουν να μπουν οι απεργοσπάστες, οι απεργοί επιτίθενται εναντίον τους. Η αστυνομία επεμβαίνει κι έτσι γίνονται σκληρές συγκρούσεις με πολλούς τραυματίες, κυρίως εργάτες. Την επόμενη μέρα το εργοστάσιο φυλάγεται από 110 χωροφύλακες, 60 αστυνομικούς, 50 στρατιώτες και μιά ίλη πεζικού. Παρ' όλη αυτή τη μεγάλη ένοπλη δύναμη τα επεισόδια επαναλαμβάνονται και το βράδυ.

1929, 11 Ιουνη. Αθήνα. Απεργία των κεραμοποιών, κυρίως για την εφαρμογή του οκτάωρου που δεν τηρούν οι εργοδότες. Επεισόδια γίνονται στην οδό Καβάλας και στο Βοτανικό όπου βρίσκονται τα κεραμοποιεία. Στις 22 του μήνα τα επεισόδια επαναλαμβάνονται στο Ρουφ.

1929, 22 Ιουνη. Θεσσαλονίκη. Επεισόδια μεταξύ εργατών και χωροφυλακής έξω από το Ιταλικό εργοστάσιο.

1929. 27 Ιούλη. Καλλιθέα. Συγκέντρωση διαμαρτυρίας 1000 ατόμων στην Καλλιθέα κατά του «Ιδιώνυμου». Συγκρούονται με τη χωροφυλακή με αποτέλεσμα τραυματίες και συλλήψεις.

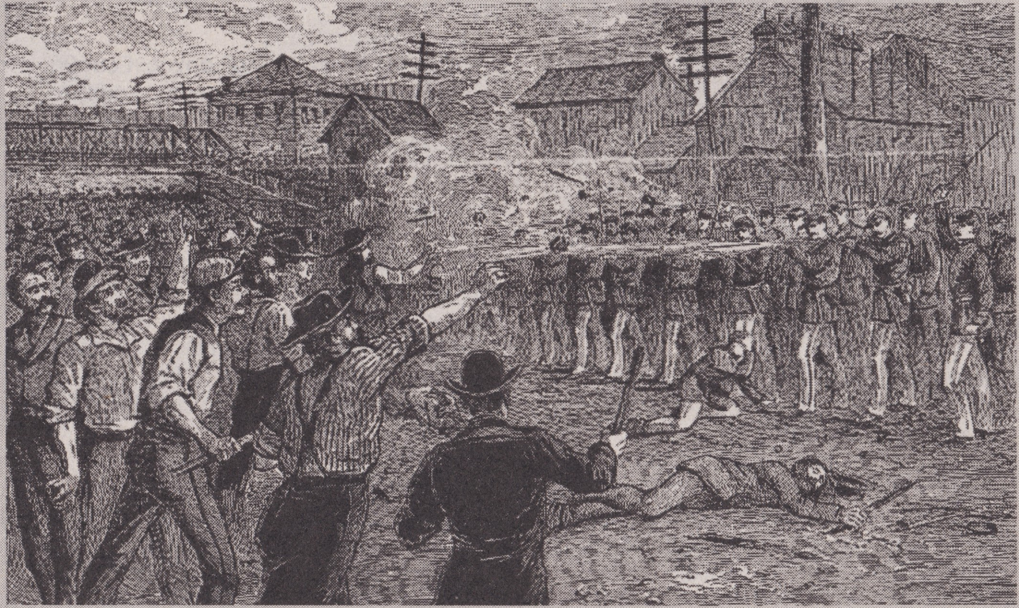
1929, 7 Σεπτέμβρη. Καβάλα. Στις 7 Σεπτέμβρη οι άνεργοι καπνεργάτες της Θάσου αποφασίζουν να πάνε στην Καβάλα να διεκδικήσουν το επίδομα ανεργίας τους. Η χωροφυλακή έχει πιάσει την παραλία και τους εμποδίζει. Καταφέρνουν να ξεφύγουν, μπαίνουν σε βάρκες, καταλαμβάνουν και ένα πλοίο που βρίσκεται κάπως στα ανοιχτά. Όλοι οι άνεργοι επιβιβάζονται σ' αυτό και κατευθύνονται προς την Καβάλα. Η χωροφυλακή εκεί, έχει πληροφορηθεί τις κινήσεις τους και με στρατό αποκλείει το λιμάνι. Πίσω από τους χωροφύλακες και τον στρατό συγκεντρώνονται οι καπνεργάτες της Καβάλας, αλληλέγγυοι στους άνεργους της Θάσου. Μόλις πλησιάζει το καράβι, οι διαδηλωτές συγκρούονται με την αστυνομία χωρίς όμως να σπάσουν τον κλοιό. Τελικά απωθούνται από την χωροφυλακή και το ιπ-

μικοί και αυτοκινητιστές επιτίθενται στους απεργοσπάστες στα γκαράζ της εταιρείας, αλλά και σε όποια τραμ και λεωφορεία κυκλοφορούν στην πόλη. Πραγματοποιούν συγκέντρωση στο θέατρο «Αλάμπρα». Όταν τελειώνει η συνέλευση, οι απεργοί βγαίνουν να διαδηλώσουν. Τους περιμένουν δυνάμεις αστυνομικών και τους χτυπάνε να τους διαλύσουν. Αυτοί σκορπίζονται σε ομάδες σ' όλη την πόλη και σε πολλά μέρη συγκρούονται με τους απεργοσπάστες και την χωροφυλακή.

1930, 13 Γενάρη. Θεσσαλονίκη. Άνεργοι καπνεργάτες επιχειρούν, να μπουν στο εργοστάσιο «ΒΗΣ», χωρίς να το κατορθώσουν, γιατί τους περιμένουν οι χωροφύλακες, με τους οποίους έρχονται σε αντιπαράθεση.

1930, 30 Γενάρη. Θεσσαλονίκη. Επεισόδια μεταξύ καπνεργατών και χωροφυλακής λαμβάνουν χώραν έξω από το ταμείο ασφαλίσεως.

1930, 1 Μάη. Αθήνα. Στον Άγιο Ιωάννη το Ρέντη έχουν συγκεντρωθεί οι αρχειομαρξιστές. Στο τέλος της συγκέντρωσης γίνονται επεισόδια με την χωροφυλακή. Τα

επεισόδια διαρκούν αρκετή ώρα. Μικροεπεισόδια γίνονται και στην Πάτρα.

1930. 31 Αυγούστου. Σε μιά συγκέντρωση εργατών που πραγματοποιούν στη Θεσσαλονίκη οι αρχειομαρξιστές γίνονται επεισόδια με τη χωροφυλακή. Συλλαμβάνονται αρκετοί εργάτες.

1931, 25 Φλεβάρη. Πειραιάς. Συγκέντρωση κατά της α-

πολλούς τραυματίες και από τις δυο πλευρές.

1931, 22-23 Απριλίου. Κιλκίς. Ένας από τους τραυματίες, των συγκρούσεων της 19ης Απρίλη, υποκύπτει στα τραύματά του. Οι συγγενείς, με πολλούς συγχωριανούς, πηγαίνουν και παίρνουν το πτώμα του και το μεταφέρουν για ταφή. Στο δρόμο ενώνεται μαζί τους πλήθος κόσμου που μεταβάλλει την πομπή σε διαδήλωση διαμαρτυρίας με αποτέλεσμα να ξεσπάσουν νέες συγκρούσεις. Οι συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις και συγκρούσεις συνεχίζονται και την επόμενη μέρα στην πόλη του Κιλκίς καθώς και στα γύρω χωριά.

1931, 1 Μάη. Θεσσαλονίκη. Το μεσημέρι τελειώνουν την δουλειά τους 1200 εργάτες της Αυστροελληνικής εταιρείας καπνού. Βγαίνοντας, συγκροτούνται σε πορεία και ξεκινούν διαδήλωση για την Πρωτομαγιά. Συγκρούονται με την αστυνομία και τραυματίζονται πολλοί. Στις 7.30 το βράδυ συνεχίζονται με συγκρούσεις και τραυματισμούς, στις γειτονιές Βαρδάρ και Ρεζί, οι συγκεντρώσεις εορτασμού της Πρωτομαγιάς, οι οποίες έχουν ξεκινήσει από το πρωί, σε διάφορα σημεία της πόλης.

1931, 30 Ιούλη. Σέρρες. Αντιπολεμική συγκέντρωση με λίγο κόσμο (καμιά εκατοστή ανθρώπους) στην πλατεία Εμπορίου. Ο διοικητής της χωροφυλακής Αλεξάκης και ο λοχαγός Καραντινάκης κάθονται στο καφενείο της πλατείας. Μόλις βλέπουν τους συγκεντρωμένους σηκώνονται να τους διαλύσουν. Έρχονται στα χέρια και ανταλλάσσονται πυροβολισμοί. Σκοτώνεται ο Καραντινάκης και τραυματίζεται σοβαρά στο χέρι ο Αλεξάκης.

1931. Αρχές Νοεμβρίου. Απεργία των υποδηματεργατών Αθήνας, Πειραιά, Θεσ/νίκης και άλλων πόλεων που κράτησε 45 μέρες. Κατά τη διάρκεια της απεργίας γίνονται πολλές συγκρούσεις με τη χωροφυλακή και τους απεργοσπάστες, μέχρι και απόπειρες με δυναμίτη κατά των δεύτερων.

1931, 26 Νοέμβρη. Πειραιάς. Σοβαρά επεισόδια στο λιμάνι μεταξύ, των φορτοεκφορτωτών και της χωροφυλακής με πολλούς τραυματίες. Τις μέρες που ακολουθούν γίνονται πολλές συγκρούσεις και το κράτος αναγκάζεται να υποχωρήσει στα αιτήματά τους.

1931, 4 Δεκέμβρη. Αθήνα. Η αστυνομία επιχειρεί να μπει στα γραφεία της ομοσπονδίας των αρτεργατών, που

1929, 11 Ιούνη. Αθήνα. Απεργία των κεραμοποιών, κυρίως για την εφαρμογή του οκτάωρου που δεν τηρούν οι εργοδότες. Επεισόδια γίνονται στην οδό Καβάλας και στο Βοτανικό όπου βρίσκονται τα κεραμοποιεία. Στις 22 του μήνα τα επεισόδια επαναλαμβάνονται στο Ρουφ.

1929, 22 Ιούνη. Θεσσαλονίκη. Επεισόδια μεταξύ εργατών και χωροφυλακής έξω από το Ιταλικό εργοστάσιο.

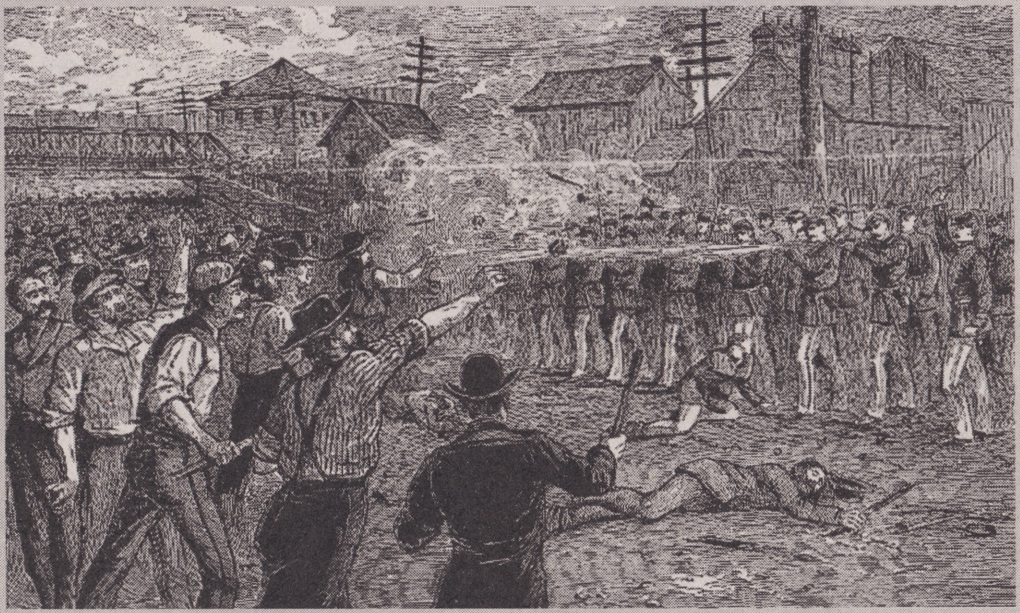
1929. 27 Ιούλη. Καλλιθέα. Συγκέντρωση διαμαρτυρίας 1000 ατόμων στην Καλλιθέα κατά του «Ιδιώνυμου». Συγκρούονται με τη χωροφυλακή με αποτέλεσμα τραυματίες και συλλήψεις.

1929, 7 Σεπτέμβρη. Καβάλα. Στις 7 Σεπτέμβρη οι άνεργοι καπνεργάτες της Θάσου αποφασίζουν να πάνε στην Καβάλα να διεκδικήσουν το επίδομα ανεργίας τους. Η χωροφυλακή έχει πιάσει την παραλία και τους εμποδίζει. Καταφέρνουν να ξεφύγουν, μπαίνουν σε βάρκες, καταλαμβάνουν και ένα πλοίο που βρίσκεται κάπως στα ανοιχτά. Όλοι οι άνεργοι επιβιβάζονται σ' αυτό και κατευθύνονται προς την Καβάλα. Η χωροφυλακή εκεί, έχει πληροφορηθεί τις κινήσεις τους και με στρατό αποκλείει το λιμάνι. Πίσω από τους χωροφύλακες και τον στρατό συγκεντρώνονται οι καπνεργάτες της Καβάλας, αλληλέγγυοι στους άνεργους της Θάσου. Μόλις πλησιάζει το καράβι, οι διαδηλωτές συγκρούονται με την αστυνομία χωρίς όμως να σπάσουν τον κλοιό. Τελικά απωθούνται από την χωροφυλακή και το ιππικό, όμως οι Θασιώτες τελικά καταφέρνουν να δουν τον νομάρχη.

1929, 11 Σεπτέμβρη. Αγρίνιο. Οι καπνεργάτες διαμαρτύρονται για την απόπειρα διάλυσης του ταμείου τους. Κατεβαίνουν σε διαδήλωση, αλλά η χωροφυλακή τους επιτίθεται, ενισχυμένη κι από άλλες δυνάμεις καταστολής. Οι συγκρούσεις εξαπλώνονται σ όλη την πόλη και διαρκούν πάνω από μία ώρα.

1929, 15 Νοέμβρη. Αθήνα. Απεργία του προσωπικού ιδιωτικών λεωφορείων. Μετά το τέλος της συγκέντρωσης τους στο θέατρο «Ολύμπια» με σημαίες και τραγούδια διαδηλώνουν προς τη βουλή. Στους δρόμους συγκρούονται επανειλημμένα με την χωροφυλακή. Τελικά, η διαδήλωση διαλύεται.

1929, 4-5 Δεκέμβρη. Αθήνα. Απεργία των τροχιοδρομικών και του προσωπικού αυτοκινήτων. Η απεργία παίρνει μαχητικό χαραχτήρα. Οι απεργοί τροχιοδρο- συγκεντρωθεί οι αρχειομαρξιστές. Στο τέλος της συγκέντρωσης γίνονται επεισόδια με την χωροφυλακή. Τα

επεισόδια διαρκούν αρκετή ώρα. Μικροεπεισόδια γίνονται και στην Πάτρα.

1930. 31 Αυγούστου. Σε μιά συγκέντρωση εργατών που πραγματοποιούν στη Θεσσαλονίκη οι αρχειομαρξιστές γίνονται επεισόδια με τη χωροφυλακή. Συλλαμβάνονται αρκετοί εργάτες.

1931, 25 Φλεβάρη. Πειραιάς. Συγκέντρωση κατά της ανεργίας μπροστά στον «οίκο του ναύτη». Επακολουθεί σύγκρουση με την αστυνομία, με πολλούς τραυματίες και από τις δύο πλευρές. Γίνονται πολλές συλλήψεις.

1931, 7 Μάρτη. Αθήνα. Απεργία των αρτεργατών. Συγκεντρώνονται για συνέλευση στο εργατικό κέντρο της Αθήνας. Οι αστυνομικοί έχουν πάρει θέσεις για να παρακολουθήσουν την συγκέντρωση, αλλά οι αρτεργάτες απαιτούν την απομάκρυνσή τους. Οι μπάτσοι αντί να φύγουν ενισχύονται και με άλλες δυνάμεις. Επακολουθούν άγριες συγκρούσεις με τους αρτεργάτες.

1931, 19 Απρίλη. Κιλκίς. Στο χωριό Μεταλλικό χωροφύλακες πηγαίνουν να κάνουν συλλήψεις αγροτών. (Εκείνη την εποχή αναπτύσσονται κοινωνικές εντάσεις και συγκρούσεις με αφορμή τα μεγάλα τσιφλίκια ή τα αγροτικά δάνεια.) Άλλοι αγρότες επιτίθενται στους χωροφύλακες, τους παίρνουν τα όπλα και απελευθερώνουν τους κρατούμενους. Οι χωροφύλακες επιστρέφουν με ενισχύσεις και ακολουθούν ένοπλες συγκρούσεις με τους αγρότες, με στις γειτονιές Βαρδάρ και Ρέξι, οι συγκεντρώσεις εορτασμού της Πρωτομαγιάς, οι οποίες έχουν ξεκινήσει από το πρωί, σε διάφορα σημεία της πόλης.

1931, 30 Ιούλη. Σέρρες. Αντιπολεμική συγκέντρωση με λίγο κόσμο (καμιά εκατοστή ανθρώπους) στην πλατεία Εμπορίου. Ο διοικητής της χωροφυλακής Αλεξάκης και ο λοχαγός Καραντινάκης κάθονται στο καφενείο της πλατείας. Μόλις βλέπουν τους συγκεντρωμένους σηκώνονται να τους διαλύσουν. Έρχονται στα χέρια και ανταλλάσσονται πυροβολισμοί. Σκοτώνεται ο Καραντινάκης και τραυματίζεται σοβαρά στο χέρι ο Αλεξάκης.

1931. Αρχές Νοεμβρίου. Απεργία των υποδηματεργατών Αθήνας, Πειραιά, Θεσ/νίκης και άλλων πόλεων που κράτησε 45 μέρες. Κατά τη διάρκεια της απεργίας γίνονται πολλές συγκρούσεις με τη χωροφυλακή και τους απεργοσπάστες, μέχρι και απόπειρες με δυναμίτη κατά των δεύτερων.

1931, 26 Νοέμβρη. Πειραιάς. Σοβαρά επεισόδια στο λιμάνι μεταξύ, των φορτοεκφορτωτών και της χωροφυλακής με πολλούς τραυματίες. Τις μέρες που ακολουθούν γίνονται πολλές συγκρούσεις και το κράτος αναγκάζεται να υποχωρήσει στα αιτήματά τους.

1931, 4 Δεκέμβρη. Αθήνα. Η αστυνομία επιχειρεί να μπει στα γραφεία της ομοσπονδίας των αρτεργατών, που βρίσκονταν στην οδό Λυκούργου. Οι αρτεργάτες, που βρίσκονταν μαζεμένοι απ' έξω, υπερασπίζονται την είσοδο του κτιρίου. Χτυπιούνται άγρια με τους αστυφύλακες, με αποτέλεσμα πολλούς τραυματισμούς και από τις δυο πλευρές.

1935. Αρχές Αυγούστου. Ηράκλειο. Όλοι οι εργάτες της πόλης κατεβαίνουν σε απεργία διαρκείας. Διαδηλώντας προς τη νομαρχία δέχονται τα πυρά του στρατού.7 νεκροί και πολλοί τραυματίες είναι ο θλιβερός απολογισμός. Χτυπούν οι καμπάνες. Όλος ο πληθυσμός της πόλης κατεβαίνει στο δρόμο σε παλλαϊκό συλλαλητήριο. Οι απεργοί οπλίζονται με καραμπίνες, τουφέκια, ξύλα κ.ά.. Το κράτος, ανήσυχο για την εξέλιξη των πραγμάτων στέλνει από τα Χανιά μια μεραρχία στρατού, από τον Πειραιά τα αντιτορπιλικά «Σπέτσες» και «Ύδρα» και ένα σμήνος βομβαρδιστικών. Η εξέγερση πνίγεται στο αίμα των καταπιεσμένων και γίνονται εκατοντάδες συλλήψεις.

1935. 26 Αυγούστου. Μεσσηνία. Δέκα χιλιάδες

σταφιδοπαραγωγοί συγκεντρώνονται στην κεντρική πλατεία της Πύλου. Οι αρχές πυροβολούν, επακολουθεί μάχη και οι ένοπλοι σταφιδοπαραγωγοί γίνονται κύριοι της πόλης. Καταλαμβάνουν το τηλεγραφείο, βάζουν φωτιά στην εφορία, καταστρέφουν τα κτίρια του ΑΣΟ και γκρεμίζουν τις γέφυρες έξω απ' την πόλη για να εμποδίσουν την άφιξη του στρατού και της αστυνομίας.

Παρόμοια επεισόδια έγιναν στο Ζευγολατιό, στα Φιλιατρά και στη Ζαχάρω, όπου ένοπλο συλλαλητήριο από 6.000 σταφιδοπαραγωγούς σταμάτησε για πάνω από δύο ώρες το τραίνο της Πάτρας. Στους Γαργαλιάνους ένοπλοι σταφιδοπαραγωγοί καταλύουν τις αρχές. Το ίδιο γίνεται και στην Κυπαρισσία και σε άλλες πόλεις της Μεσσηνίας. Πολλές φορές οι στρατιώτες αρνούνται να πυροβολήσουν τους εξεγερμένους. Σε πολλές περιπτώσεις όμως τα ένοπλα συλλαλητήρια εξελίσσονται σε πραγματικές μάχες με το στρατό και τη χωροφυλακή. Η εξέγερση κρατά τρεις μέρες. Το κράτος για να την καταστείλει κινητοποιήσε δύο μεραρχίες στρατού, ένα αντιτορπιλικό και ισχυρές δυνάμεις χωροφυλακής.

1935. 30 Αυγούστου. Πύργος. Οι σταφιδοπαραγωγοί της Ηλείας με μαύρες σημαίες κατεβαίνουν σε μαζικό συλλαλητήριο αλληλεγγύης προς τους σταφιδοπαραγωγούς της Μεσσηνίας. Πάνω από 4.000 αγρότες συγκρούονται έξω από την πόλη με τις δυνάμεις καταστολής (στρατός και χωροφυλακή) που τους έκλειναν το δρόμο και κάνουν κάθοδο στην πόλη.

1935. Αυγούστος. Λευκάδα. 2.000 ένοπλοι συγκρούονται στην πόλη της Λευκάδας κατά μέτωπο με το στρατό και τη χωροφυλακή, όταν προσπάθησαν να τους διαλύσουν το συλλαλητήριο που έκαναν για το «οινικόν» πρόβλημα.

1936. Ενδεικτικό της έντασης του κοινωνικού αγώνα, κατά τη χρονιά του 1936, είναι ότι μόνο στους 4 πρώτους μήνες έχουν ξεσπάσει τουλάχιστον 350 απεργίες σε όλη τη χώρα. Κορυφαία αναδεικνύεται αυτή της 8-11 Μάη στη Θεσ/νίκη. Ο αγώνας ξεκινάει από τους καπνεργάτες στις 29 του Απρίλη. Μέχρι τις 3 του Μάη έχει επεκταθεί στα καπνεργατικά κέντρα. Στις 6 Μάη οι απεργοί καπνεργάτες φτάνουν τις 30.000,

δων λαού, που είναι οπλισμένοι από πέτρες ως και ντουφέκια, και τις δυνάμεις στρατού και χωροφυλακής για τρεισήμισι ώρες. Εκατοντάδες είναι οι τραυματίες.

1936, 9 Μαΐου. Θεσσαλονίκη. Γενική απεργία σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τη βαρβαρότητα της αστυνομίας. Ο αριθμός των απεργών ξεπερνάει τις 25.000. Η πόλη στρατοκρατείται από στρατό, χωροφυλακή, ιππικό, αντλίες και θωρακισμένα οχήματα. Οι απεργοί συγκεντρώνονται γύρω από τα εργοστάσια, ο κόσμος πλημμυρίζει τους δρόμους. Η χωροφυλακή αρχίζει από το πρωί επιθέσεις κατά των εργατών, προσπαθώντας να τους διαλύσει. Γίνονται συνεχώς συγκρούσεις. Στο καπνομάγαζο της «Αυστροελληνικής Εταιρίας» η αστυνομία επιτίθεται κατά των απεργών. Αλλά, εναντίον των χωροφυλάκων επιτίθενται όχι μόνο οι απεργοί αλλά και όλος ο κόσμος που βρίσκονταν εκεί. Παρόμοια επεισόδια γίνονται και σε άλλα καπνομάγαζα, στο εργοστάσιο Τρίτση και αλλού.

Στις 10 το πρωί πλήθη κόσμου έχουν συγκεντρωθεί κατά μήκος των οδών Εγναντίας, Μ. Αλεξάνδρου και Βενιζέλου. Στις 10.30 περνάει από την οδό Εγνατίας αυτοκίνητο της χωροφυλακής με το οποίο οδηγούνταν στην αστυνομία απεργοί, που είχαν συλληφθεί. Το θέαμα αποτελεί πρόκληση, το πλήθος επιτίθεται και τους απελευθερώνει.

10 Μαΐου 1936. Η κηδεία των νεκρών στη Θεσσαλονίκη

Παρ' όλα αυτά, το πλήθος θα λιθοβολήσει το κτίριο της Ασφάλειας και το Α΄ αστυνομικό τμήμα. Για μια ακόμη μέρα ο λαός κυριαρχεί στους δρόμους. Το ΚΚΕ προσπαθεί με κάθε τρόπο να εκτονώσει την εξέγερση, στο τέλος θα τα καταφέρει, οι εργάτες θα υποχωρήσουν και θα σταματήσουν την απεργία, ο κόσμος θα γυρίσει στα σπίτια του. Τη δράση θα αναλάβει ύστερα ο στρατός... (περικύκλωση των εργατικών συνοικιών, τρομοκρατία, εκατοντάδες συλλήψεις, εξορίες) στους δρόμους της Θεσσαλονίκης εξακολουθούν μικροδιαδηλώσεις και μικροεπεισόδια.

1936. 11 Μαΐου. Κοκκινιά. Εκδηλώσεις συμπαράστασης προς τους νεκρούς της Θεσσαλονίκης και καταγγελίας της κρατικής βίας σε όλη τη χώρα (παλλαϊκές απεργίες στην Καβάλα, Λάρισα, Λαμία, Κιλκίς κ.ά.). Στην Αθήνα γίνονται επεισόδια μεταξύ των απεργών και της αστυνομίας. Η κορυφαία, όμως, εκδήλωση της ημέρας γίνεται στην Κοκκινιά όπου 1.500 εργαζόμενοι συγκεντρώνονται στην πλατεία Βενιζέλου και επιχειρούν πορεία προς τον Πειραιά. Ζώνες αστυνομικών προσπαθούν να τους κλείσουν το δρόμο.

Τότε, οι διαδηλωτές με σύνθημα «Εκδίκηση» επιτίθενται στην αστυνομία. Οι άγριες συγκρούσεις κρατούν πάνω από δυόμιση ώρες και τελικά διασπώνται οι γραμμές των αστυνομικών. Δεκάδες είναι οι τραυματίες εργάτες, ενώ οι δυνάμεις καταστολής έχουν έξι βαριά τραυματισμένους αστυνομικούς και δεκάδες ελαφρότερα.

1936, 12 Μαΐου. Αθήνα και Πειραιάς. Στην Αθήνα γίνονται ογκώδεις διαδηλώσεις που καταλήγουν σε άγριες συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής στο κέντρο. Την ίδια μέρα συμπλοκές γίνονται ανάμεσα σε διαδηλωτές και αστυνομικούς, στην πλατεία Κοραή, καθώς επίσης στα Ταμπούρια και τη Δραπετσώνα.

1936, 13 Μαΐου. Αθήνα και Πειραιάς. Εικοσιτετράωρη πανελλαδική απεργία για τα γεγονότα της Θεσ/νίκης. Μεγάλη συγκέντρωση στο Μοναστηράκι, καταστροφές στα απεργοσπαστικά μέσα και εκτεταμένες συμπλοκές με τη χωροφυλακή. Στον Πειραιά γίνονται αγριότατες συγκρούσεις στην πλατεία Ιπποδάμειας και στη γέφυρα Γρανά. Οι διαδηλωτές στήνουν οδοφράγματα και οι συγκρούσεις κρατούν πολλή ώρα.

1936, 2 Ιουνίου. Βόλος. Οι καπνεργάτες κατεβαίνουν σε απεργία συμπαράστασης στους υφαντουργούς και στους μεταλλουργούς. 1.000 περίπου καπνεργάτες έκαναν

και στην Κυπαρισία και σε άλλες πόλεις της Μεσσηνίας. Πολλές φορές οι στρατιώτες αρνούνται να πυροβολήσουν τους εξεγερμένους. Σε πολλές περιπτώσεις όμως τα ένοπλα συλλαλητήρια εξελίσσονται σε πραγματικές μάχες με το στρατό και τη χωροφυλακή. Η εξέγερση κρατά τρεις μέρες. Το κράτος για να την καταστείλει κινητοποίησε δύο μεραρχίες στρατού, ένα αντιτορπιλικό και ισχυρές δυνάμεις χωροφυλακής.

1935. 30 Αυγούστου. Πύργος. Οι σταφιδοπαραγωγοί της Ηλείας με μαύρες σημαίες κατεβαίνουν σε μαζικό συλλαλητήριο αλληλεγγύης προς τους σταφιδοπαραγωγούς της Μεσσηνίας. Πάνω από 4.000 αγρότες συγκρούονται έξω από την πόλη με τις δυνάμεις καταστολής (στρατός και χωροφυλακή) που τους έκλειναν το δρόμο και κάνουν κάθοδο στην πόλη.

1935. Αύγουστος. Λευκάδα. 2.000 ένοπλοι συγκρούονται στην πόλη της Λευκάδας κατά μέτωπο με το στρατό και τη χωροφυλακή, όταν προσπάθησαν να τους διαλύσουν το συλλαλητήριο που έκαναν για το «οινικόν» πρόβλημα.

1936. Ενδεικτικό της έντασης του κοινωνικού αγώνα, κατά τη χρονιά του 1936, είναι ότι μόνο στους 4 πρώτους μήνες έχουν ξεσπάσει τουλάχιστον 350 απεργίες σε όλη τη χώρα. Κορυφαία αναδεικνύεται αυτή της 8-11 Μάη στη Θεσ/νίκη. Ο αγώνας ξεκινάει από τους καπνεργάτες στις 29 του Απρίλη. Μέχρι τις 3 του Μάη έχει επεκταθεί στα καπνεργατικά κέντρα. Στις 6 Μάη οι απεργοί καπνεργάτες φτάνουν τις 30.000.

1936. 8 Μαΐου. Θεσσαλονίκη. Μετά από συγκέντρωση, 7.000 απεργοί καπνεργάτες ξεκινούν πορεία προς τη Γενική Διοίκηση Βορείου Ελλάδος. Στην Εγνατία οδό μεγάλες δυνάμεις πεζής και έφιππης χωροφυλακής, στρατός και αντλίες προσπάθησαν να τους εμποδίσουν να προχωρήσουν προς το διοικητήριο. Οι απεργοί σπάνε τη ζώνη. Τότε η χωροφυλακή κάνει γενική επίθεση εναντίον των απεργών και τους χτυπά με λύσσα. Οι απεργοί οπλίζονται με πέτρες και ξύλα και τους αντιστέκονται. Οι δυνάμεις καταστολής πυροβολούν.

Οι διαδηλωτές ορμούν και αφοπλίζουν τους χωροφύλακες, ενώ άλλοι απεργοί, καθώς και γυναικόπαιδα χτυπούν με πέτρες και ξύλα τους αστυνομικούς και απελευθερώνουν τους συλληφθέντες. Από τα παράθυρα και τα πατάρια των μαγαζιών υπάλληλοι και κόσμος ρίχνουν γλάστρες και πέτρες εναντίον των χωροφυλάκων.

Την ίδια ώρα μια μεγάλη ομάδα απεργών και καπνεργατών, τσαγκαράδων, λαστιχάδων κ.ά., διαδηλώνουν στη

10 Μαΐου 1936. Η κηδεία των νεκρών στη Θεσσαλονίκη

στροελληνικής Εταιρίας» η αστυνομία επιτίθεται κατά των απεργών. Αλλά, εναντίον των χωροφυλάκων επιτίθενται όχι μόνο οι απεργοί αλλά και όλος ο κόσμος που βρίσκονταν εκεί. Παρόμοια επεισόδια γίνονται και σε άλλα καπνομάγαζα, στο εργοστάσιο Τρίτση και αλλού.

Στις 10 το πρωί πλήθη κόσμου έχουν συγκεντρωθεί κατά μήκος των οδών Εγναντίας, Μ. Αλεξάνδρου και Βενιζέλου. Στις 10.30 περνάει από την οδό Εγνατίας αυτοκίνητο της χωροφυλακής με το οποίο οδηγούνταν στην αστυνομία απεργοί, που είχαν συλληφθεί. Το θέαμα αποτελεί πρόκληση, το πλήθος επιτίθεται και τους απελευθερώνει. Τότε επιτίθεται η έφιππη χωροφυλακή και ο κόσμος αμύνεται με πέτρες και ξύλα. Αποκρούει πέντε επελάσεις. Σε κάποια στιγμή αναγκάζεται να συμπτυχθεί. Οι χωροφύλακες με μανία επιχειρούν να τους διαλύσουν. Από εκείνη τη στιγμή αρχίζει η πραγματική μάχη. 3000 λαού στήνουν οδοφράγματα σε πολλούς δρόμους. Οι χωροφύλακες χτυπούν στο ψαχνό, ο κόσμος αντιστέκεται με ό,τι βρει.

Πέφτουν τέσσερις νεκροί, δεκάδες χιλιάδες αγανακτισμένοι άνθρωποι βγαίνουν στους δρόμους και συγκροτούν τεράστια διαδήλωση με σύνθημα «Θάνατο στους δολοφόνους».

Στη γωνία Αλεξάνδρου και Εγνατίας τους περιμένει μεγάλη δύναμη της χωροφυλακής, ένα τεθωρακισμένο και αστυνομικοί που, όταν τους βλέπουν, ανοίγουν πυρ με αποτέλεσμα 12 νεκρούς και 300 τραυματίες. Στρατιώτες ενώνονται με τους διαδηλωτές (ένας επιλοχίας τραυματίζει σοβαρά έναν ενωμοτάρχη και δύο χωροφύλακες), αρχίζουν πραγματικές μάχες που κρατούν τέσσερις ολόκληρες

λίας της κρατικής βίας σε όλη τη χώρα (παλλαϊκές απεργίες στην Καβάλα, Λάρισα, Λαμία, Κιλκίς κ.ά.). Στην Αθήνα γίνονται επεισόδια μεταξύ των απεργών και της αστυνομίας. Η κορυφαία, όμως, εκδήλωση της ημέρας γίνεται στην Κοκκινιά όπου 1.500 εργαζόμενοι συγκεντρώνονται στην πλατεία Βενιζέλου και επιχειρούν πορεία προς τον Πειραιά. Ζώνες αστυνομικών προσπαθούν να τους κλείσουν το δρόμο.

Τότε, οι διαδηλωτές με σύνθημα «Εκδίκηση» επιτίθενται στην αστυνομία. Οι άγριες συγκρούσεις κρατούν πάνω από δυόμιση ώρες και τελικά διασπώνται οι γραμμές των αστυνομικών. Δεκάδες είναι οι τραυματίες εργάτες, ενώ οι δυνάμεις καταστολής έχουν έξι βαριά τραυματισμένους αστυνομικούς και δεκάδες ελαφρότερα.

1936, 12 Μαΐου. Αθήνα και Πειραιάς. Στην Αθήνα γίνονται ογκώδεις διαδηλώσεις που καταλήγουν σε άγριες συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής στο κέντρο. Την ίδια μέρα συμπλοκές γίνονται ανάμεσα σε διαδηλωτές και αστυνομικούς, στην πλατεία Κοραή, καθώς επίσης στα Ταμπούρια και τη Δραπετσώνα.

1936, 13 Μαΐου. Αθήνα και Πειραιάς. Εικοσιτετράωρη πανελλαδική απεργία για τα γεγονότα της Θεσ/νίκης. Μεγάλη συγκέντρωση στο Μοναστηράκι, καταστροφές στα απεργοσπαστικά μέσα και εκτεταμένες συμπλοκές με τη χωροφυλακή. Στον Πειραιά γίνονται αγριότατες συγκρούσεις στην πλατεία Ιπποδάμειας και στη γέφυρα Γρανά. Οι διαδηλωτές στήνουν οδοφράγματα και οι συγκρούσεις κρατούν πολλή ώρα.

1936, 2 Ιουνίου. Βόλος. Οι καπνεργάτες κατεβαίνουν σε απεργία συμπαράστασης στους υφαντουργούς και στους μεταλλουργούς. 1.000 περίπου καπνεργάτες έκαναν πορεία προς το καπνεργοστάσιο Ματσάγγου για να βοηθήσουν συναδέλφους τους οποίους είχε κλείσει μέσα ο εργοδότης. Εκεί όμως συνάντησαν όλη τη δύναμη της χωροφυλακής του Βόλου, στην οποία επιτέθηκαν με πέτρες και ξύλα. Οι χωροφυλακές πυροβολούν τραυματίζοντας πολλούς εργάτες. Σε λίγο συγκροτείται μεγάλη διαδήλωση στους δρόμους του Βόλου με μαύρες σημαίες. Όταν οι διαδηλωτές μαθαίνουν ότι ένας από τους τραυματίες υπέκυψε στα τραύματα του, ορμούν σ' ένα οπλοπωλείο και αρπάζουν όπλα και σφαίρες. Η αστυνομία, μετά από προσπάθειες, θα τους αφοπλίσει.

1936, 24 και 25 Ιουνίου. Πειραιάς. Ο Πειραιάς συγκλονίζεται από τις κινητοποιήσεις που εξελίσσονται σε σποραδικές αλλά άγριες συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής.

1936, 25 Ιουνίου. Καβάλα. Η απεργία των καπνεργατών καταλήγει σε συγκρούσεις με τη χωροφυλακή.

Όλο αυτό το διάστημα δεν θα λείψουν και οι περιπτώ-

ροφυλακή, όταν προσπάθησαν να τους διαλύσουν το συλλαλητήριο που έκαναν για το «οινικόν» πρόβλημα.

1936. Ενδεικτικό της έντασης του κοινωνικού αγώνα, κατά τη χρονιά του 1936, είναι ότι μόνο στους 4 πρώτους μήνες έχουν ξεσπάσει τουλάχιστον 350 απεργίες σε όλη τη χώρα. Κορυφαία αναδεικνύεται αυτή της 8-11 Μάη στη Θεσ/νίκη. Ο αγώνας ξεκινάει από τους καπνεργάτες στις 29 του Απρίλη. Μέχρι τις 3 του Μάη έχει επεκταθεί στα καπνεργατικά κέντρα. Στις 6 Μάη οι απεργοί καπνεργάτες φτάνουν τις 30.000.

10 Μαΐου 1936. Η κηδεία των νεκρών στη Θεσσαλονίκη

1936. 8 Μαΐου. Θεσσαλονίκη. Μετά από συγκέντρωση, 7.000 απεργοί καπνεργάτες ξεκινούν πορεία προς τη Γενική Διοίκηση Βορείου Ελλάδος. Στην Εγνατία οδό μεγάλες δυνάμεις πεζής και έφιππης χωροφυλακής, στρατός και αντλίες προσπάθησαν να τους εμποδίσουν να προχωρήσουν προς το διοικητήριο. Οι απεργοί σπάνε τη ζώνη. Τότε η χωροφυλακή κάνει γενική επίθεση εναντίον των απεργών και τους χτυπά με λύσσα. Οι απεργοί οπλίζονται με πέτρες και ξύλα και τους αντιστέκονται. Οι δυνάμεις καταστολής πυροβολούν.

Οι διαδηλωτές ορμούν και αφοπλίζουν τους χωροφύλακες, ενώ άλλοι απεργοί, καθώς και γυναικόπαιδα χτυπούν με πέτρες και ξύλα τους αστυνομικούς και απελευθερώνουν τους συλληφθέντες. Από τα παράθυρα και τα πατάρια των μαγαζιών υπάλληλοι και κόσμος ρίχνουν γλάστρες και πέτρες εναντίον των χωροφυλάκων.

Την ίδια ώρα μια μεγάλη ομάδα απεργών και καπνεργατών, τσαγκαράδων, λαστιχάδων κ.ά., διαδηλώνουν στη γωνία των οδών Ερμού και Β. Κων/νου, και συγκρούονται με τη χωροφυλακή με αποτέλεσμα πολλούς τραυματίες. Ταυτόχρονα 2.500 απεργοί υφαντουργοί διαδηλώνουν και προσπαθούν και αυτοί να κατευθυνθούν προς το διοικητήριο. Στη γέφυρα του σταθμού ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις τους φράζουν το δρόμο. Γίνεται σύγκρουση και οι απεργοί κατορθώνουν να περάσουν. Στη Γενική Διοίκηση, που έχει στο μεταξύ καταληφθεί από ισχυρές δυνάμεις στρατού και χωροφυλακής, συγκεντρώνονται μεγάλες ομάδες απεργών και φωνάζουν συνθήματα κατά της αστυνομίας. Διατάσσονται οι φαντάροι να επιτεθούν και αυτοί αρνούνται. Η έφιππη αστυνομία τους επιτίθεται τότε και μετά από λίγο τους διαλύει.

Στο μεταξύ οι συνοικισμοί είναι ανάστατοι. Οι καμπάνες των εκκλησιών χτυπούν και πλήθη κόσμου συρρέουν στο κέντρο, όπου θα γίνει πεδίο μάχης μεταξύ χιλιά-
το της χωροφυλακής με το οποίο οδηγούνταν στην αστυνομία απεργοί, που είχαν συλληφθεί. Το θέαμα αποτελεί πρόκληση, το πλήθος επιτίθεται και τους απελευθερώνει. Τότε επιτίθεται η έφιππη χωροφυλακή και ο κόσμος αμύνεται με πέτρες και ξύλα. Αποκρούει πέντε επελάσεις. Σε κάποια στιγμή αναγκάζεται να συμπτυχθεί. Οι χωροφύλακες με μανία επιχειρούν να τους διαλύσουν. Από εκείνη τη στιγμή αρχίζει η πραγματική μάχη. 3000 λαού στήνουν οδοφράγματα σε πολλούς δρόμους. Οι χωροφύλακες χτυπούν στο ψαχνό, ο κόσμος αντιστέκεται με ό,τι βρει.

Πέφτουν τέσσερις νεκροί, δεκάδες χιλιάδες αγανακτισμένοι άνθρωποι βγαίνουν στους δρόμους και συγκροτούν τεράστια διαδήλωση με σύνθημα «Θάνατο στους δολοφόνους».

Στη γωνία Αλεξάνδρου και Εγνατίας τους περιμένει μεγάλη δύναμη της χωροφυλακής, ένα τεθωρακισμένο και αστυνομικοί που, όταν τους βλέπουν, ανοίγουν πυρ με αποτέλεσμα 12 νεκρούς και 300 τραυματίες. Στρατιώτες ενώνονται με τους διαδηλωτές (ένας επιλοχίας τραυματίζει σοβαρά έναν ενωμοτάρχη και δύο χωροφύλακες), αρχίζουν πραγματικές μάχες που κρατούν τέσσερις ολόκληρες ώρες με πολλούς τραυματίες.

Στις πέντε το απόγευμα συγκροτείται νέα μεγάλη διαδήλωση από χιλιάδες λαού με κύρια συνθήματα «κάτω οι δολοφόνοι» και «εκδίκηση» που καταστρέφει τα γραφεία των Ελευθεροφρόνων. Στο μεταξύ χιλιάδες κόσμου συγκεντρώνονται στην πλατεία Ελευθερίας και ενώνονται με άλλη μεγάλη διαδήλωση. Οι στρατιωτικοί περίπολοι ενώνονται μαζί τους. Ο κόσμος πολιορκεί τα αστυνομικά τμήματα και το Διοικητήριο. Ολόκληρη η πόλη ελέγχεται από τον οπλισμένο κόσμο.

1936, 10 Μαΐου. Θεσσαλονίκη. Στην κηδεία των δολοφονηθέντων συμμετέχουν χιλιάδες άνθρωποι με συνθήματα κατά της αστυνομίας και υπέρ της εκδίκησης. Στο δρόμο, στρατιωτικές δυνάμεις, ενώνονται με τον λαό, στρατιώτες φρουρούν τα αστυνομικά τμήματα για να μην λυντσαριστούν οι χωροφύλακες.

ρια και τη Δραπετσώνα.

1936, 13 Μαΐου. Αθήνα και Πειραιάς. Εικοσιτετράωρη πανελλαδική απεργία για τα γεγονότα της Θεσ/νίκης. Μεγάλη συγκέντρωση στο Μοναστηράκι, καταστροφές στα απεργοσπαστικά μέσα και εκτεταμένες συμπλοκές με τη χωροφυλακή. Στον Πειραιά γίνονται αγριότατες συγκρούσεις στην πλατεία Ιπποδάμειας και στη γέφυρα Γρανά. Οι διαδηλωτές στήνουν οδοφράγματα και οι συγκρούσεις κρατούν πολλή ώρα.

1936, 2 Ιουνίου. Βόλος. Οι καπνεργάτες κατεβαίνουν σε απεργία συμπαράστασης στους υφαντουργούς και στους μεταλλουργούς. 1.000 περίπου καπνεργάτες έκαναν πορεία προς το καπνεργοστάσιο Ματσάγγου για να βοηθήσουν συναδέλφους τους οποίους είχε κλείσει μέσα ο εργοδότης. Εκεί όμως συνάντησαν όλη τη δύναμη της χωροφυλακής του Βόλου, στην οποία επιτέθηκαν με πέτρες και ξύλα. Οι χωροφυλακές πυροβολούν τραυματίζοντας πολλούς εργάτες. Σε λίγο συγκροτείται μεγάλη διαδήλωση στους δρόμους του Βόλου με μαύρες σημαίες. Όταν οι διαδηλωτές μαθαίνουν ότι ένας από τους τραυματίες υπέκυψε στα τραύματα του, ορμούν σ' ένα οπλοπωλείο και αρπάζουν όπλα και σφαίρες. Η αστυνομία, μετά από προσπάθειες, θα τους αφοπλίσει.

1936, 24 και 25 Ιουνίου. Πειραιάς. Ο Πειραιάς συγκλονίζεται από τις κινητοποιήσεις που εξελίσσονται σε σποραδικές αλλά άγριες συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής.

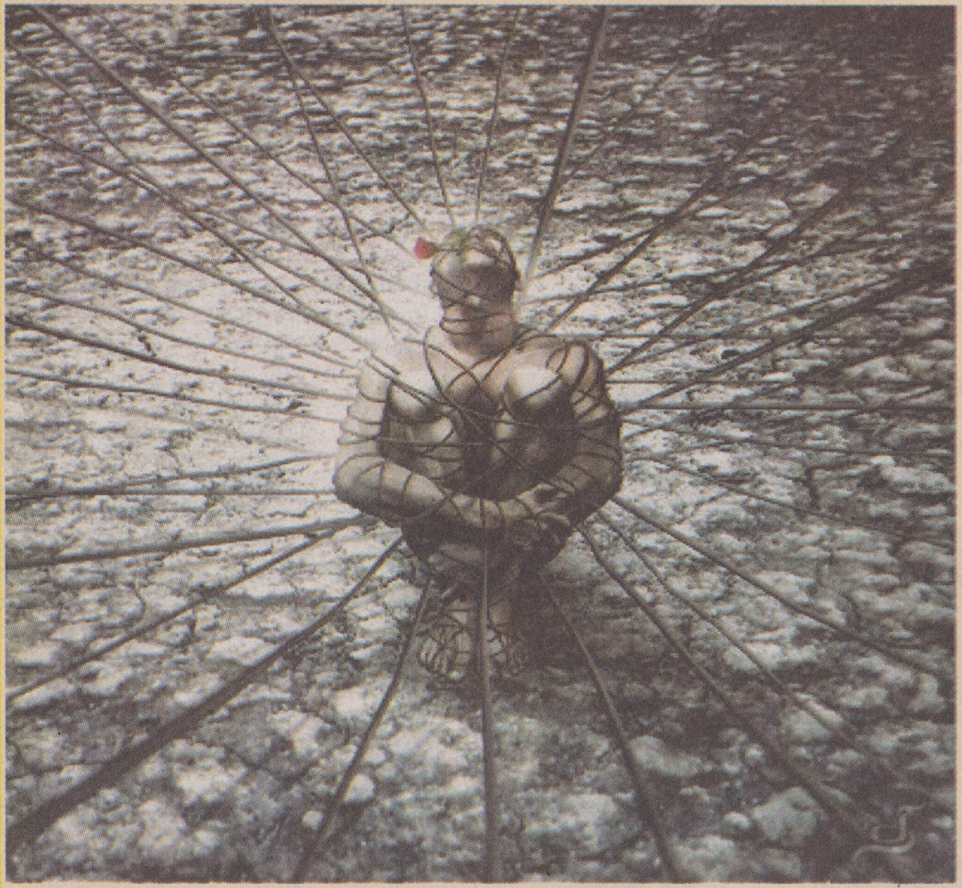
1936, 25 Ιουνίου. Καβάλα. Η απεργία των καπνεργατών καταλήγει σε συγκρούσεις με τη χωροφυλακή.

Όλο αυτό το διάστημα δεν θα λείψουν και οι περιπτώσεις σαμποτάζ, όπως η καταστροφή φούρνων που εργάζονταν κατά την διάρκεια της απεργίας των αρτοποιών, το σαμποτάζ στην Κοκκινιά στα ηλεκτρικά σύρματα κατά την διάρκεια της απεργίας των ηλεκτροτεχνικών κ.ο.κ.

Στις 4 Αυγούστου του 1936 επιβλήθηκε η δικτατορία του Μεταξά. Οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι εξουθενωμένοι τόσο από την πολιτική του ΚΚΕ, όσο και από την κρατική τρομοκρατία δεν μπόρεσαν να αντιδράσουν. Η σημαντικότερη αντίδραση απέναντι στο στρατιωτικό καθεστώς θα γίνει στις 28 Ιούλη 1938 στα Χανιά. Πρόκειται για μια ένοπλη εξέγερση ενάντια στην δικτατορία υπό τον Ι. Μεταξά. Αλλά, το κράτος κινητοποιεί ισχυρές δυνάμεις στρατού και χωροφυλακής, το στόλο και την αεροπορία και καταπνίγει την εξέγερση...

Συσπείρωση Αναρχικών

Ο Εορταστικός Καταναλωτισμός και η διαχρονική έννοια του Δώρου

Κάθε χρόνο οι πόλεις στολίζονται όλο και πιο νωρίς για να υποδεχθούν τα χριστούγεννα. Πανύψηλα δένδρα, χιλιάδες λαμπάκια, εκατοντάδες αγιοβασίληδες προσπαθούν με κάθε τρόπο να οδηγήσουν τους καταναλωτές στην εμπορο-

φήμιση ως ένα βαθμό προσφέρει μια φανταστική πληρότητα «που καταπραΰνει τις μη ικανοποιήσιμες ανάγκες και διεγείρει τις πραγματοποιήσιμες, και εν τέλει προσαρμόζει τον άνθρωπο στις κυρίαρχες διαδικασίες της αγοράς».

ρητή και δέκτη. Ο δέκτης υπόκειται στην υποχρέωση της ανταπόδοσης μέσα σε κάποιον χρόνο, έτσι μπορεί π.χ. το δώρο να είναι κρέας το καλοκαίρι και η ανταπόδοση να είναι λάδι τον χειμώνα. Συνεπώς, το δώρο σχετίζεται με την αρχή της ύπαρξης του κοινοτικού βίου στην ανθρώπινη ιστορία.

Οι κοινωνίες όπου στις συναλλαγές επικρατεί η αρχή του δώρου και της ανταπόδοσης είναι βασικά εκείνες που αναφέρονται ως εξισωτικές ή ακέφαλες κοινωνίες. Στις κοινωνίες αυτές η ανταπόδοση χαρακτηρίζει τις σχέσεις μεταξύ των ομάδων. Ανθρωπολόγοι, την δεκαετία του '60, όπως ο R. Lee, στρέφονται στη συστηματική μελέτη κοινωνιών των κυνηγών - τροφοσυλλεκτών, που είχαν μέχρι τότε αγνοηθεί.

Η κοινωνική τους οργάνωση, που είναι η αρχαιότερη και καλύπτει όλη σχεδόν την προϊστορία, έχει εξισωτικό χαρακτήρα. Για τις ανταλλαγές μεταξύ των ομάδων ισχύει η αρχή της ανταπόδοσης. Στο εσωτερικό τους, όμως, η τροφή και κάθε άλλο αγαθό διανέμονται σε όλους εξ ίσου. Η μελέτη των εξισωτικών κοινωνιών, στις οποίες εκτός από το στάδιο της κυνηγο-τροφοσυλλογής περιλαμβάνεται και το πρώτο στάδιο της γεωργικής παραγωγής, απέδειξε ότι αυτές οι κοινωνίες διέπονται από την αρχή της ίσης διανομής στις εσωτερικές σχέσεις και της ανταπόδοσης στις εξωτερικές. Με τις αρχές αυτές -το δώρο και την ανταπόδοση-, επί σειρά χιλιετιών, η ανθρωπότητα πέτυχε να διατηρηθεί και να εξαπλωθεί χωρίς την ύπαρξη εξουσίας και ιεραρχίας.

Όταν εμφανίστηκε ο διαχωρισμός της κοινότητας σε οίκους, η αρχή της ίσης διανομής περιορίστηκε στο εσωτερικό κάθε οίκου. Από την άλλη πλευρά, οι πρώτοι αρχηγοί ήταν εξαρτημένοι από την κοινότητα και είχαν την υποχρέωση να εξασφαλίζουν ίση διανομή στην ομάδα, όπως διαπίστωσε στη Ν. Αμερική ο Π. Κλάστρ

λάτες ή προμηθευτές).

Σήμερα, σύμφωνα με τον Μ. Γκοντελιέ (Godelier) το δώρο αποτελεί ένα μέσο επιβολής εξουσίας, ένα μέσο κυριαρχίας. Από τον πλούσιο στον φτωχότερο, από τον ισχυρό στον αδύνατο, από τον διευθυντή στον υφιστάμενο, από το κράτος στον πολίτη.

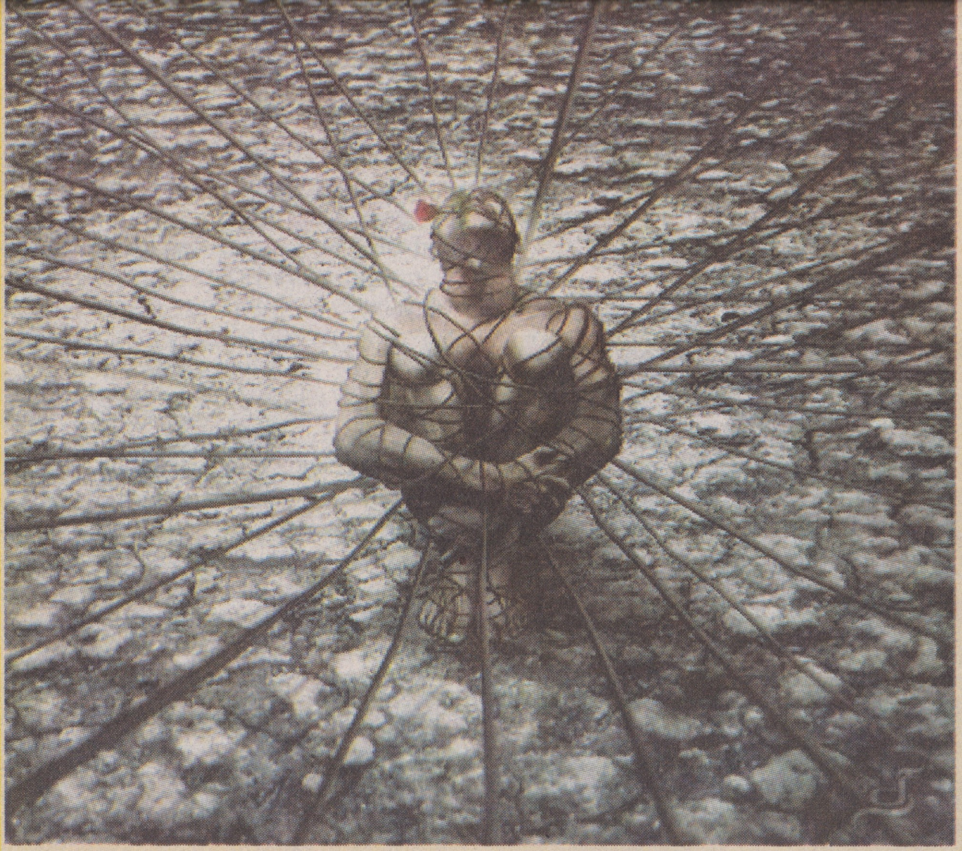
Αντίθετα, το προσωπικό δώρο μεταξύ συγγενών και φίλων δεν προϋποθέτει την ανταπόδοση, δεν θέλει να είναι ένα μέσο κυριαρχίας αλλά αποτελεί την «ονειρεμένη αντίθετη όψη», το «ανεστραμμένο όνειρο» των σχέσεων εξουσίας, συμφέροντος, χειρισμού και υποταγής που προϋποθέτουν οι εμπορευματικές σχέσεις και η αναζήτηση του κέρδους.

Αλλά το «χωρίς υπολογισμό» δώρο εξιδανικεύεται και λειτουργεί σαν το τελευταίο καταφύγιο της χαμένης αλληλεγγύης. Μιας αλληλεγγύης που παίρνει τη μορφή της μαζικής φιλανθρωπίας με ημερομηνία λήξης το πέρας των εορτών. Τότε που τελειώνουν και τα δακρύβρεχτα ρεπορτάζ των τηλεοπτικών σταθμών.

Από την άλλη πλευρά, γίνεται «μόδα» η «υιοθέτηση» ενός ορφανού από την Αφρική, η ενίσχυση μιας εξαθλιωμένης περιοχής του τρίτου κόσμου, ώστε να αποκτήσει νοσοκομείο και σχολείο. Είτε αυτό λειτουργεί ως απενοχοποίηση του πολιτισμού δυτικού τύπου, είτε ως κατασκευή ψευδών συνειδήσεων, το σίγουρο είναι ότι το δώρο και η αλληλεγγύη έχουν εδώ και καιρό απολέσει την αρχέγονη αξία της ανταπόδοσης και της ισοδιανομής.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Κάθε χρόνο οι πόλεις στολίζονται όλο και πιο νωρίς για να υποδεχθούν τα χριστούγεννα. Πανύψηλα δένδρα, χιλιάδες λαμπάκια, εκατοντάδες αγιοβασίληδες προσπαθούν με κάθε τρόπο να οδηγήσουν τους καταναλωτές στην εμποροπανήγυρη. Είναι η περίοδος που και οι πιο μετριοπαθείς καταναλωτές συναγωνίζονται τους φαν των κάθε λογής mall. Οι τηλεοπτικές και ραδιοφωνικές διαφημίσεις, τα ιλουστρασιόν φυλλάδια στις εφημερίδες κάθε χρόνο πασχίζουν να μας δείξουν ότι πρωτοχρονιά χωρίς κατανάλωση δεν συνάδει. Και όλα αυτά συνυφασμένα με την πρακτική του δώρου.

Δώρο στη/ο σύντροφο, συγγενή, παιδιά, ανίψια, γονείς, φίλους. Δώρα σε όλους. Ο περιβόητος 13ος μισθός επιστρέφει στο χώρο εκταμίευσης. Ο οποίος -τι ειρωνεία- αποκαλείται και αυτός δώρο Χριστουγέννων. Από πότε αλήθεια, τα αφεντικά μας χαρίζουν;

Θυμόμαστε όλοι πέρσι τέτοιες μέρες, που στις μεγάλες πόλεις του ελλαδικού χώρου ξεσπούσαν μεγάλης έκτασης συγκρούσεις, τις εκκλήσεις δημάρχων, υπουργών και εμπόρων για ηρεμία και πα-

φήμιση ως ένα βαθμό προσφέρει μια φανταστική πληρότητα «που καταπραΰνει τις μη ικανοποιήσιμες ανάγκες και διεγείρει τις πραγματοποιήσιμες, και εν τέλει προσαρμόζει τον άνθρωπο στις κυρίαρχες διαδικασίες της αγοράς».

Αλλά το δώρο, αποτελεί μόνο μια προσωπική υπόθεση ή έκφραση συναισθημάτων; Γιατί πρέπει το δώρο να ταυτίζεται μόνο με αγαθά και συγκεκριμένα εμπορεύσιμα υλικά; Η ευρεία χρήση του δώρου συναντάται από την απαρχή της κοινοτικής ζωής των ανθρώπων. Αποτελεί θεμελιώδη κοινωνική σχέση, με ποικιλία μορφών εκδήλωσης: ως δώρο σε γιορτές, επετείους, κληροδοτήματα, ευεργετήματα. Ο Μαρσέλ Μως (Mauss) από το 1925 συνέλαβε τον σημαντικό ρόλο που παίζει στις ανθρώπινες σχέσεις και ανέδειξε το ολικό κοινωνικό φαινόμενο και την πολυδιάστατη λειτουργία του στις λεγόμενες πρωτόγονες κοινωνίες. Η πρώτη σημαντική διαπίστωση είναι ότι το δώρο συνιστά οικουμενικό φαινόμενο, το οποίο έπαιξε πρωτεύοντα ρόλο στις αρχαϊκές κοινωνίες, γιατί ήταν ο βασικός τρόπος ανταλλαγής αγαθών. Ο Mauss έδειξε ότι το δώρο και η ανταπόδοση δεν

κτηρίζει τις σχέσεις μεταξύ των ομάδων. Ανθρωπολόγοι, την δεκαετία του '60, όπως ο R. Lee, στρέφονται στη συστηματική μελέτη κοινωνιών των κυνηγών - τροφοσυλλεκτών, που είχαν μέχρι τότε αγνοηθεί.

Η κοινωνική τους οργάνωση, που είναι η αρχαιότερη και καλύπτει όλη σχεδόν την προϊστορία, έχει εξισωτικό χαρακτήρα. Για τις ανταλλαγές μεταξύ των ομάδων ισχύει η αρχή της ανταπόδοσης. Στο εσωτερικό τους, όμως, η τροφή και κάθε άλλο αγαθό διανέμονται σε όλους εξ ίσου. Η μελέτη των εξισωτικών κοινωνιών, στις οποίες εκτός από το στάδιο της κυνηγο-τροφοσυλλογής περιλαμβάνεται και το πρώτο στάδιο της γεωργικής παραγωγής, απέδειξε ότι αυτές οι κοινωνίες διέπονται από την αρχή της ίσης διανομής στις εσωτερικές σχέσεις και της ανταπόδοσης στις εξωτερικές. Με τις αρχές αυτές -το δώρο και την ανταπόδοση-, επί σειρά χιλιετιών, η ανθρωπότητα πέτυχε να διατηρηθεί και να εξαπλωθεί χωρίς την ύπαρξη εξουσίας και ιεραρχίας.

Όταν εμφανίστηκε ο διαχωρισμός της κοινότητας σε οίκους, η αρχή της ίσης διανομής περιορίστηκε στο εσωτερικό κάθε οίκου. Από την άλλη πλευρά, οι πρώτοι αρχηγοί ήταν εξαρτημένοι από την κοινότητα και είχαν την υποχρέωση να εξασφαλίζουν ίση διανομή στην ομάδα, όπως διαπίστωσε στη Ν. Αμερική ο Π. Κλάστρ (Clastres).

Ξεκινούν, όμως, σταδιακά οι διαχωρισμοί και οι άνισες σχέσεις και ταυτόχρονα το δώρο αλλάζει περιεχόμενο και χρήση. Από την εποχή του Χαλκού, οπότε αναδύονται οι φύλαρχοι, οι σχέσεις συμμαχίας μεταξύ τους ρυθμίζονται με την ανταλλαγή σπάνιων και πανάκριβων δώρων. Από την περίοδο αυτή, το δώρο γίνεται κύριο μέσον προσδιορισμού της ιεραρχίας. Για παράδειγμα, οι φόροι παρουσιάζονταν σαν δώρο των υπηκόων στον ηγεμόνα. Εκείνο που περιορίζει και, τελικά, αντικαθιστά το δώρο στις σχέσεις

των σχέσεων εξουσίας, συμφέροντος, χειρισμού και υποταγής που προϋποθέτουν οι εμπορευματικές σχέσεις και η αναζήτηση του κέρδους.

Αλλά το «χωρίς υπολογισμό» δώρο εξιδανικεύεται και λειτουργεί σαν το τελευταίο καταφύγιο της χαμένης αλληλεγγύης. Μιας αλληλεγγύης που παίρνει τη μορφή της μαζικής φιλανθρωπίας με ημερομηνία λήξης το πέρας των εορτών. Τότε που τελειώνουν και τα δακρύβρεχτα ρεπορτάζ των τηλεοπτικών σταθμών.

Από την άλλη πλευρά, γίνεται «μόδα» η «υιοθέτηση» ενός ορφανού από την Αφρική, η ενίσχυση μιας εξαθλιωμένης περιοχής του τρίτου κόσμου, ώστε να αποκτήσει νοσοκομείο και σχολείο. Είτε αυτό λειτουργεί ως απενοχοποίηση του πολιτισμού δυτικού τύπου, είτε ως κατασκευή ψευδών συνειδήσεων, το σίγουρο είναι ότι το δώρο και η αλληλεγγύη έχουν εδώ και καιρό απολέσει την αρχέγονη αξία της ανταπόδοσης και της ισοδιανομής.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Κάθε χρόνο οι πόλεις στολίζονται όλο και πιο νωρίς για να υποδεχθούν τα χριστούγεννα. Πανύψηλα δένδρα, χιλιάδες λαμπάκια, εκατοντάδες αγιοβασίληδες προσπαθούν με κάθε τρόπο να οδηγήσουν τους καταναλωτές στην εμποροπανήγυρη. Είναι η περίοδος που και οι πιο μετριοπαθείς καταναλωτές συναγωνίζονται τους φαν των κάθε λογής mall. Οι τηλεοπτικές και ραδιοφωνικές διαφημίσεις, τα ιλουστρασιόν φυλλάδια στις εφημερίδες κάθε χρόνο πασχίζουν να μας δείξουν ότι πρωτοχρονιά χωρίς κατανάλωση δεν συνάδει. Και όλα αυτά συνυφασμένα με την πρακτική του δώρου.

Δώρο στη/ο σύντροφο, συγγενή, παιδιά, ανίψια, γονείς, φίλους. Δώρα σε όλους. Ο περιβόητος 13ος μισθός επιστρέφει στο χώρο εκταμίευσης. Ο οποίος -τι ειρωνεία- αποκαλείται και αυτός δώρο Χριστουγέννων. Από πότε αλήθεια, τα αφεντικά μας χαρίζουν;

Θυμόμαστε όλοι πέρσι τέτοιες μέρες, που στις μεγάλες πόλεις του ελλαδικού χώρου ξεσπούσαν μεγάλης έκτασης συγκρούσεις, τις εκκλήσεις δημάρχων, υπουργών και εμπόρων για ηρεμία και παράλληλη εφαρμογή χαριστικών διατάξεων για μη φορολόγηση τους. Για πολλούς κλάδους την περίοδο των Χριστουγέννων καταγράφεται το 40-50% του ετήσιου τζίρου τους. Τα νοικοκυριά υπολογίζεται ότι δαπανούν πάνω από 4 δις ευρώ για εορταστικές αγορές αυτή την περίοδο. Εννοείται πως μοχλός όλων αυτών είναι το χρήμα -πλαστικό και μη- που ρυθμίζει πολλές φορές και τις σχέσεις των ανθρώπων και συχνά διαμεσολαβείται μέσω του δώρου. Το δώρο σήμερα αποτελεί σημαντικό κομμάτι της σύγχρονης οικονομίας, μέσω της κατανάλωσης που παράγει και η οποία αποτελεί βασικό πυλώνα της. Άλλωστε όπως έχει ειπωθεί από τον Έντγκαρ Μορέν, η διαφήμιση ως ένα βαθμό προσφέρει μια φανταστική πληρότητα «που καταπραΰνει τις μη ικανοποιήσιμες ανάγκες και διεγείρει τις πραγματοποιήσιμες, και εν τέλει προσαρμόζει τον άνθρωπο στις κυρίαρχες διαδικασίες της αγοράς».

Αλλά το δώρο, αποτελεί μόνο μια προσωπική υπόθεση ή έκφραση συναισθημάτων; Γιατί πρέπει το δώρο να ταυτίζεται μόνο με αγαθά και συγκεκριμένα εμπορεύσιμα υλικά; Η ευρεία χρήση του δώρου συναντάται από την απαρχή της κοινοτικής ζωής των ανθρώπων. Αποτελεί θεμελιώδη κοινωνική σχέση, με ποικιλία μορφών εκδήλωσης: ως δώρο σε γιορτές, επετείους, κληροδοτήματα, ευεργετήματα. Ο Μαρσέλ Μως (Mauss) από το 1925 συνέλαβε τον σημαντικό ρόλο που παίζει στις ανθρώπινες σχέσεις και ανέδειξε το ολικό κοινωνικό φαινόμενο και την πολυδιάστατη λειτουργία του στις λεγόμενες πρωτόγονες κοινωνίες. Η πρώτη σημαντική διαπίστωση είναι ότι το δώρο συνιστά οικουμενικό φαινόμενο, το οποίο έπαιζε πρωτεύοντα ρόλο στις αρχαϊκές κοινωνίες, γιατί ήταν ο βασικός τρόπος ανταλλαγής αγαθών. Ο Mauss έδειξε ότι το δώρο και η ανταπόδοση δεν γινόταν με υστεροβουλία, αλλά με γενναιοδωρία και, επιπλέον, ότι η ανταπόδοση ήταν τόσο επιτακτική σαν να την επέβαλε το ίδιο το δώρο.

Στις προνομισματικές και συνάμα εξισωτικές κοινωνίες υπήρχαν διαδεδομένες σχέσεις πάσης φύσεως ανταλλαγής. Για να διερευνήσουμε τις συνθήκες με τις οποίες λειτούργησε στις αρχαϊκές κοινωνίες, είναι σκόπιμο να ξεπεράσουμε τον τρόπο και τις κατηγορίες της σκέψης με τις οποίες το αντικρίζουμε σήμερα.

Στις αρχαϊκές κοινωνίες, το δώρο εξυπηρετεί την ανταλλαγή και όχι την ανάμνηση προσώπου, η σύνδεση εισάγεται με τη μορφή αμοιβαίας εξάρτησης μεταξύ δω-

ξαπλωθεί χωρίς την ύπαρξη εξουσίας και ιεραρχίας.

Όταν εμφανίστηκε ο διαχωρισμός της κοινότητας σε οίκους, η αρχή της ίσης διανομής περιορίστηκε στο εσωτερικό κάθε οίκου. Από την άλλη πλευρά, οι πρώτοι αρχηγοί ήταν εξαρτημένοι από την κοινότητα και είχαν την υποχρέωση να εξασφαλίζουν ίση διανομή στην ομάδα, όπως διαπίστωσε στη Ν. Αμερική ο Π. Κλάστρ (Clastres).

Ξεκινούν, όμως, σταδιακά οι διαχωρισμοί και οι άνισες σχέσεις και ταυτόχρονα το δώρο αλλάζει περιεχόμενο και χρήση. Από την εποχή του Χαλκού, οπότε αναδύονται οι φύλαρχοι, οι σχέσεις συμμαχίας μεταξύ τους ρυθμίζονται με την ανταλλαγή σπάνιων και πανάκριβων δώρων. Από την περίοδο αυτή, το δώρο γίνεται κύριο μέσον προσδιορισμού της ιεραρχίας. Για παράδειγμα, οι φόροι παρουσιάζονταν σαν δώρο των υπηκόων στον ηγεμόνα. Εκείνο που περιορίζει και, τελικά, αντικαθιστά το δώρο στις σχέσεις ανταλλαγών είναι το νόμισμα και η μετατροπή των αγαθών σε εμπορεύματα.

Από τις εξισωτικές στις ιεραρχικές κοινωνίες, από τις α-νομισματικές στις εμπορευματικές σχέσεις το δώρο από κοινωνικό έγινε ατομικό, από την δόμηση και αναπαραγωγή κοινωνικών σχέσεων στην κατασκευή ιδιοτελών καταστάσεων (τα τελευταία χρόνια πολλές εταιρείες χρησιμοποιούν το λεγόμενο «επιχειρηματικό δώρο» για πε-

σης και της ισοδιανομής.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας